

TRAMET 1990 SAYI 101

100 TL (2000 2000)

KERVAN

DÜNYENİN GÜNEŞİ

HAYDİ 96 TEMMUZ'UNDA SİVAS'A

Alevi Partisi Hainliği Üzerine... *İsmail Yıldırım*
Kızılbaşlığını Inkar Etmeyen Hiçbir Alevi "Ben
Komünistim" Demekten de Çekinmez. *İsmail Kaygusuz*

İŞÇİ MUHABİRLER YAZIYOR

HÜSEYİN AYDOĞDU,
ESENYURT

BU MU “VAROLMAK”?

Bu yıl polis teşkilatının 150. yılı kutlanıyor. Yorgun argın işinizden ya da okulunuzdan evinize geliyorsunuz. İşlek bir caddenin duvarında, kucağında bir yaralı vatandaş ve onu taşıyan bir polis, tam ortasında da, “sizden biriyiz, sizin için varız” yazılı afiş görülüyor. Bugün Bozkurtçu (MHP), RP’li menfaatçilerin ve de aynı zamanda şeriatçıların bulunduğu polis teşkilatı bu afiş duvarlara yapıştırmış, görenden de bu afişten polisin halkın yanında olduğu gibi bir mana çıkartmasını bekliyorlar:

Bir olayda mağdur duruma düşmüş bir vatandaşa yardım eden ve de bundan son derece memnun bir polis memuru görülüyor. Yanında da “sizden biriyiz, sizin için varız sözleri”! Ancak insanın hafızası sanıldığı kadar unutkan değil. Hele o olay yakın bir zamanda cereyan etmişse. İşte o afişteki fotoğraf var ya, o fotoğraf 13 Mart 1995’te Gazi mahallesinde yaşanan olaylardan çekilmiştir. Söylenene göre aynı gün, Gazi mahallesinde “bizden biri ve bizim için varolanların açtığı hain ateş bizimkilerden 19 kişi öldürmüş 300 kişiyi de yaralamıştır”! Ama bütün Türkiye gerçekleri biliyor. Ateş açanlar BİZDEN DEĞİLDİ. Polis de BİZİM YANIMIZDA DEĞİLDİ. Saldırı üstüne saldırı aldığımız o günlerde, polisin silahından çıkan kurşunlar piyango misali dağılıyordu. Kime vurursa! Piyangodan geriye de gözü yaşlı analar, babalar, çocuklar, kardeşler bıraktı. Bu mu “bizim için olmak”?

DEDOCAN, İZMİR

12 MART’TAKİ (GAZİ’YE)

Gine taciz mağrur çıkar
Çağa uymaz huylu barbar
Bin yıldır dalım budar
Kan Anadolu köküm sular

Hep hoşgörülü çıktık yola
Cevap verdik her suala
Tanrı vekili olmuş kula
Güruh Anadoluyu satmaz pula

Issız değil asla yurdum
Kuduz itten uzak olurdum
Neden hırlar sahibine sordum
Derki Anadoluyu hoşnut buldum

Maraz tende bit yavşağı
Kafan sanma sarı başağı
Hesabın boşuna Arap uşağı
Geçit vermez Anadolu kavşağı

Dedocan cınarın körpe dalı
Aryla peteğe saldı balı
Bozalım yobaz kanlı kuralı
Beşğimiz Anadolu uygarlık malı

MUSTAFA PULAT

ALEVİ OLMAK

Ben, bir Aleviyim.

Elime, belime, dilime hakim
olmak en büyük ilkem.
Önem veririm bilime, bilgiye,
Kırkyl köle olurum bana bir harf
öğretene.

ALLAH-MUHAMMET-ALİ’dir
benim pirim,
Din, dil, ırk ayrımı yapmaz özüm
benim.

Kabul ederim, günahkarı da,
Gerekirse görmeden uçmak
amacım güvercin kanadıyla
gökyüzüne.

Takılmadan dikenli tellere kanat
Bunca yıl bu insanları ne aradın ne
sordun
işte ben o geçmiş acıların
çocuğuyum

Yürüyorum elimde sazım
Olmayan tanrım bumudur benim
alın yazım

Gönder köpeğini de kozlarımızı
paylaşalım

Bir polisi ölmüş feryat ediyor
Gazi’de onca insanlar vuruluyor

Bizim ülkemizde emekçiler böyle
mi korunuyor
Polisin can değeri var da bizlerin
yok mu

Birgün sordun mu garibin fakirin
halini

Hiçbir gün içeri tıkdın mı gerçek
hayini

Sahip çıkdın mı insana emekçiye
yoksula

Şimdi başını kaldır da bak
yürüyüp haykıranlara

Yüzyıllardır birlik olup
yüzbinlerce Can’ımı yoketti.

Amaçları yoketmek ben ve benim
gibi Alevileri.

Oysa birer, birer ölürüz birimiz.

Yine de başardılar kestiler hızımı,
yavaşlattılar beni.

Uçamadım gökyüzündeki,
istediğim yere.

Ama şad olsun ki uçaçağım günün
birinde.

Ve o zaman anlayacak,
Yezitler, Yavuzlar, şeriatçılar,

Anlayacaklar Aleviliğin bedende
olmayıp düşüncede olduğunu.

Anlayacaklar Aleviliğin ahirete
kadar yok edilemeyeceğini.

Birkez daha tanık olmamak için
böyle bir olaya,

Pir Sultan Abdal der ki,
GELİN CANLAR BİR OLALIM.

AHMET TURAN

SENDESİN SEN

Yargılarsan beni dostum,
Ruhu benden Rab’bim sorsun,
Kimseye yok ise kastın,
Sen iyisin, meleksin sen.

Karışmam hiç ete süte,
Emeğimle bacam tüte,
Dalmışsan iki yüzlü rezalete,
İki ucu boklu değneksin sen

Kin yükledin düze kıra,
Ay yıldız güneş haykıra,
Kulak verdik boş dırdıra,
Delik deşik yüreksin sen.

Hakkımızı attın yere,
Yuttuk gene, binbir kere,
Haklılar kitabın-düre
Karnı doymaz köpeksin sen.

Sürdün bizi dağ tepeye,
Koştun tarlada çifteye,
Ne hizmet getirdin bu köye,
Falakalı feleksin sen.

Alıp bizi vurdum ona,
Girdin binbir tür oyuna
Salyan aktı, yırtık dona,
Aslında pezevenksin sen.

İşleyen makine bizim
Çalışıran bizde çözüm,
Emekçiye benim özüm,
İki yüzlü çelenksin sen.

Yalan mı hey Dost Turani,
Yedi bölge yas Turani,
Haklı ile has Turani,
Eşitliğe dileksin sen.

EMEKÇİ

BAŞINI KALDIR

Hiç mi değeri yok bu insanların
Silah çekip vurdun onları
Tek yavrusu olan anayı feryada
boğdun

Bunca yıl bu insanları ne aradın ne
sordun

işte ben o geçmiş acıların
çocuğuyum

Yürüyorum elimde sazım
Olmayan tanrım bumudur benim
alın yazım

Gönder köpeğini de kozlarımızı
paylaşalım

Bir polisi ölmüş feryat ediyor
Gazi’de onca insanlar vuruluyor

Bizim ülkemizde emekçiler böyle
mi korunuyor

Polisin can değeri var da bizlerin
yok mu

Birgün sordun mu garibin fakirin
halini

Hiçbir gün içeri tıkdın mı gerçek
hayini

Sahip çıkdın mı insana emekçiye
yoksula

Şimdi başını kaldır da bak
yürüyüp haykıranlara

CEMAL KÜÇÜKŞAHİN

AYAĞA KALKMALIYIZ

Ayağa kalkmalıyız ayağa
Oturarak, çömelerek
Yatarak
Sınırlı şeyler yaparız.
Ve bu sınırlılıkla
Enginliğimizi göremeyiz.
Ayağa kalkmalıyız ayağa.
Ancak böyle yürürüz,
Böyle koşarız,
Varılması gereken hedefimize.
Ancak böyle yakınlaşırız,
Menzilimize.
Ayağa kalkmalıyız ayağa.
Yapanı,
Bozanı,
Düşeni, koşanı
Böyle görürüz
Ayağa kalkmalıyız ayağa.

ORUÇ ÇOBAN

YETER! ARTIK SUSMUYORUZ

Yoldaşlarla hepbir olduk
Zalimlere karşı durduk
Emeğin hakkını sorduk
Yeter! artık susmuyoruz

Haydi ayağa kalkıyoruz
Hakkımızı istiyoruz
Bu düzeni yıktıyoruz
Yeter! artık susmuyoruz

Sustukça hep ezildik
Kurşunlara biz dizildik
Sizin olsun yezitlik
Yeter! artık susmuyoruz

Bütün her yerde emekçim
Yaşamaya yoksa seçim
Haydi kavgaya emekçim
Yeter! artık susmuyoruz

Hani nerde hakkın işçim

Dünyada yok sana geçim
Der Oruç kavgayı seçtim
Yeter! artık susmuyoruz

FETHİ KAYA, ELAZIĞ

EVRENSEL İLKELERİMİZLE YÜRÜYORUZ

Günümüz Alevi-Bektaşî
düşüncesinin geniş halk
yığınlarına ve Uluslararası boyutta
bütün dünyaya açıklanması ve
kabul görmesinin sağlanması
zamanıdır.

Bütün Demokratik Ülkeler,
Demokorası Kurumları ve
Demokratik yapılanmalar ve
Alevi-Bektaşî düşüncesinin bir
“Cemaat” düşüncesi
olmadığını bilmeli ve
anlamadıkları. Bilmelidirler ki bu
düşünce evrensel ölçüler içeren
ve bağrında bütün dünya
insanlığının barışını, dostluğunu
ve kardeşliğini barındıran
hoşgörülü bir dünya görüşüdür.

Bundan dolaydır ki evrensel
ilkelerimiz bütün dünyayı
kucaklamaktadır. Ülkeler
arasında sınırlar olmasına
rağmen Alevi- Bektaşî
düşüncesi bu sınırları yok
saymaktadır.

İlkelerimizden bazıları:
1-Emek en yüce değerdir.
2-Hangi ırk, millet, cinsiyet ve
inanç gurubuna mensup olursa
olsun, insanlar eşit değerdendirler
ve eşit haklara sahiptirler.
3-Alevilik, milliyetçi değildir.
Ülkeler arasındaki sınırlar
varolduğu sürece, Aleviler de
sınırları belli olan yaşadıkları
ülkeyi kendi vatanları olarak
kabul ederler. 4-Aleviliğin temel
inancı barış fikri üzerine
kurulmuştur. 5-Alevilik,
olumsuzlukları uygarlıkla,
tartışarak ve uzlaşarak çözüme
kavuşturmayı savunur.
6-Alevilik, özgürlüklerden ve
demokrasiden yana olmaktadır,
bunun için *haklı* savaşılar
girmekten kaçınmamıştır.
7-Alevilik, yurt savunması veya
terörle mücadele adına
insanların vazgeçilmez
haklarının ellerinden alınmasına
karşıdır. 8-Birbirleri üzerinde
baskı kurmamak koşuluyla her
inanç gurubuna saygı ile bakar.
9-Alevilik, hiçbir ulusun
diğerine üstünlüğünü kabul
etmez. Ezginin, baskının her
türüne karşıdır.
Bunlar genişletilip
dağıtılmalıdır.

KAZIM AÇIKGÖZ

BU OYUNLAR DURMALI ARTIK

Faşizmin baskısı gençliğin
üzerinde hunharca dolaşıyor.
Yaptıkları yüzlerce yaralama,
cinayet olayları örtbas ediliyor.
Ondan sonra güvenlik güçlerinin
yanında kollarını sallayarak
yürüyorlar, gözlerinin önünde
olay yerinden uzaklaşıyorlar.

Tüm güvenlik güçlerinin içi
MHP, BBP, RP milliyetçi,
şeriatçı kişiler dolmuş. İlahiyat,
İmamhatip öğrencileri
istedikleri yere direkt

girebiliyorlar. Bir Alevi genci
yüksek bir yere kimliğini
saklayarak geliyor, gelse bile
takibe alınıyor.

XX. yüzyılda bile Alevi
toplumu hâlâ ikinci sınıf
vatandaş, her zaman hoşgöründen
yana olan Alevi toplumu
kıyımlara uğruyor. Sivas,
Çorum, Maraş tekrar Sivas, Gazi
ve Ümraniye bir çok canımızı
kaybettik, yetmez mi?

Alevi toplumunu milliyetçi
görtlüşlerin yanına çekmek için
büyük uğraş gösteriyorlar. Ama
Alevi felsefesinde milliyetçiliğin
“m”si yoktur. Bu oyun
ayaklarına dolanacaktır. Artık
yeter, unutmaları 22 milyon
ayaklanırsa çok şeyler olur.

TRT ramazan da Perşembe
günleri, Cuma günleri tamamen
sünniliğe göre yayın yapıyor, ya
tamamen iki tarafta eşit
davransın ya da tamamen, bu
kurumlar tarafsız olmalıdır.
Vergisini almaya gelince bizi
hatırlıyorlar ama.

Sivas Yıldızeli’nin bir köyü
1874 yılında Kars’tan
Yıldızeli’ne göç etmiş. Sonra bu
Alevi köye Sünni hoca
yollanmış. Devletin işlediği bir
oyun, bala tuz katıyor, 1 yıl
uğraşıyor. 1 yıl sonra bakıyor ki
Alevileri sünnileştiremeyecek,
Yıldızeli’nin Belçik köyüne
yerleştiriyor.

Şimdi Anadolu Aleviliği de
köreliyor, yıllarca köylerini
dağlara kurmuş devletin
baskısından kaçmış. Şimdi de
şehir, metro kentlerine iniyor.
Kendim dahi 10 yılı aşkın bir
süredir hâlâ uyum
sağlayamadım, 70’lik dedemiz
ne yapar?

Biz ezan bilmeyiz, sazımız
vardır. Biz cami bilmeyiz,
cemimiz vardır. Biz şeriatı kapı
sayanz, yolumuz erkanımız
vardır. Biz yobazı sevmeyiz
canımız vardır. İnsanı severiz,
huyunu severiz, doğayı severiz,
çünkü zalim yobaz değiliz.
Sosyalizmin çocuklarıyız,
Hallacı Mansur’un, Şah
Hatay’ının, Hacı Bektaş, Şeyh
Bedreddin, Nesimi’nin, Pir
Sultan’ın, Yunus’un, Kul
Himmet’in Baba İshak’ın
çocuklarıyız.

ORUÇ ÇOBAN

BİZ HALKIZ

Katiller canları yaktı
Karşısında duran halktı
Gelip başımıza çıktı
Devlet buna yine baktı

Baktı devlet görmedi
“Biz halkı severiz”! dedi
Yanan halktı görmedi
“Belki”! görmek istemedi

Halk Pir Sultan’ı bildi
Kavgaya birlikte girdi
Yoldaşların yolun sürdü
Bu yolun sonu güldü

Yaşattıyoruz, Pir Sultan’ı
Onun da kavgası vardı
Gerici yobaza karşı
Haksız sömürüye karşı

Pir Sultan’ın yolu haklı
Bizimle ayağa kalktı
Der Oruç bu ne halı
Yobazlar, yine “haklı”! çıktı

9.KONGREMİZ HEPİMİZE KUTLU OLSUN

GELENEK VE GELECEK BİZİMLEDİR

Dostlarımızla birlikte geçirdiğimiz 9.Kongremizi kutlama gezimizin heyecanını hâlâ içimizde taşıyoruz. Gittiğimiz yerde kitap ve yayın standı açtık, koruma görevlileri görev alanlarına dağıtıldı. Ses kayıt cihazları kuruldu. Pankartlar asıldı. **YAŞASIN 9. KONGREMİZ, TKP** imzalı pankartı, *Gelenek Gelecek Bizimledir* pankartı, onu Partimizin kurucusu ve ilk sekreterimiz Mustafa Suphi, ondan sonra da şehitlerimiz, Nazım Hikmet, Dr.Bedir Aydemir yoldaşlarımız ve Hünkar Hacı Bektaş Veli, Şeyh Bedreddin ve Pir Sultan Abdal'ın resimlerinin bulunmuş olduğu pankartlar izledi.

Programın başlangıcında tüm devrim şehitleri adına 1 dakikalık saygı duruşu yaptık. Bir yoldaşımızın güzel türküleri ve yine başka bir yoldaşımızın Kürtçe türkülerinden sonra bir yoldaşımız konuşma yaptı.

Konuşmasında Türkiye'de emekten ve demokrasiden yana olan insanların üzerindeki baskıların her geçen gün arttığını, Gazi olaylarında olduğu gibi karşı devrimin saldırıda olduğunu, ama işçi sınıfının, Alevilerin, Kürtlerin devrimci birliğinin sonucunda bu saldırının püskürtülme şansının olduğunu herkes tarafından çok iyi görüldüğünü vurguladı. Bunun için de hızla örgütlenme, hazırlanma çalışmalarını artırmak gerektiğini belirtti.

Yine değerli bir yoldaşın okuduğu güzel ezgilerle programımız devam etti. Daha sonra davul zurna eşliğinde bütün yoldaşlarımız halay çekmeye başladı.

Bu arada "Yaşasın 9. Kongremiz, TKP" pankartımız halay çeken yoldaşlarımız tarafından elden ele dolaştı. İşte o an daha iyi anladım ki, sancağımız hiç

bir zaman geride kalmayacak, devamı işçi ve emekçilerin elinde dalgalanacak, inançlı bir şekilde işçinin sesini yükseltecek.

Daha sonra coşkulu sözlerle dolu olan güzel türküler okuyan iki yoldaşımız bizi kendimizden iyice geçirdi. Semah ekibinin gösterisinden sonra bir yoldaşımızın konuşması yer aldı.

O da konuşmasında, TKP'nin 9. Kongresi'nde alınan kararlara değindi. Partinin tüzük ve programındaki bazı değişikliklerin olduğunu bilinçli devrimci işçilere partinin teslim edileceğini vurguladı. Daha sonra küçüklerden oluşan tiyatro gurubu büyüklere parmak ısırtacak bir biçimde günümüzdeki sorunları ve yaşanan olayları tiyatro olarak geziye katılan yoldaşlarımıza sundular.

İki sanatçı yoldaşımızın da türkülerinden sonra sıra bilgi yarışmalarına geldi. Bilgi yarışmasına guruplar halinde katıldılar. Gurupların adları: Yoldaşlar, barikat, kunduracılar, (küçükler) Bedreddinler, Ekin ve Enel Hak gurupları. İlk 3. sıradaki guruplara ödülleri verildi.

Programımızın sonuna doğru çekiliş yapıldı. Çekilişte ilk 7 kişiye hediyeleri verildi. Program davul zurna eşliğinde sona erdi.

Emeği geçen yoldaşlarımıza ve bizi düzenlemiş olduğumuz gezide yalnız bırakmayan dostlarımıza çok teşekkür ederiz.

Yaşasın Halkların Kardeşliği!
Yaşasın Partimiz TKP!
Yükselt İşçinin Sesini!
Birlik Gücümüzdür!
Haydi Kavgaya Yoldaşlar!
Yola Birlikte Gidilir!

Hazar Gül

KERVAN

■ Aylık dergi. ■ Sahibi: Genel Ajans Ltd. Şti. adına İsmail Yıldırım ■ Sorumlu yazı işleri müdürü: Semih İra ■ Merkez yönetim bürosu: Piyerloti Cad. No:17/4, Çemberlitaş, İstanbul. Tel:0212-516 84 64 ■ Temsilcilikler: Esenyurt: Kazım Açıkgoz, Fatih Mah. Suyoluüstü Yaprak Sok. No:8 ■ Gaziosmanpaşa: Ayhan Yöle, Zübeyde Hanım Mah. Sultan İşhanı, No:4/2, Dörtöy Tel:0212-536 96 01 ■ Halkalı: Eyüp Barışık, Kurupçeşme Cad. Çipek Sok. No:19/A Hasanöğlenderesi-Altınşehir ■ Kartal: Niyazi Şahin, Hamam Sok. İdeal İşmerkezi, No:4/4 Tel:0216-353 57 25 ■ Okmeydanı: Ahmet Yılmaz, Piyalepaşa Mah. Piyalepaşa Cad. No:148 Kat:2 Tel:0212-250 9338 ■ Unkapanı: Ali Haydar Göğercin, İ.M.Ç. 6. Blok, No: 6610 ■ Tuzla: Ahmet Karataş, Yayla Mah. Hatboyu Cad. Yıldız Sok. No:6 ■ Adana: Ali Güneşer, PTT Evleri, 1233/6 Sok. No:26, Yüreğir Tel:0322-329 61 02 ■ Adıyaman: Aytekin Işık, Kayalık Mah. 131 Sok. No:9 Tel:0416-216 08 12 ■ Adıyaman-Gölbasi: Niyazi Arslan, Asfalt Cad. Tam Elektronik, No:84/6, Gölbasi ■ Antakya: Alaeddin Baklaci, Meydan Mah. Anneplik Cad. B.Leyla Pasajı No:26/2 Tel:0326-213 65 82 ■ Bolu: Nazım Güvenç, Aktaş Mah. Taşhancılar Sok. No:12 Tel:0374-215 55 62 ■ Bursa: Ender Can Genç, Çakır Hamam Temiz Cad. Sütmen İşhanı, No:39/3 Tel:0224-223 76 56 ■ Eskişehir: Nurettin Çalikuşu, Büyükdere Mah. Kaplan Sok. No:69 ■ Erzurum: Özgür İhtiyar, Cami-i Şerif Mah. Sivas Cad. 24300 Refahiye ■ Gaziantep: Hüseyin Keskin, Seferpaşa Mah. Çamurcu Sok. No:45 27400 Şahinbey ■ İzmir: Emin İra, 440. Sok. No:7/5 Konak ■ İzmit: Muradiye Yılmaz, Fethiye Cad. Salim Efendi Sok., Alemdar İşhanı Kat 1 Tel:0262-331 15 23 ■ Malatya: Şevket Coşkun, Derme İlkokulu Yanı Derme Sok. No:10 ■ Manisa: Rıza Hoşgökşen, Akgedik Köyü Tel:0236-246 92 43 ■ Salihli: Tacettin Demir, Seyrantepe Mah. İnönü Cad. No:93 ■ Turgutlu: Akın Karayigit, Altay Mah. Akgün Sok. No:6 ■ Zile: Sadık Çıkrıkçıoğlu, Uzun Çarşı, Galeri Sok. No:6 ■ Zonguldak: Ali Arı, Tel:(0372)323 33 37 ■ Avrupa Genel Temsilciliği: Murtaza Dersimli, P.O.Box 1822, Londra N1, İngiltere. ■ Diğer yurtdışı temsilcilikleri: ■ Fransa: Şanver Şen, c/o 37 Rue d'Hauteville Paris 75010. ■ Almanya-Frankfurt: Şirin Günel, Neuhof Str. 13, 6 Frankfurt am Main 1. ■ Almanya-Münih: Hikmet Yalçın, Lessing Str. 41, 85757 Karlsfeld. ■ İsviçre: Ahmet Kısa, 7 Rue de Lancy, 1227 Carouge, Cenevre. ■ Avustralya: Adnan Öz, P.O.Box 647 Auburn 2144 NSW ■ Avustralya-Mildura: Feyzullah Karakurt, P.O. Box 302, Merbin 3505 Mildura ■ Avustralya-Sydney: Haydar Kervankıran, 37 Frances St. Lidcombe, NSW Sydney ■ Hollanda: Namık Arıker, R.Steiner Str. 94, 2037 GD, Haarlem ■ Rusya: Yevgeni Paşintsev, 29-2-215 General Belov St. Moscow 115563 ■ Basım öncesi hazırlık: Genel Ajans. ■ Baskı: İlçak ■ Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme/kısaltma hakkı dergimize aittir. Hiçbir yazı geri verilmez.

■ Yıllık abone bedelleri: Yurtiçi: 300 000TL, İngiltere: 17 Sterlin, Almanya: 80 DM, Fransa: 200 FF, Hollanda: 60 HFL, İsviçre 65 SFr, Amerika 53 \$, Avustralya: 53 \$. ■ Havaletler: Fikriye Kaya, Posta Çeki Hesap No:650143

KERVAN'IN İÇİNDEN

- 4 **2 TEMMUZ EYLEMLERİ**
Haydi 96 Temmuz'unda Sivas'a
- 6 **BİR OLALIM DA DEVİRELİM**
Çare, Kürt, Alevi-Sünni, ilerici, laik, çağdaş, yurtsever güçlerin birlikteliğidir.
Sabri Yücel
- 7 **İŞÇİ-MEMUR ELELE**
Ankara'yı inlettik.
- 8 **İŞÇİ BİRLİK İSTİYOR**
Türk Harb-İş Sendikası İstanbul Şubesi
10. Olağan Kongresi yapıldı.
- 12 **BİR DAHA ALEVİ PARTİSİ HAINLIĞI ÜZERİNE**
Düşmanı iyi tanı... *İsmail Yıldırım*
- 14 **KIZILBAŞLIĞINI İNKAR ETMEYEN HİÇBİR ALEVİ, "BEN KOMÜNİSTİM" DEMEKTEN DE ÇEKİNMEZ**
İsmail Kaygusuz yazdı.
- 22 **KAMU İŞÇİ HAREKETİ İLERLİYOR**
Solda durmak sınıfın yanında olmaktır.
Mercan Köklü

Haydi 96 Temmuz'unda Sivas'a

Bugün 2 Temmuz yaklaşık 30-35 bin kişinin katıldığı miting. İnsanların gözünün önünden henüz yeni olan Gazi olaylarından başlayarak geriye doğru olaylar geçiyor. Hüzün ve öfke dolular. Sert bir şekilde tepkilerini dile getirmek için, sabah saatlerinde Kadıköy Belediyesi önünde toplanmaya başladılar.

Saat 13.30 sıralarında Kadıköy meydanına doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüş sırasında yol üzerinde bulunan MHP ve yandaşlarına ait iki ayrı binada bulunan bürolardan biri adeta harabeye çevrildi. Ötekisinin de camları kırıldı. Kalabalık kitle öfkesini buraları dağıtarak alıyordu, sık sık "Sivas'ın hesabı sorulacak", "Kahrolsun faşizm kahrolsun şeriat" vb.. sloganlar atılıyordu.

"Geliyor geliyor Pir Sultanlar geliyor", "Yaşasın Türkiye Komünist

Partisi", "Kahrolsun faşizm ve şeriat", "Katil devlet", "Tek silah TKP tek yol devrim", "TKP yaşıyor savaşıyor" gibi sloganlarla alandaki yerimizi aldığımızda dikkatimi çeken olay yol boyunca bize katılan bazı dostların, "Yaşasın Türkiye Komünist Partisi" sloganımıza gösterdikleri ilgi idi.

Devletin 2 yıl evvel Sivas'ta şeriatçılara adeta aktörlüğünü yaptırdığı, daha bir süre önce de faşistlerin eliyle Alevi-demokrat halkına karşı yaptırdığı katliamlara karşı yeter denilecek gündü bugün. Ama gönül isterdi ki Sivas'ta yanan bu 37 insanı Madımak Otel'i'nin önünde analım.

Haydi Yoldaşlar, canlar, 1996 2 Temmuz'unu Sivas'ta yakılarak katledildikleri yerin (Madımak Otel'i'nin) önünde anmaya!

Salih Kırmızı

2 Temmuz'da kitleler haykırdı: Dün Sivas'ta, bugün Gazi'de çözüm savaşta

2 Temmuz 93, Devlet destekli katliamlardan yalnızca birinin adı. Tarihe geçen bu katliamın sanıkları tek tek bırakılırken, yüreklerdeki yangın ise yanmaya devam ediyor. Her türlü baskı ve zulme direnen hümanist devrimci-demokrat Türkiye halkları onurlu Sivas şehitlerini Türkiye'nin çeşitli merkezlerinde andı.

Geneliyle kararlı ve coşkulu geçen mitingler İzmir, Ankara, Sivas, Bursa, Adana ve İstanbul'da yapıldı. Toplam olarak yüzbinleri aşan bu yürüyüşlerde halkın kendine güveni de pekişmeye başladı.

Bizim de yer aldığımızı Kadıköy'deki miting Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri öncülüğünde organize edildi. Kadıköy Belediyesi önünde saat 11'de toplanmaya başlayan halk kortejlerini disiplinli bir şekilde oluşturdu. Yürüyüş ise 13.00'e doğru başladı. Katılımın 50-60 bin civarında olduğu genel kabul gören bir rakamdı.

BBP ve MHP'nin Kadıköy ilçe

başkanlıkları toplumun tüm nefretini üzerine topladığından saldırılara uğradılar. Hele BBP binasında içeride bilgisayar, koltuk ne varsa aşağıya atılarak parçalandı. MHP 5.katta olduğundan yalnızca camları kırılarak bunu atlattı.

Polisin çok esnek ve yumuşak davranması bilinçliydi. Aynı anda terdirginliğinin de bir göstergesiydi.

Ortak atılan sloganlara gelince: "Faşizme karşı omuz omuza", "Katil polis", "Sivas'ın hesabı sorulacak", "Kahrolsun faşizm, kahrolsun şeriat", "Susma sustukça sıra sana gelecek", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Dün Maraş'ta bugün Sivas'ta çözüm faşizme karşı savaşta", "Dün Sivas'ta bugün Gazi'de çözüm faşizme karşı savaşta", "Vur vur inlesin faşistler dinlesin", "Vur vur inlesin Türkiye dinlesin", "Katil Devlet, Kahrolsun Devlet terörü", "Geliyor geliyor Pir Sultanlar geliyor", "Yaşasın devrim ve sosyalizm".

A. Yılmaz, Okmeydanı

Pendik'de 2 Temmuz Mazlumun öcünü alalım

Pir Sultan Abdal kültür Derneği Pendik Şubesinin düzenlemiş olduğu 2 Temmuz Sivas şehitlerini anma gecesi Aydos düğün salonunda saat 19.00'da tüm demokrat ve devrimcilerin anısına bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Pendik şubesi Özgürlük gurubunun tiyatro gösterisini, Semah gösterisi, Enver Çelik, Deste Günaydın, Domane Dersim gurubu ve süpriz sanatçılar, Kürtçe ve Türkçe deyişler izledi. Gecede, sivil faşistler tarafından işkenceyle öldürülen Hasan Ocak'ın kızkardeşi sokak infazlarının sona ermesi için başlatılan kampanyadan haberdar etti.

Dernek başkanı Mehmet Yorulmaz

kısa konuşmasında, 93 Sivas katliamının devletin gözü önünde şeriatçı-faşist güçler tarafından tezgahlandığını, dünyada bu tür olayların pek nadir olduğunu, sokak infazlarının ve akan kanın durması için tüm emekçilerin üzerinde baskıların kaldırılması için gelin canlar bir olalım, mazlumun öcünü alalım sözlerini beyan etti.

Gelen mesajlarda, Pir sultan Abdal Kültür derneklerinin demokrasi için başlatmış olduğu çalışmalara devamlı destek vereceklerini ve işçi sınıfının üzerindeki baskıların kaldırılması için birlikte mücadele edilmesi gerekli olduğu vurgulandı.

S. Dönmez, Kartal

İzmit'te 2 Temmuz

Acımız belleğimizde

Sivas katliamının 2. yıldönümü İzmit Anıtpark'ta anıldı. İzmit Hacı Bektaş Veli Kültür Derneği ve Sendikalar Birliği'nin oluşturduğu komitenin yerel basında birkaç kısa haber ile şölen düzenleyeceği duyuldu. Ancak halkın katılımı sağlamak için başkaca (afişleme, el ilanı vb.) bir çalışma yapılmadı.

2 Temmuz öncesinde Çamlıtepe, Tütünciftlik, Erzurum Mahallesi ve Tavşantepe'de "Sivasın hesabını soracağız" şeklinde TKP imzalı yazılımlar yapıldığı duyuldu.

2 Temmuz Pazar günü saat 18.00'de tören başladı. Bir dakikalık saygı duruşunun ardından sunucu arkadaş şiirler okudu. Sönük bir havada başlayan şölen alanında, "Sivas'ın Hesabını soracağız", "Bir olalım, iri olalım, diri olalım", "katiller bulunsun hesap sorulsun", büyük bir hınca tüm topluluk tarafından atılıyordu.

1500 civarındaki katılımın olduğu şölen tertip komitesi adına Hacı Bektaş Veli Kültür Derneği Kocaeli şube başkanı Eyüp Esen hem devlete-şeriatçılara çatan, hem de bunlara karşı kararlı mücadeleden bahsetmeyen ve deyim yerindeyse "hem nalına, hem mihına" uygun düşen bir konuşma yaptı.

HADEP'in mesajı okunduktan sonra, Sırada Kervan Dergisi'nin ve de başka kuruluşların mesajı olmasına

rağmen, kürsüye gelen Eyüp Esen, "süre bakımından fazla zaman almasın diye mesajları okumayacaklarını, HA-DEP'in mesajının da yanlışlıkla okuduğunu" söyledi. Böylece, daha önce yaptıkları gecede de mesaj okumaktan korkan HBV KTD yönetimi anti-demokratik uygulamalarına devam etmiş oldu.

Daha sonra Yılmaz Turan'ın sazı eşliğinde Yüksel arkadaş Kürtçe-Türkçe türküler okudu. İzmit'li şair Ruşen Hakkı'nın şiir okumasından sonra sırasıyla; Grup Yeni Çağın Çocukları, Grup Vardiya ve Ali Ekber Eren sahneye geldi. Yer yer halayların çekildiği etkinliğin sonunda Ali Ekber Eren'in sazıyla kalabalık şekilde semahlar döndü.

HBV kültür derneğinin her türlü pasif çalışmasına rağmen, Sivas'ta canlarımızın devlet destekli gerici-faşist sürü tarafından katledildiğinin 2. yıldönümünde, İzmit'te de, Gazi, Okmeydanı, Nurtepe direniş ve barikatlarından sonra daha da ısınacak olan günlerin ilk kaynamalarını özellikle gençlerde görmek mümkündür.

Haydi dostlar, şeriatçı-faşist-devlet saçayağının girişeceği karşı-devrim denemelerine karşı işçi sınıfının-Kürt halkının-Aleviliğin birliğini sağlayacak omuz omuza militanca mücadeleyi yükseltelim.

Ümit Özel, İzmit

2 Temmuz Şehitlerimizi Anmak İçin Haydi Alanlara

Seriatçı-faşist katiller sürüsü, toplumumuzun en değerli aydın ve sanatçılarından güzide bir topluluğun kalmakta olduğu Sivas Madımak Otelini, Pir Sultan Abdal Anma Törenleri sırasında, 2 Temmuz 1993 günü yakmış, 35 can tek bir sesleri arasında öldürmüştü. Valisi, polisi, ordusu ile bu devlet de, laik-demokrat aydınlarımızın şeriatçı-faşist sürü tarafından katledilmesini kenardan seyretmekle yetinmiş, cinayete böylece destek vermişti.

Devletin şeriatçı-faşist katillere gösterdiği anlayış ve hoşgörüyü, Sivas katliamını gerçekleştiren şeriatçı canilerin yargılanması sırasında polisin, savcılarının, yargıçların, soyuyla sopuyla adalet mekanizmasının tutumunda tüm ilerici kamuoyu izledi. Katiller ya beraat ettirildiler, ya da göstermelik hafif cezalara çarptırılarak ödüllendirildiler, halkımız bunu "lanet olsun böyle adalet" diyerek karşıladı.

Sivas katliamını bu yılın başlarında, şeriatçı-faşist-devlet sacayağının tezgahladığı son Gazi katliamı izledi. Halkımız 38 küsur canın katledildiği bu olayda da "lanet olsun böyle adalet" dedi.

Siyasal cinayetlerin, yargısız infazların, güpegündüz adam kaçıranların ve gözaltında "kaybedilmelerin" olağanlaştığı günümüz Türkiye'sinde şeriatçı-faşist-devlet sacayağı işbaşındadır.

Şeriatçı-faşist terör şebekeleri, meclisin içine kadar girmiş siyasi partileriyle, vakıfları, dernekleri, radyo ve TV istasyonlarıyla, özel okulları ve "yardım" kuruluşlarıyla işbaşındadırlar. Bunlar, Anayasa'daki kağıt üzerindeki varlığını bile engel gördükleri LAİK-LİK ilkesinin kaldırılması için atak üstüne atak düzenlemektedirler.

Kanlı Sivas, şeriatçı-faşist katil sürüsünün insafına terkedilmiş gibidir. Polis Alibaba mahallesi çevresinde yaşayan Alevilere, Sünni kökenli ilerici-demokrat insanlara sürekli baskı uygulamakta, şeriatçı tehlikeye karşı halkın dikkatini çekenler üzerinde terör estirilmiştir. Sanki şeriatçı-faşist sürü Madımak Otelini toplu cina-

Dergimiz Kervan'ın, 2 Temmuz eylemleri öncesinde yayınlamış olduğu bu bildiriye, etkinliklerin sonrasında, 2 Temmuz'u değerlendirme açısından yararlı olacağını düşünerek, bu sayımızda bir kez daha yayınlıyoruz

yetini işlememiş gibidir.

Öte yanda, devletin Aleviliğe yönelik müdahalesi giderek şiddetini arttırmaktadır. Devletin kapalı kapılar ardında savurduğu tatlı-sert tehditler karşısında onursuzca boyun eğen, varlık nedenini unutmuşçasına devlete yardımcı olan kimi Alevi dernek vb. yöneticileri, "aydın" müsveddeleri ise bu müdahalenin Alevi toplumu içindeki unsurları olarak sivrilirmektedirler.

İşbirlikçi tutumlarıyla Alevi toplumunun haklar mücadelesine zaten yeterince zarar veren bu onursuzlar, Alevi toplumunun örgütlenmeleri içinde yer alan sol, laik-demokrat güçleri buralardan tasfiye etme gibi bir görevi de üstlenmişlerdir. Bunlar şimdi KERVAN'a, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'ne, Hacı Bektaş Veli Kültür Derneği'nin birçok şubesindeki ilerici-laik-demokrat üyelere karşı başlattıkları kampanyayı tüm enerjileriyle sürdürmektedirler.

İlginç olan nokta şudur: Sola, Laik-Demokrat Türkiye yanlısı ilerici-demokrat güçlere karşı Alevi toplumunun çeşitli örgütlerine onursuzca saldıranlar, öte yanda şeriatçı-faşist katil sürüsünün Sivas cinayetini unutmamış görünmektedirler.

Alevi toplumunun örgütlenmesinin tepe noktalarında yer alanların, Sivas şehitlerimizi 2 Temmuz günü cinayet mahallinde, SİVAS'TA Madımak Otelinin önünde, MERKEZİ BİR TÖRENLE, YIGINSAL OLARAK ve MİLİTANCA ANMAK için herhangi bir planları yoktur. Tam tersine, Sivas

şehitlerimizi Sivas'tan olabildiğince uzak yerlerde ve de kapalı salon toplantılarında anmak için çeşitli girişimler içindedirler, Almanya'nın bir kentinde Sivas şehitlerimizi anmak üzere bir konser düzenlediği, Türkiye'nin tanınmış Alevi sanatçılarının da Sivas'tan binlerce km. uzaktaki bu konsere katılacağı gazete ilanlarından öğrenilmiştir.

- Şeriatçı-faşist-devlet sacayağı Türkiye halkının demokratik hak ve özgürlüklerine, insan haklarına Gazi'de, Hasan Ocak'ın ve daha nicelerinin katledilmelerinde gördüğü gibi pervasızca saldırırken;

- Alevi toplumunun birçok evladının kanı daha kurumamışken;

- Kürt halkı dayanılmaz acılar içinde çırpınmakta iken;

- Tunceli tank-top ve uçakların yoğun saldırısı altında inlerken;

Sivas şehitlerimizi Sivas'ta, hem de Madımak Otelinin önünde yığinsal ve militan bir gösteriyle anmamak olacak şey değildir.

Ama görülen o ki, Alevi toplumunun örgütlenmelerinde sola, ilerici-demokrat öğelere karşı onursuz bir tasfiye hareketi başlatanlar, Gazi ayaklanmasında "haksızlıklara, baskı ve teröre yeter!" diyen Alevi gençlerini damgalayıp kendilerinin ne denli "hoşgörülü", "sağduyulu" olduklarını devlete kanıtlama çabası içine girenler, "lanet olsun bu devlete" diyen milyonların öfkesini 2 Temmuz'da da yatıştırma uğraşı içindedirler.

Tüm Alevi toplumuna, laik-demok-

ratik güçlere bir kez daha duyuruyoruz; Tasfiyecilerin gittikleri yol, yaptıkları iş yanlıştır!

Şu andan sonra Sivas şehitlerimiz, Alevi toplumunun inancının özüne, tarihine uygun olarak, yığinsal ve militan eylemlerle anılmalıdır.

Sivas şehitlerimiz alanlarda anılmalıdır. Devlete, şeriatçı-katil sürüsüne meydanı boş bırakmadığımızı ORALARDA göstermek durumundayız.

Tüm bu gösteriler "96 2 Temmuz-unda Sivas'ta" olmayı hedef almalıdır.

Sivas şehitlerimiz Sivas'ta anılmalı idi. Sivas bizim Pir Sultan'ımızın kentidir. Banazlı Pir Sultan'ımızı da öteki şehitlerimizle birlikte orada anmalıyız. "Lanet olsun Hızır Paşalara, lanet olsun böyle adalet, lanet olsun bu devlete" sloganları 2 Temmuz'da Sivas'ta yükseltildiğinde gelecek kuşaklar için anlamı büyük olacaktır.

Alevi kurumlarında tasfiyeciliğe, devlete yaranmaya kafa yoranlara, bu militan gösteriler şamar olmalıdır.

KERVAN, Cem-Dede-Dergah zincirini reddedenlere, Alevi partisi hainliğini tezgahlayarak şeriatçı partiyi kamuoyu önünde meşrulaştırıp temize çıkarmaya çalışanlara, Aleviliği camiye-Diyanet'e, devlete, milliyetçiliğe çekmeye çalışanlara, Alevi toplumunun inancının özünü ve tarihiyle uyumlu olarak emek ve demokrasi güçleriyle aynı safta yer almasına engel olmaya çalışanlara, bu amaçla Alevi örgütlerinde solu, laik-demokratları tasfiye hareketi başlatanlara karşı çıkıyor!

Haydi, 2 Temmuz'da şehitlerimizi anmaya alanlara bakalım, Haydi, Kadıköy'e! Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'mizle, Hacı Bektaş Veli Kültür ve Tanıtma Derneği'mizle, Temsilciler Meclisi'mizle, Avrupa'da örgütlenen dernek ve federasyonlarımızla, "96 2 Temmuz'da Sivas'a" akın başlatmak için alanlara bakalım.

Haydi Nesimi'ye, Muhlis'e, Edibe'ye, Hasret'e ve daha nice canımıza olan hasretimizi, sevgimizi 2 Temmuz günü haykıralım. ●

Bir olalım da devirelim

Çare, Kürt, Alevi-Sünni, ilerici, demokrat, laik, çağdaş yurtsever güçlerin BİRLİKTELİĞİ'dir.

Çare, emeğin, emekçilerin yol kardeşliğidir. Asgari müştereklerimizi ön plana çıkarıp emeğin ideolojik-politik çatısı altında birleşmek, emek sömürücüsü halk düşmanı şeriatçı-faşist güçlere ve onların ağa babası emperyalizme karşı dişimizle tırnağımızla direnmektir.

SABRİ YÜCEL

Iki Temmuz 1993 yılında, Sivas'ta, halk yazınının yüzü, hak ve halk savaşının yiğit önderi, zalime ve zulme karşı direnişin ölüm-süz simgesi, emeğin ve emekçi kesimlerin yüzyıllardır susturulmayan inançlı sesi büyük ozan Pir Sultan Abdal adına düzenlenen kültür etkinlikleri-şenlikleri sırasında meydana gelen çağdışı şeriatçı-faşist kıyamın üzerinden tam iki yıl geçti... Devletin gözleri önünde sekiz saat süren bu vahşi ayaklanma esnasında Madımak Otel'i ne kısırılan otuz yedi (37) genç, aydın, yazar ve sanatçı canımız yakılarak hunharca katledildi.

Babalılardan Pir Sultan'a, Pir Sultan'dan günümüze değin adalet, hak ve onur savaşını veren nice yiğit insan katlolmuştur, Sivas topraklarında. 20.yy'ın bitmek üzere olduğu, insanlığın 21.yy'a hazırlandığı bir dönemde, Sivas, bu karayobaz başkaldırısıyla, bu toplu katliamıyla Türkiye -hatta dünya-kamuoyunun politik gündemine bir kez daha oturdu. Bu sözlerimizle Sivas'ın tüm halkını suçlamak, onları karalamak gibi bir niyetimiz asla yoktur. Yüreği insan sevgisiyle çarpan, kentte yaşanan bu vahşetten acı ve utanç duyan Alevi-Sünni tüm yurttaşlarımızı tenzih ederiz. Bizim sözümüz, Sivas'a "KANLI" nitemini verdiren Hızır Paşalara, onun ardıllarına, insanlıktan zerrece nasip almadığı şeriatçı-faşist yobaz güruhuna-dır.

İki yıl önceki Sivas olayları üzerine çok şeyler söylenip yazıldı. Herkes sahip olduğu ideolojik-politik görüş doğrultusunda olaylar hakkında çeşitli "teşhis ve tahliller"de bulundu. Yazılı ve sözlü basında bugüne dek söylenenlerden ciltler dolusu kitaplar oluştu.

Bu arada sözkonusu kanlı olayların yargı evresi de tamamlanıp(!) sanıklar çeşitli cezalara(!) çarptırıldılar... Bu gibi olayların gerçek yargısını zaman verecektir! Bizler, en büyük yargıcın tarih olduğuna inananlardanız! Ancak şu kadarını söylemeden de geçemeyeceğiz; bu yargılama Türk adalet ve hukuk sisteminde onulmaz yaralar açmıştır.

Aradan iki yıl geçmesine karşın bu aşağılık toplu kıyımın acısını hala yüreğinde olanca tazeliğiyle yaşayan insanlardan biriyim. Olayların sıcaklığını koruduğu günlerde dergi ve gazetelere, duygusal yönü ağır basan bazı yazı ve şiirler yazmıştım. O günün

koşullarında yazılan yazıların büyük çoğunluğu aynı özellikteydi. Bunun böyle olması da bir bakıma çok doğaldı. Ancak zaman geçtikçe insanlar bu tür olayları daha akılcı değerlendirmek ve ona göre çözümler üretmek gerektiğine inanıyor.

Sivas olaylarından bu güne dek geçen iki yıllık zaman diliminde Türkiye'de-İstanbul'da iki önemli toplumsal olay daha yaşandı. Bunlardan biri, sunucu Güner Ümit'in İnter Star'daki Süper Turnike izlencesinde yaptığı esprisi (Kızılbaşlığa yüklediği ensestik anlam) üzerine patlak veren protesto gösterileri; diğeri ise, Gazi Mahallesinde Alevi, Kürt ve emekçi halka ait birkaç kahvehanenin karanlık güçlerce taranması üzerine meydana gelen protesto olayları sırasındaki kanlı çatışmalardır.

G. Ümit olayını bir an için değerlendirmeye dışı tutmak istiyoruz. Çünkü bu olay biçim ve nitelik olarak Sivas ve Gazi olaylarından hayli farklılıklar gösteriyor. Oysa Sivas'ta ve Gazi'de meydana gelen olaylar arasında bazı noktalarda çok önemli koşutluklar vardır.

Yıllardan beridir açık açık yazılıp çiziliyor. Nice zamandır devlet şeriatçı-faşist çeteler tarafından adım adım kuşatılıyor. Türkiye'de şeriatçı-faşist örgütler günden güne devletin en hassas birimlerine sızmışlar, buralarda azımsanmayacak güç odakları oluşturmuşlardır. Devletin hemen her kurumunda, her kuruluşunda, eğitiminden adaletine, emniyetinden askeriyesine değin hemen her örgütsel biriminde yuvalanmış olan şeriatçı-faşist hareket militan kadrolarıyla devleti yönlendirmeye başlamıştır.

Sivas ve Gazi olaylarında devletin göstericilere karşı takındığı tavır ve tutum öylesine ilginçtir ki, olayları izleyen en soğuk kanlı insan bile hayretinden donup kalmıştır! Devletin güvenlik güçleri, Sivas'ta sokağa sekiz saat egemen olan, ortalığı yakıp yıkan, kuduz köpekler gibi şeriat naraları atan şeriatçı-faşist sürüsüne müdahale etmekten kaçınıyor, otuz yedi insanın otel odalarında cayır cayır yanmasına adeta seyirci kalıyor, devletin tepesindekiler şeriat özleryleriyle salya sümük caddelerde uluyan mürteci kalabalığını halk sayıp, halkla güvenlik güçlerini karşı karşıya getirmedik diye beyanat veriyor, göstericilerden ölen olmamıştır diyerek şeriatçı güçlere arkayı çıkıyor;

ama diğer yandan aynı devletin güvenlik güçleri İstanbul Gazi'de kahvehanelerinin taranması sonucu meydana gelen ölümleri protesto etmek isteyen mahalle halkına anında sert bir biçimde müdahalede bulunuyor, bu çatışma sırasında onlarca yurttaşımız polis kurşunlarıyla öldürülüyor, yüzlercesi de yaralanıyor.

Devletin içindeki ve dışındaki şeriatçı-faşist odaklar olayların ertesinde, ellerindeki basın-yayın organlarıyla öyle bir propaganda salvosuna başlıyorlar ki, uydurulan yalan dedikodular karşısında şeytan bile şaşırıyor.

Son iki yıl içinde meydana gelen ve toplumu derinde etkileyen bu üç kitlesel olaydan gereken dersleri çıkarmamız kaçınılmaz bir görevdir. Sivas ve Gazi olaylarında hedef, ilk bakışta Alevi-Bektaşlı toplumu olarak gözüküyor. Ancak olaylara salt bu açıdan bakmak kanımca pek doğru değildir. Eğer olaylara böyle yaklaşırsak "ülkede bir ALEVİ-SÜNNİ çatışmasının zemini yaratılmak isteniyor" gibi yanlış bir yargıya düşebiliriz. Bu tür bir yargıya kapılmak, Türkiye'de her fırsatta etnik-mezhepsel savaşları (iç savaşları) körükleyen emperyalist güçlerin ve işbirlikçi uşaklarının tuzağına düşmek demektir. Ülkemizin doğu ve güneydoğusunda yaşanan Kürt sorununa bir de mezhepler sorunu eklenerek Türkiye Ortadoğu'nun Yugoslavya'sı yapılmak istenmektedir. Balkanlar, Kafkaslar ve Ortadoğu üçgeninin ortasında çok önemli bir güç odağı oluşturan ve jeostratejik bir önem taşıyan Türkiye'nin Yugoslavyalaşmasından emperyalizmin nasıl karlı çıkacağını burada tek tek sayıp dökmenin anlamı yoktur. Emperyalizmin II.Dünya savaşından sonra gündeme soktuğu LOKAL SAVAŞLAR ve de iç savaşlar stratejisini artık bilmeyen kalmadı. Bu adı stratejinin kaba dildeki adı "iti ite boğdurma" oyunudur. Ortadoğu, Balkan ve Kafkas halklarının, hatta dünyanın tüm yoksul ve geri bırakılmış halklarının

son çeyrek yüzyıllık tarihine bakınız yeter. Filistin-İsrail, İran-Irak, Irak-Kuveyt, Türkiye-Yunanistan (Kıbrıs), Azerbeycan-Ermenistan, Bosna-Sırp, Rusya-Çeçenistan... sorunlarının altını eşelediğimiz zaman bu sorunların birincil derecede "lokal savaşlar stratejisi" nin plan ve kışkırtmalarına bağlı olduğunu açıkça görürüz. Şimdi sırada Türkiye var...

Etnik çatıştırmada istediği düzeyi yakalayamayan emperyalist-militarist odaklar Türkiye'de mezhepsel çatışmaların provalarını yapmaktadırlar. Sivas ve Gazi olaylarında hedef alınan kesimler geçekte ülkemizin tüm ilerici, demokrat laik kesimleridir. Tehdit hepimize yöneliktir. Kendisini ilerici, laik ve demokrat olarak tanımlayan herkes Sivas'ta ve Gazi'de yaşanan kanlı kıyımlar karşısında net ve kesin tavır almak zorundadır. Bu iğrenç ve çağdışı katliamları sineye çekip sesiz kalamayız. Bu olaylardan cesaret alan şeriatçı-faşist katiller yarınlar daha büyük katliamlar düzenleyeceklerdir. Bazı gelişmeler bunun sinyallerini vermektedir.

Peki tüm bu hainliklere karşı çare yok mudur? Elbette ki çare vardır! Çare, Kürt, Alevi-Sünni, ilerici, demokrat, laik, çağdaş yurtsever güçlerin BİRLİKTELİĞİ'dir. Çare, emeğin, emekçilerin yol kardeşliğidir. Asgari müştereklerimizi ön plana çıkarıp emeğin ideolojik-politik çatısı altında birleşmek, emek sömürücüsü halk düşmanı şeriatçı-faşist güçlere ve onların ağa babası emperyalizme karşı dişimizle tırnağımızla direnmektir. Büyük ozan Pir Sultan'ın çağrısı bu gün içinde geçerlidir "GELİN CANLAR BİR OLALIM". Gün birlik-bütünlük günüdür.

Yoksa daha çokook Sivas'larda yakılıp Gazi'lerde öldürölürüz toplu toplu... Bize toplu savaşmaktan başka yol düşmemektedir. Haydi o zaman canlar, gelelim de bir olalım! Bir olalım da devirelim! ●

Ankara'yı inlettik

Zaman çok olaylara gebe. Bu yalnız memur kesiminin değil, tüm emekçi kesiminin devrimci demokrat güçlerin sorunudur.

Ankara Kızılay meydanında Haziran 17-18 tarihleri arasında oturma eylemi yapacağımız haberi duyurulmuştu. Yargıtaydan çıkan Haber-Sen'in kapatılma kararı üzerine eyleme geçiyorduk. Fakat zaten haklarımızın elimizden tek tek geri alınması ve uzun zamandır mücadele edip de alamadığımız, toplu sözleşmeli ve grev hakkımız konuları gündemimizdeydi. Ne yazık ki bu seferde sendikanın kapatılması sözkonusu olmuştu. Sendikalar kapatılıp, dernekleştiriliyordu. Bu sebepler bizi kararlı bir şekilde Ankara yürüyüşüne gitmeye zorluyordu.

Tarih 16 Haziran Cuma. Sendikalar o akşam otobüslerle konvoy oluşturarak yola çıkacaklardı. Nitekim biz de o akşam sendika yöneticileri ve üye arkadaşların, hatta anaların, babaların, çocukların, diğer memur olmayan halkında katılımıyla yola çıktık. Gece yolculuğundan sonra ertesi sabah (17 Haziran) saat 9.00'da hipodrumdaydık. Ankara sessiz ve sıcaktı. Kızılay meydanına yürümek için tüm sendikalar kortej oluşturacaklardı. Kortejin en önünde Tüm Haber-Sen, ardından Tüm Bel-Sen, Yapı Yol-Sen, Tüm Gıda-Sen, BTS (Birleşik taşımıcılık), Tüm Sağlık-Sen, Ener-Sen, Bem-Sen, Yargı-Sen, Eğitim-Sen, Demir-Sen, Tüm Maliye-Sen, Tüm Sosyal-Sen, Tarım-Sen, Tüm Tak-Sen, Turizm-Sen, Alim-sen, DİSK, Halkevleri, Dil-Tarih-Coğrafya fakültesi adına bir grup.

Saat 10.30 da Hipodrum'dan Kızılay'a doğru ağır ağır adımlarla yola çıktık. Fakat daha öncede belirttiğim gibi, hava çok sıcaktı. Yolların asfaltı ayaklarımızı yakıyordu. Suysuzluğumuz ve uykusuzluğumuz da cabası. Fakat insanlardaki o kararlılık, yorgun ve susuz da olsalar, yüzlerindeki o mutlu ifadeyi silemiyordu.

Bu mutluluk sloganlardan da anlaşılıyordu: "Susma sustukça sıra sana gelecek". Bu en fazla atılan slogan oldu. "Yaşasın halkların kardeşliği", "Faşizme karşı omuz omuza", "Zafer direnen emekçinin olacak", "Sokağa eyleme genel greve", "Devlet güdümünü sendikaya hayır", "Söz yetki karar çalışanlara", "Yaşasın demokrasi mücadelemiz", "Yargılı yargısız infazlara son", "Toplu sözleşme hakkımız grev silahımız", "Üreten biziz yöneten de biz olacağız", "Emekçiyiz haklıyız kazanacağız", "Geliyor geliyor genel grev geliyor" gibi Türkiye gündemini oluşturan olaylara ait sloganlar atılıyor-

du.

Saat 13.30'de Kızılay'daydık. İnsanların ihtiyaçları için belli bir süre verildi ve saat 15.00'de oturma eylemine geçildi. Ortam çok güzeldi, herkeste gerçekten büyük bir kararlılık vardı. Şimdi daha da göze çarpıyordu. Kızılay'ın bütün caddelerini doldurmuştu. Tahminen 120-130 bin insan o gün orada gur sesimizle haklarımızı istiyorduk. O gün bizim dünya basınına girmemizi sağladı. Fakat bizim devleti yönetenler zaten hep sağdırlar da, basınımda o gün sesimizi duymamak için mikrofonlarını ve kameralarını kapatmıştı herhalde. Biz de, bizi önemseyip, bu konuda ön sayfalarda yer verene kadar bir hafta gazete alınmaması kararını aldık. O gün devlet yetkilileriyle görüşme olmadı. Ve ertesi günün akşamına kadar orada oturacaktık. O akşam gazete ve kartonların üzerinde otururken, davul-zurnalar susmuyor, müzik gurupları ve sanatçılar bizi yalnız bırakmıyorlardı. Sabaha kadar halaylar çekildi, sohbetler yapıldı, türküler söylendi ve sloganlar atıldı. Nitekim güzel bir gecenin devamında sabah olmuştu.

18 Haziran pazar sabahı ilk iş olarak diğer sendikaları ziyarete gittik. Biraz ötemizde Eğitim-sen vardı. Okullar tatil olduğunda onlar 3-4 gün oturma eylemi kararlığında olduklarından hazırlıklı gelmişlerdi, battaniyeler, kilimler, yiyecek malzemeleri, şemsiyeler vb.. kısacası orayı kendilerine mekan yapmışlardı.

Öğlen saatlerinde yapılan açıklamaya göre ilk görüşme teklifinin Hikmet Çetin tarafından geldiği duyurulmuştu. Fakat H.Çetin CHP başkanı olarak görüşmek istediği için görüşme kabul edilmemişti ve saat 18.00'e kadar hükümet yetkililerine müddet tanınmıştı. Bu saate kadar görüşme olmazsa süresiz iş bırakma eylemi olacağına dair karar alınmıştı.

Beklenen görüşme olmamıştı. Bu Eğitim-Sen başkanı aynı zamanda dönem sözcüsü Yıldırım Kaya tarafından açıklandığında ne kadar da bekle-

nilen bir karar olsa da hepimizi çok üzmüştü, Tansu Çiller oğlunun diploma törenine gitmişti ayrıca Ankara'da oturma eylemi yapacağımızı duyan yetkililer TBMM'yi Çarşamba gününe kadar tatile ayırmışlardı. Asıl diğer açıklanan karar hepimizi üzmüştü. Bizim hazırlığımız, eğer görüşmeler gerçekleşmezse pazartesi'den itibaren süresiz olarak emekten gücümüzü kullanıp işi bırakacaktık. Fakat Yıldırım Kaya eylemlere Salı gününden itibaren başlanacağına dair karar alındığını açıkladı. Bu 32 sendika başkanı tara-

findan alınmıştı. Yıldırım Kaya'nın daha fazla konuşmasına izin verilmeden protesto edildi. "Yılgınlık yok direniş var" sözleri etrafta inliyordu.

Orada yapılan konuşmalarda en çok hoşuma giden ve hepimizin coşkulu alkışlarına sebep olan şu açıklamaydı. Emekçi kesiminin memur-ışçı ayırdetmeksizin bu güçlerini birleştirmelerini, bu böyle olmazsa hiçbir hakkın kazanılamayacağıydı. Bu sözler açıklanırken herkesin gönlünde geçenler açıklanmıştı. Ve ortalık birden alkışlarla inliyordu. Ardından gur seslerle bu onaylanıyordu: "İşçi memur el ele genel greve".

Gerçekte açık yüreklilikle söylüyorum, insanlardaki bu kararlılık bütünleşip tek yumruk olduğunda, Türkiye'de yapılamayacak şey yoktur. Yeter ki emekçi kesimi gücünü birleştirsın. Bunu o gün 100 binler onaylamıştı. Ve artık birşeyler olsun istiyorlardı.

Pazar akşamı dönmek için karar alınmıştı ve tekrar kortejler halinde otobüslere doğru yol aldık. Bu arada Ankara halkının yol kenarlarında bizi izlemeleri, arasıra çalınan araba kornaları dikkatimi çekti. Bizi izliyorlardı. Ama bu kesimin bizi desteklemek için kararsızlıkları sürüyordu, bu bizi çok kızdırdı.

Böylelikle Ankara eylemimiz sona ermişti. Şimdi asıl eylem, işyerlerinde emekten gelen gücümüzü kullanarak dayanabilmemiz en son safhaya kadar iş bırakmaktır. İktidar ortağı ve kendisi rahatsız olmuştu. Ne kadar duyarsız olsalarda biz kararlılığımızı ve sesimizi duyurmuştuk. Neyse zaman çok olaylara gebe. Bu yalnız memur kesiminin değil, tüm emekçi kesiminin devrimci demokrat güçlerin sorunudur. Yaşasın haksızlık ve adaletsizliklere karşı yükselen mücadelemiz.

Dilan Arslan

Eminönü Direnişçilerine Ziyaret

Eminönü Belediyesi'nin "Bayramda çalışmadıkları" gerekçesiyle işten attığı 270 işçiye moral ve destek ziyaretinde bulunduk.

"Bayramda çalışmama" gerekçesiyle işlerinden edilen Eminönü işçileri işlerine dönünceye dek grev kararı aldılar. Belediye binası önünde başlatılan grevlerine birçok Demokratik Kitle Örgütleri ve Sosyalist Dergiler moral ve destek ziyaretinde bulundular, bulunuyorlar.

Bizlerle Esenler Kervan Dergisi olarak grevci işçileri ziyaret ettik. Kendilerine para yardımında bulunduk. İşçiler tarafından atılan sloganlara katılarak birlikte haykırdık.

İşçilerde moral ve disiplin çok iyiydi. Tüm devrimci-demokrat ve duyarlı dostları bu tür eylemlilere omuz vermeye ve grevde olan işçileri ziyaret etmeye ve onları yalnız bırakmamaya çağırıyoruz.

Cemal Küçükşahin

İşçi Birlik İstiyor

Türk-Harb-İş Sendikası İstanbul Şubesi 10. Olağan Kongresi yapıldı. Kongre oldukça hareketliydi. Delegeler genel dünya sorunlarına ve Türkiye'deki sorunlara dikkat çekip çözüm yolları önerdiler. Günün en dikkat çeken konuşmasını Taşkızak delegasyonundan *Sadık Koç* yaptı. Kendisinin izniyle bu konuşmayı aynen yayınlıyoruz.

“**K**onuşmamı iki bölüm halinde sunacağım. 1- Dünyamız ve Türkiye’de içinde bulunduğu siyasal ekonomik sendikal durum. 2- Sendikamızın içinde bulunduğu kongre süreci bununla ilgili gözlem ve düşüncelerimiz.

Dünyada sosyalist sistemin çözülmesiyle birlikte dünya gerici-ırkçı döneme girmiştir. Büyük emperyalist ülkelerde yığınsal işten çıkarmalar. Bunun getirdiği işsizlik yanında Amerika, İtalya ve Almanya gibi emperyalist ülkelerde yaşanan sendikasılaştırma. Hepimizin gözü önünde yaşadığımız bir süreçtir. Emek güçleri ile sermaye güçleri arasında artık bir yıpratma savaşı yaşanmaktadır. Tabii Türkiye’de bu gelişmelerin dışında değildir. Hatta emperyalist nimetlerden faydalanamayan Türkiye’de yaşanan tüm bu sorunlar ve saldırılar katmerleşerek bize yansımaktadır. Her yıl on binlerce işçi işsiz kalmakta binlerce işyeri kapanmakta. Doğuda yaşanan olaylar nedeniyle binlerce insanımız iş bulma amacıyla büyük kentlere akmaktadır. Yol, su, barınma ve iş ihtiyaçları eklenmektedir.

Devlet eliyle büyütülen gerici-ırkçı hareketler halkımızın ileri ve demokratik unsurlarına saldırılarda bulunmaktadır. Ankara belediye işçilerine yapılan saldırılar, Sivas’ta, Gazi mahallesinde yaşananlar hepimizin aklındadır.

Tüm bu anlattıklarımız Türkiye’nin her yanında oynanan her taşın altında kızıl bir şerit gibi yatmakta olan emek ile sermaye arasındaki ve diğer emekçi kesimler diğer yanda TUSİAD, devlet,

ırkçı gericiyle emek karşıtı güçler.

Ekonomik planda ise özelleştirme adı altında geniş bir çevrede bir tartışma yürümektedir. Kapitalist toplumda hiçbir devlet işletmesi halkın değildir. Olamaz da. Bu nedenle özelleştirme konusunda öncelikle kavramları doğru dürüst yerine koymak gerekmektedir.

Sendikalar olarak bizler bir işletmenin devletin mi yoksa özel sektörün mü olacağı tartışmasını dışında olmalıyız. Bizim bugün konuşmamız gereken sendikasılaştırmaya önlem ne olabilir. Yine bizim konuşmamız gereken işsizliğe çare ne olabilir. 35 saatlik iş haftası nasıl elde edilir, bunları konuşmaktır. Ama nedense sendikalarımız bu konuda ucuzlanmış politik dille konuşmaktadır. Eski bir türkü var şimdi bir popçu söylüyor fıkır fıkır bir kız. Neydi o ‘yine yeşillenmiş fındık dalları / Aman yeşillenmiş fındık dalları / Zaten yeşildi fındık dalları’ Çok komik ama sendikalarımızın özelleştirmedeki tutumu bana tam da bu şarkıyı hatırlatıyor.

Özelleştirme konusunda sınıfın bilimsel tutumu devlet ya da özel patron farketmezdir. Yine sınıfımızın yaşadığı en ciddi sorunlardan biri de sendikal bölünmedir. Disk bölücülüğünün hortlatılmasıyla sınıf hareketi içerisindeki sendikal bölünme nedeniyle ciddi yaralar almıştır. Özellikle genel hizmetler, tekstil, madencilik bu iş kollarının başında gelmektedir. Sendikaların bölündüğü her alan sınıfımızın yumuşak karnıdır. Bakın son bir ay içerisinde Eminönü belediyesinde 260, Şişli belediyesinden 360 kişi işten atılmıştır. Kadınları çocukları çocuklarıyla çalış-

şan işçi kardeşleriyle açlığa terk edilen bu yiğit sınıf kardeşlerimizin direnişlerini, mücadelelerini izin verirsenez hepinizin adına buradan saygıyla selamlamak istiyorum. Hepinizden bu direnişçi işçi kardeşlerimizi kongremiz olarak alkışlamanızı istiyorum.

Konuşmamın bu bölümünde sendikamızın şube genel kuruluyla ilgili birkaç şey söylemek istiyorum. Bir insan yaşamında bazen 20 yılda 5 günde öğreneceği şeyi öğrenebilir. Bazen de öylesine yoğun yaşar ki 5 günde 20 yılda öğreneceği şeyi öğrenir. Ben de bunları yaşadım. Gördüğüm ayak oyunları bana 20 yılda öğrenebileceklerimi 5 günde öğretti.

Alevilik Anadolu halklarının bir zenginliğidir. Yaklaşık 800 yıldır bu topraklarda boy vermiş sayısız başkaldırıya önderlik etmiş Hacı Bektaş Veli, Şeyh Bedreddin, Pir Sultan Abdal gibi sayısız önderi yetiştirmiş. Sosyalizan bir gelenektir. Aleviliği bu yüzden severim.

Ancak bu sendikadan içeri dil, din, ırk, cins ayrımı yaparak girenleri hiç sevmedim, sevmeyeceğim.

Hele hele Alevilik gibi saygın bir kurumu kendi sendika seçiminde kullanmaları buradan nefretle kinamak istiyorum. İşçinin tek bir soyadı vardır. O da işçiliğidir. İster Sünni, ister Alevi olsun hepimiz aynı yerde aynı fabrikada aynı sorunları yaşamaktayız. Servis sorunu hepimizin, ücret sorunu hepimizin, mezarda emeklilik sorunu hepimizin. Hal böyleyken hangi noktadan hangi yerden gelirse gelsin milliyetçiliğe ve şövenizme nefretle baktım. Kongre süreciyle ilgili oturup uzun

uzun düşündüğümde size bunları söylemeyi uygun gördüm.

Sendikamız Harb-İş hatırlarsınız bundan üç yıl önce İstanbul şubesine demokrasi bayrağının dikilmesiyle sarsılmıştı. Hatta bu sarsıntı Harb-İş Genel Merkezini de sarsmıştı. Türkiye’de hatta dünyada eşi ender bulunabilecek bir sendikal demokrasi sürecini bundan üç yıl önce biz yaşamıştık. Ve bu rüzgar Türk-İş’i etkilemişti. Yine hepimiz biliyoruz ki tersanemiz Taşkızak’ta çalışan Nuri Ağçıçek’i iki ay içinde önce şubeye sonra Genel Merkez ve oradan Türk-İş denetimine göndermiştik. Dünyada ender rastlanan bir olaydır.

Sınıf hareketi içerisinde Harb-İş’teki bu değişim geniş yankılar uyandırmıştı. Ve umut vermişti. Tabii ki karşımızdakiler de boş durmuyordu. Irkçısı, gericisi, devleti kol kola girip sendikamızla yakından ilgilenmeye başladılar. Karşımızdakilerin ne yaptığı ne ettiği aşikar. Eskilerin bir sözü var. ‘100 tane aptal dostun olacağına 1 akıllı düşmanın olsun.’

Harb-İş İstanbul şubesinin durumu tam da budur. ‘Gözünün üstünde kaşın var’ dedik birbirimizle uğraşmaya başladık. Onun orucuyla, bunun Aleviliğiyle, diğerinin başka bir şeyiyle uğraşmaya başladık. Hani derler ya, ‘her ağacın kurdu özünde’ olur. İşyerlerimizde yapılan delege seçimlerinde bazı yerlerde başa baş denebilecek çok az bir oy farkıyla aldık. Burada verilen hiçbir mesajı yönetici arkadaşlarımız kavramadı kavramak istemedi. Bu mesaj kelimenin tam anlamıyla birleşin mesajıydı. Ancak bu mesaj hak getire, herkes koltuk telaşına düştü. Fabrikamızdaki işçi arkadaşlarımız bu bölünmeye tiskintiyle bakmaktadır. Bu bölünmeyi yaratanların hiçbirini af etmeyecektir. Biz de affetmeyeceğiz.

İşçi sınıfımız çözümsüz değildir. O kendi içindeki demokrasiyi en basitinden hergün servisinde gidip gelirken yaşar. Yemekhanesinde yaşar, atölyesinde yaşar. İşçilerin önüne iki ucu pisli değnek getirenlere birşey hatırlatmak istiyorum. Değnek işçinin elindedir.

Ben bu iki ‘demokrat’ listenin hiçbirini liste olarak benimsemiyorum. Tabii ki muhalefete de oy vermiyeceğim. Oyum her iki listeden bu işi yapabilecek kişilere olacak. Selam olsun ekmeği için onurluca direnenlere, şan olsun sömürsüz bir dünya için kavga verenlere, lanet olsun ikrarından dönenlere.”

Sadık Koç

Kapanış konuşmasında kürsüye gelen Genel Başkan İzzet Çetin, genel olarak işçi sorunlarına değindi. Sendikaların nasıl baskı altına alındığını anlattı. Sendikal bölünmelerin zararlarına dikkat çekti ve işçileri birliğe davet etti. Ayrıca Yargıtay Hukuk Genel Kurulu’nun verdiği kararlarla ilgili taraflı davranan yargıçların cüppeleri bırakmasını istedi. Ve istifaya davet etti.

İzzet Çetin’in konuşmasından sonra seçimlere geçildi, seçimler üç liste halinde oluştu. Orhan Çoştur şube başkanlığına, Cafer Turgay 2. başkanlığa, M. Ali Kaloğlu genel sekreterliğe, Rıza Erdoğan mali sekreterliğe, Doğan Tufan eğitim-teşkilatlanma sekreterliğine geldi.

Yeni yönetime görevlerinde başarılar dileriz. ●

Adaletin Terazisi Nereye Gidiyor?

Kabak sadece Selüloz-İş ve Harb-İş'e üye işçilerinin değil, bütün Türkiye işçi sınıfının kafasına patlamıştır.

Bundan sonra hükümetler ekonomik bozukluk deyip toplu sözleşmelerden doğan hakları ödemeyebilecekler, yani anayasal güvence altına alınan toplu sözleşmelerin hiç bir hükmü kalmayacaktır.

İşçiye sokaktan başka çare kalmamıştır.

Ahmet Candanoğlu

Işçiye bir darbe de Yargıtay Hukuk Genel Kurulu'nda geldi. Bilindiği gibi kamu kesiminde çalışan işçilerin ikinci yıl ikinci altı aylık ücretleri hükümet tarafından altı ay ertelenmek istenmiş ve Türk-İş'le yapılan görüşmeler sonucunda kabul edilmiştir.

Fakat ilk önce Selüloz-İş, arkasından Harb-İş mahkemeye başvurmuş ve böyle bir anlaşmanın mümkün olmadığını savunmuşlardır. Türkiye'deki başvuru bütün iş mahkemeleri işçiyi haklı bulmuştur. İşvereni ilgili eda davasına göre cezalandırmışlardır. Yani işveren işçiye o günkü en yüksek işletme kredisi faizi üzerinde gecikme cezası ödeyecektir.

Ama dava bir üst mahkeme olan yargıtaya gider ve yargıtay 2'ye karşı 3 oyla kararı esastan bozar. Evet usulden değil esastan bozar. Bozma kararı çok ilginçtir, "5 nisan kararları, hükümetin içine düştüğü ekonomik kriz" gerekçe gösterilmektedir.

Oysa bu karara karşı çıkan Yargıtay 9.Hukuk Dairesi başkanı ve bir üyesi, karşı oy yazısında yasanın çok açık olduğunu, "2822 sayılı yasanın 61. maddesi uyarınca faiziyle birlikte davalıdan tahsili gerektiğini, Anayasanın 119/15 ve 121. maddeleri uyarınca temel hak ve özgürlüklerinin kısıtlanmasını gerektirecek ölçüde olağanüstü bir durumun ve ağır ekonomik bunalım halinin ortaya çıkardığı bir uygulamadan söz etme olanağının olmadığını" yazdı.

Ayrıca konfederasyonların toplu iş sözleşmesine taraf olamayacaklarını tüm üyeler kabul etmektedirler.

Bu arada Hak-İş konfederasyonu danıştaya başvuruyor, danıştay yürütmeyi durdurma kararı alıyor, tarafları dinledikten sonra başbakanlık genelgelelerini iptal ediyor. Tabii o zaman işler iyice karışıyor. Yargıtaydan dönen kararlar tekrar iş mahkemelerinde bakılıyor. İş mahkemeleri tekrar aynı kararlarında direniyorlar, işçiyi haklı görüyorlar ve yargıtayın görüşüne katılmıyorlar.

Artık tek bir yer kalmıştır o da yargıtay hukuk genel kurulu. Buradan çıkan karar, iş mahkemelerini de yargıtayın bağlaması oluyor. Kurul toplanıyor, ilk görüşmesinde 25'e 21 işçi lehine 4 oy fazla çıkıyor, fakat bu kurulda karar oluşabilmesi için üçte iki çoğunluk gerekmektedir. Daha sonra

bir toplantı daha yapıyor, fakat üyeler farklıdır, yargıçların büyük bir bölümü değişmiştir.

Yapılan oylama sonucunda 9 karşı 42 oyla işçi aleyhine karar çıkıyor. Sonuç işçiye hukuk darbesidir. Bu kadar açık yasa maddesinden dava kaybediliyor.

Sivas davasında KERVAN şöyle başlık atmıştı: BÖYLE ADALETE LANET OLSUN. Ne dersiniz aynısını söyleyelim mi?

Buna sonuca sevinen sendika yöneticileri varsa, yanılıyorlar, bu kabak sadece Selüloz-İş ve Harb-İş'e üye işçilerinin değil, bütün Türkiye işçi sınıfının kafasına patlamıştır. Bundan sonra hükümetler ekonomik bozukluk

deyip toplu sözleşmelerden doğan hakları ödemeyebilecekler, yani anayasal güvence altına alınan toplu sözleşmelerin hiç bir hükmü kalmayacak. İş keyfiyete kalmıştır.

Bu karar hukuksal bir karar mıdır, siyasal bir karar mıdır? Kararı siz verin. Bu dava uluslararası mahkemelere taşınmalıdır. Bu kararla ilgili Harb-İş ve Selüloz-İş genel başkanları bakın neler diyorlar.

Harb-İş genel başkanı İzzet Çetin: "Hukuk herkes için, her zaman geçerlidir. Bu gün oynattığınız taşların altında birgün siz kalırsanız, başkaları

da sizin bugün gösterdiğiniz duyarsızlığı gösterir. Bu adımlar koskoca devletlerin toplumların çöküş hikayesinin ilk adımları, yerinden oynatılan ilk çivilerdir. Bu toplumsal facia bu hukuk cinayetinin faillerini tüm kamuoyu önünde kınıyor ve protesto ediyorum."

Selüloz-İş genel başkanı Mithat Sarı: "Kamu vicdanını, hukuk vicdanını rahatsız eden bu kararın her platformda defalarca mahkum olacağından hiç kuşku duymuyoruz." İşte genel başkanların tepkisi böyle. Adaletin hangi mülkün temeli olduğu görülüyor. İşçiye sokaktan başka çare kalmamıştır. ●

Hak verilmez alınır

Tuzla'daki Cihangir işçilerinin doğal hakkı olan sendikali çalışması, 1600 deri sanayi işçisinin toplu sözleşmelerinin imzalanması, Eminönü belediye işçilerinin geri alınması için tüm demokrat devrimci emekten yana insan insanca yaşamasını savunan tüm insanlar görev başına!

Cihangir deri sanayi işçilerinin 3 yıllık sendikası ve cüzi aylıklarla çalışmış olan ve sendikaya üye olmaları sonucunda işveren ERGÜN CİHANGİR tarafından işlerine son verilen 60 işçi 7 aydan bu yana inançlı ve bilinçli kararlı bir şekilde çadırdaki eylemlerini devam ettiriyorlar. Demokratik kitle örgütleri ve emekten yana insanlar direnişçi işçileri moral kaynağı ve destekçiler olarak yalnız bırakmıyorlar.

En son yapılan basın toplantısında Yener Kaya şunlara değindi:

"İşçilerin mücadelelerini kırmak örgütlü gücümüzü, birliğimizi bozmayı amaçlıyorlar. Politikalarıyla bizleri yıldırma, sendikası çalışmak daha fazla sömürmek, işçi sınıfına karşı saldırıları arttırmak istiyorlar. Bir de işverenler basın bildirisi yayınlıyor 'yüzde 100 zam verdik çalışmıyorlar' diyerek bizleri yıldırma, kitleyi bizden koparmaya çalışıyorlar. Bizi yıldırılmazlar.

Kazlıçeşme'de 1948'den bu yana tüm haklarımızı mücadele sonucunda tırnaklarımızla kazıya kazıya bu güne geldik. 'Hak verilmez hak alınır'. İşverenlerle mücadelede birlik ve bilinçli bir şekilde olunmalı. İşverenlere sesleniyoruz: Biz emeğimizin karşılığında ücret, insanca yaşamak için demokrasi istiyoruz. İşten atılan işçiler geri alınsın. Yönetim Kurulu üyemiz Ali'nin evinin önüne akşam saati ateş açıldı.

Fabrikalar bizimdir. Devlet bizim çalışmalarımızda bizden alınan vergilerle yapıldı. Yasada, anayasada işçilere sendikali olma hakkı verilmiştir. Ama işverenler bu yasa ve anayasayı çiğniyorlar. Hiçbir güç bize geri adım attıramaz."

Deri-İş şube başkanı Musa Selvi ise genel olarak şunlara değindi: "Direnişin simgesi deri işçileri olarak Tuzla'da 3 yıldır mücadele sonucunda bazı hakları aldık, bedeller ödedik. Bedeller

ödemeye hazırız. Amacımız örgütlenmeyi alınmış hakları korumayı, birlikte mücadele etmeyi bilmek. Sendikali olmayı, Türkiye işçi sınıfının emekten gelen gücünü sermayeden gelen saldırıyı geri püştürmek için kullanmalıyız. Bizim fabrikalarda çalışmamızla devlet ayakta duruyor. Bizler güvenlik güçlerinden dipçik yememeliyiz.

İşverenler hep kazanmak için mücadele verirken, bizler de haklarımızı korumak için mücadele etmeliyiz. Toplu sözleşmelerin yaklaştığı bu dönemde direnişin kırılması için Servet-dere işverenlerine direnişçi işçilerin üzerine ateş açılması ve güvenlik güçlerinin baskıları arttı. Bu saldırılara karşı yeni adımlar atmalıyız. Çözümler bulmalıyız."

İstanbul Şube Başkanı Faruk Büyü-kocak ise, "deri işçileri mücadelenizi destekliyoruz. Mücadele sonucunda koruyacağız. Ülkede yaşanan olaylar karşısında örgütlülüğümüzü hızlandırmak zorundayız. Tek sendika ve tek federasyon olmak zorundayız. Silahlı güçler yasayı ihlal ediyor, bizler değil. Silahlı güçler taraf olmamalı, çünkü biz sadece çalışmak, çalışırken sendikali olma, emeğimizin karşılığını almak, insanca yaşamak için mücadele veriyoruz."

Tuzla'daki Cihangir işçilerinin doğal hakkı olan sendikali çalışması, 1600 deri sanayi işçisinin toplu sözleşmelerinin imzalanması, Eminönü belediye işçilerinin geri alınması için tüm demokrat devrimci emekten yana insan insanca yaşamasını savunan tüm insanlar görev başına!

Süleyman Dönmez, Kartal

Yaşasın Ünlü Tekstil İşçisi

Arkadaşlarını savunmak ve desteklemek amacıyla 450 işçinin işi bırakması herkese örnek oldu. Patronun 30.6.95 tarihinde anlaşma sağlayacağını söylemesine inanmayan işçiler anlaşma olana kadar iş bırakmaya devam dediler. Patronun yardakçısı devlet memuru direnişi kırabilme uğraşları ve işçi önderlerine göz dağı vermekle yetiniyor. İşçiler hakkı olan iş ve işçi sağlığı konusunda sağlıklı koşulları düzeltmek ve sendikalaşmak istiyor. Bu arada patronun mafya ilişkileri de ortaya çıkıyor.

İşçiler direnişin 3. günü işçilerin hakları olan işçi sağlığı ve sendikalaşma hakkını isteyince işten çıkarılma ile karşılaşınca tazminat haklarını istediler. Ama bu sefer de bordro ile kaşılaştılar. O anda bir de polis joplari ile karşılaştılar. Çoğunluğunu 15-17 yaş arası çocuk sayılacak işçiler oluştuyordu. Yurdumuzdaki çocuk işçilerin sorunlarını ne kadar anlatsak yetmez. Sağlıksız koşullarda çalışmak zorunda kalmalarını mı, yoksa sigortasız çalışmalarını mı, yoksa küçücük bedenlerinin nasıl yıprandıklarını mı? Ama ünlü tekstil işçilerinin yüzlerine bir baktığınızda ezilmişliğin, sömürünün verdiği ızdırabı, sorunlarını ve kararlılıklarını görmemize imkan yoktur.

450 işçi arkadaşlarını desteklemek

İçin başlatılan oturma eyleminin son günü polis saldırısına uğrayan işçilerin

birçoğu, polisler tarafından gözaltına alındı. Sonra bu arkadaşlarımızı çıkarmaya çalıştık. İşçinin yanında olan yine belli oldu. Kervan başarısına devam

**BİRİMİZ HEPİMİZ,
HEPİMİZ BİRİMİZ
İÇİN**

Olaylar 21.6.95 tarihinde hastası olması nedeniyle işe gelmeyen bir işçi arkadaşın işten atılmasıyla başlayıp, atılan işçiye destek olan bir işçiye güvenlik tarafından silah çekilmesiyle toplu iş bırakma eylemine dönüştü. Toplam 500 kişilik fabrikada 400-450 işçi iş bırakmışlardır. Biz Kervan muhabirleri olarak direnişin ilk günlerinde işçilerle birlikte olup onların derdlerini dinleyip fotoğraflar çektik.

Direnişin 2. 3. gününden sonraki günlerde işçiler, patronun talimatıyla polis müdahalesi ile karşılaştılar. Direnişçi işçilerin seçtikleri 12 kişilik komiteye patron, "İsteklerinizi belirleyin gelin anlaşalım" deyince komite isteklerini sundu. Ama kabul etmediler. İşte bu yapılamayan anlaşmadan sonra polisin, patronun ve sarkık bıyıklı faşistlerin işçilere karşı kaba kuvveti söz konusu olmuştur. Gazi'de oturan işçilere baskı daha yoğunlaşıyordu.

Biz röportaj yaparken polis, işçilerden birini almaya çalışmıştır. Arkadaşlarını vermeyen işçiler, polis tarafından jopla tartaklanmaya başladı. 9 işçi gözaltına alındı. Gelişmeleri hep birlikte göreceğiz.

D. Candan, Okmeydanı

edecektir. Bana bunu yaşatan ünlü Tekstilin şanıyla onuruyla direnen işçisine de yaşasın diyorum.

Hasan Koçkaya

Hakkımızı İstiyoruz

Biz, tekstil ve konfeksiyon işyerlerinde çalışan yaklaşık iki milyon işçiyle ortak bir kaderi paylaşıyoruz. Günde 14 saat çalışıyoruz. Cumartesi ve Pazar günleri zorunlu mesai vardır. Mesaiye kalmayan işçi işten atılır.

Sigortamız yoktur. Sigortalı olanlarımız ayda 8 gün üzerinden sigortalıdır. Yasal olarak işyerine asılması gereken dönem bordrosu asılmıyor. Viziteye çıkmak neredeyse imkansızdır.

Yemekler iğrenç derecede kötüdür, ama patron bize belediye suyu içirmekle övünür.

Sabri Ünlü, Hollanda vatandaşıdır. Her vesileyle nasıl çalışıp para biriktirdiğini anlatır. Hollanda'da işçilerin haklarının neler olduğunu da bilir. Parası da vardır. Ayda 8 tır yükleme yapar ve bir tır kırk beş milyar lira değerinde mal taşır. Fakat işçiyi değil, kârını düşündüğü için, ne yasal haklarımızı veriyor ne de yeterli ücret.

Biz işçiler yasal sigorta hakkımızı ve mesaiye kalmama hakkımızı kullanmak istedik. Dönem bordrolarını görmek istedik. Temmuz zammı için 6 milyon lira ücretlere zam istedik.

O ne yaptı: İşçi çıkartmaya kalktı, bekçilerine silah çekti, adamlarını üzerimize saldı, polis çağırdı. Biz de kendimizi savunduk. İki arkadaşımızı geri aldık. Pazar mesailerini kaldırdık.

Patron kendi aramızdan temsilci seçmemizi istedi ve isteklerimizi görüşmek için çağırdı. İki toplantı yapıldı ve patron taleplerimize hiç bir yanıt vermedi. Fakat iki şey söyledi: Birincisi

önce cumartesi yüklenmesini yapın, ikincisi Perşembe günü görüşelim. İşçilerin seçtiği temsilciler bu önerileri işçi arkadaşlara götürdüler ve şu ortak karar alındı: Yükleme yaparsak patron bizle görüşmeyecek işleri fason atölyelerine verecek. Öyle ise, somut bir öneri gelene kadar mesailere kalmayalım. Bu bizim yasal hakkımızdır.

Biz sözümlerde durduk. Ama patronun istediğimiz ücret tutarı olan 2 milyar 400 milyon lirayı vermek yerine 30 milyar kaybetmeyi göze alacak kadar gözü döndü. Çünkü tır yüklenmedi. Zarar etme pahasına işçilerin yasal haklarını vermedi.

Bir de sendikayı duyunca iyice çileden çıktı ve pazartesi işe gelen işçileri işe almadı.

Biz yasal haklarımızı ve ihtiyacımız olan ücreti istiyoruz. Bunları almaya kararlıyız. İşimizi geri istiyoruz. Hiçbir işçi arkadaşımızı dışarıda bırakıp işbaşı yapmayacağız.

Biz ne silah kaçakçısıyız, ne uyuşturucu satıcısı, ne de vurguncu. Bugüne kadar ne kimseyi ezdik ne de sömürdük. Hep sabır ettik ve sorunlarımızı tek başımıza çözmeye çalıştık. Artık şunu biliyoruz, işçiler birlik olursa patronun sömürüsüne ustaların baskılarına karşı kendimizi savunabiliriz.

Kuşkusuz bu mücadele güç dengesi-ne bağlı olarak sonuçlanacaktır. İşçilerin birlikten doğan muazzam güçleri vardır. Bu gücün kudretini yaşayarak gördük. Haklarımızı alıp işe dönene kadar birliğimizi bozmayacağız.

Haziran 1995
Ünlü Tekstil İşçileri

Bahçeşehir işçileri yürüyüşte

11-12 Haziran'da Bahçeşehir Yapı-Kop işçileri maaşların azlığını ve yemeklerin düzensizliğini protesto etmek için yürüdüler. Suların akmadığı ve bitlen-diklerini söyleyen taşeron işçilerine jandarma, özel güvenlik güçleri engel oldu. İşçiler yürüyüşlerine Bahçeşehir'de devam ettiler.

Emlak Bankası ve Mesa yapı

şirketinin birlikte yürüttüğü inşaatların daireleri milyar ve trilyon değerinde. Yaklaşık üç bin-üç bin beş yüz işçinin çalıştığı inşaat firmasında günlük yaklaşık 150 bin lira. Suların akmasını, yemeklerin düzelmesini ve en azından 300 bin lira günlük yevmiye ile çalışmak isteyen işçilere emekten yana olan herkes destek çıkıyor.

Esenyurt Temsilciliği
Kazım Açıkgöz

Haydi zafere

Taşeron firma Tüdem işçilerinin işten çıkarılma sebebi sendikaya üye olmak. Sosyal haklarını 15 Haziran'da kazanmış olduğundan

Taşeron Firma Tüdem ile sendika pazarlığını sendika kazanıyor. Tüdem işverenleri ise yasal yollardan kaybettiği davayı yasadışı halletmek istiyor.

Kazanılmış hakları olan sendikal ve sosyal güvencesinin tadını almadan 140 işçi, işveren tarafından işten çıkarılıyor. İşveren çıkardığı işçilere bir de saldırıyor. Emeye saldırı bir kez daha net olarak yaşandı.

Patronların yıllık kâr bilançosuna göre çoğu zamanda konkart göstererek ödemedikleri vergilerine karşılık hiç ödemez. Hakkını arayan bu insanlara vatan haini damgası vurmaya çalışanlar bilmelidirler ki, asıl işçiye dipçik sallatanlar vatan hainidir. Güvenlik güçleri demek ki vatan borcu olan vergi mükellef tüzel kişiliği ile rekor kıran işçiyi joplarla, tüfek dipçigiyle vuran insanlar bizce vatan hainidir.

Arkadaşlarımızdan biri Retrans'da sendikasız 14-16 saat çalışarak 4 milyon aylıkla ailesini geçindirmek işçilik yapmaya başladı. Çocuğunun iş kazası sonucu elleri yanar, Kartal Devlet Hastanesinde tedavisi olur, harcama 17 milyon. İşveren para vereceklerini söylemesine rağmen, ba-

ba arsasını satarak masrafı karşılar. Şimdi Cengiz, emeğimizin karşılığını almak için çocuklarını ve benim canım bu yolda kurban olsun, hiç önemli değil, diyor. Yeter ki çalışanlar emeğinin karşılığını alabilsinler sendikal çalışabilsin, özgürce dolaşabilsin, özgürce yaşayabilsin, diyor.

Bir başka işçi: 3 Temmuz pazartesi günü işe geldiğimizde işbaşı yaptırıldılar, jandarmalarla bizleri işyeri sahası dışına attılar. Temizlik firması mühendisi Levent Kılıçkiran ve Bekçi sorumlusu Volkan Keleş tarafından işçilerin üzerine 50 ile 70 el ateş açıldı. Fakat bizler alıştık bu baskılardan yılmadan, bıkmadan mücadele edeceğiz, artık başka yolu yok. Şu anda temizlik firmasında çalışan 14 arkadaş da bizimle birlikte mücadele ediyor. Toplam 154 arkadaş olduk.

Haydi zafere doğru elele, Haydi kavgaya!

Süleyman Dönmez,
Kervan-Kartal

TÜMTİS TÜRKİYE MOTORLU TAŞIT İŞÇİLERİ SENDİKASI'NDAN AÇIKLAMA

Üyelerimize Silahlı Saldırı

Ichcape Retrans isimli bir İngiliz nakliyat ve depolama şirketinde çalışan 140 üyemiz, şirket İdari Müdürü olan Hakan Demirbaş tarafından ikinci kez sendikal oldukları için işten çıkartıldı.

18 Haziran 1995 günü Ichcape Retrans işvereni, sendikamıza üye oldukları için işçileri işten çıkartmıştı. İşçiler işletmeyi terketmemiş ve işyerine gelen yöneticilerimizin şirket yöneticileri ile görüşmesi sonucu işçiler işbaşı yapmış ve işten çıkartılmayacakları belirtilmişti. Sendikamız, işçilerin tamamını örgütlemiş ve Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na yaptığı başvurumuz ardından çoğunluk tespiti gelmişti.

Şirket yönetimi, sendikalaşmayı önleyemediğini anlayınca 30 Haziran 1995 günü akşamı, İdari Müdür Hakan Demirbaş, orada bulunan Ömer Başçavuş'un yanında işçilere; "Sendikadan istifa ettiğinizde dair noterden belge getirin. Sizinle Retrans adına 3 aylık sözleşme yapalım, ücretleriniz de 6 ile 8 milyon lira olsun. Bunu kabul etmeyenler Pazartesi işe gelmesin" tehdidini yaptı. İşçiler sendikalarına sahip çıkarak teklifi reddettiler.

3 Haziran 1995 günü Ichcape Retrans'a giden 140 üyemiz, sendika yönetici ve görevlilerimiz jandarma

engeliyle karşılaştılar. İşyerlerine çalışmak için gelen işçiler içeri girerken temizlik işlerinden sorumlu Levent Kılıçkiran isimli taşeron ile sivil güvenlik elemanlarının şefi Volkan Keleş silahlarını çekerek ateşlediler. Bu arada jandarmalar da tüfeklerini ateşledi ve işçileri dipçiklediler. Aralarında bayan da olan bir çok işçi dipçik ve sopa darbeleriyle yaralandı. Mürsel Genç, Erdoğan Yıldız ve Erdoğan Dilek, ciddi derecede yaralandı.

Anayasa'nın 51.maddesi ve 2822 sayılı yasalarda sendika hakkı tanınmıştır. Fakat gerçekte işçilerin bu hakkı; işten çıkartmalar, güvenlik güçlerini işçilerin karşısına çıkartma ve işçilerin üzerine silahlı da dahil her türlü saldırı ile önlenmektedir. Devletin görevi, yasal haklarını kullandığı için mağdur duruma düşürülen işçileri korumaktır. Üyelerimizi işten çıkartan Ichcape Retrans yönetiminin, işçileri dipçikleyip silah kullanan jandarmaların tutumunu ve emek düşmanı sivil saldırganların silahlı saldırısını protesto ediyoruz. Üyelerimizin bu haklı mücadelesinde sendikaların, kamuoyunun, basın ve emekten yana tüm güçlerin desteğini bekliyor, baskı ve saldırılara karşı haklarımızı koruyacağımızı belirtiyoruz. Saygılarımızla

Sabri TOPÇU, Genel Başkan

Sağlık-Sen'in Bidirisinden

60 milyon halkı katledemezler

(...)

Ülkemiz işkence, katliam ve gözaltında kayıplar açısından dünyanın önde gelen ülkesi oldu. Yükselen devrimci halk muhalefeti karşısında çılgına dönen iktidar, bir yandan demokratikleşme demogojisini sürdürürken diğer yandan da dünyanın en kanlı yönetimlerinden biri haline geldi. Varlığını ve geleceğini tüm halkı sindirmek ve teslim almak üzerine oturtan iktidar bu yarıyla korkusunu ve acizliğini sergiliyor. Her geçen gün hem Türkiye hem de dünya halkları nezdinde biraz daha teşhir ve tecrit oluyor.

70'li yıllarda, gözaltında kayıp yöntemini uygulayan Arjantin'li diktatörler bugün Arjantin halkı önünde timsah gözyaşları dökerek itiraflarda bulunuyor. İnsanları gözaltında nasıl kaybettiklerini anlatıyorlar. Bugün bizler ülkemizde yaşanan katliam ve gözaltında kayıplara karşı sessiz kalmaz, evlatlarımızı, akrabalarımızı, arkadaşlarımızı gözaltında kaybetmelerine karşı sesimizi yükseltirsek Ayşenur ŞİMŞEK'i gözaltında kaybedip, katledenlerin Ayhan EFOĞLU, İsmail BAÇECİ, Hasan OCAK ve daha onlarca devrimci-demokrat insanı gözaltında kaybedenlerin Arjantin'li eli kanlı dostları gibi sahte günah çıkarma şansları da olmaz.

Egemen sınıflar tükenişin verdiği çaresizlikle pervasızlaşıyorlar. Kayıpların hesabını soranlara bu ülkenin başbakanı "cebimden mi çıkarayım" diyebiliyor. Yaptıklarını saklama gereği bile duymuyor ve hatta halkı yıldırma amacıyla, "sizin başınıza böyle şeyler gelebilir" mesajını iletmek için her geçen gün insanlık suçlarını daha aleni bir şekilde hayata geçiriyor. Ama unuttukları şey bu halkın Pir Sultan'lardan, Bedrettinler'den gelen mücadele geleneğidir.

Artık "Kayıplar nerede?" diye sormuyoruz. En son Ayşenur ŞİMŞEK olayında da görüldüğü gibi insanların gözaltında kimler tarafından ve nasıl katledildiği bizler için bir sır değildir. Gözaltında kaybedilen ve katledilenler emekçi halklar için daha iyi bir dünya umudunu perçinlerken onları katledenleri de unutmaya-çağır. Er ya da geç halkın önünde hesap verecekleri günler gelecektir.

Bu tür uygulamalarla kendi sonlarını engelleyemeyecekleri kesin; ama arkadaşlarımızı, evlatlarımızı da bizden almalarına izin vermemeliyiz. Bu görev başta devrimci-demokratlar olmak üzere kendine insanın diyen herkesindir. Canları pahasına onurunu, inancını teslim etmeyen insanlarımızı şimdiden sahip çıkmalıyız.

**60 MİLYON HALKI KATLEDEMEZLER!
KAYIPLARIN PEŞİNİ BIRAKMAYACAĞIZ!**

Düşmanı iyi tanı, tanı, ta

Bu Alevi ihanetçileriyle, Alevi Partisi fikriyle mücadele gerçekten günün ana görevi olmuştur.

Bu görev bugün biraz daha netlik kazanmak durumundadır.

Alevi partisinden yana olmayan bazı dost çevrelerin, bunu yanlış bulmaları yetmiyor.

Alevi Partisi çalışması yapanlara aktif, tutarlı, kararlı bir çalışmayla karşı koymaları gerekiyor.

Bu, günün görevidir.

İsmail Yıldırım

Ülkede yaşanan toplumsal hareketlilik eğrisi giderek yükselmekte. Toplumsal eylemlilik sayısında her geçen gün artış yaşanmakta, eylemlilik daha fazla alana yayılmakta ve eylemlere katılım giderek artış göstermektedir. Tepki öncelikle bu basıncı daha fazla üzerinde gören işçi sınıfından, Kürt halkından ve Alevi toplumdandan gelmekte... Baskı ve sömürü mekanizması altında ezilen, toplumsal adaletsizliğe uğrayan diğer kesimler de adım adım bu hareketlilikte yer almakta.

Yaklaşmakta olan karşı-devrim var. Bütün bu eylemliliklere rağmen toplumsal muhalefet, halk güçleri henüz karşı devrimi önleyecek düzeyde örgütlü ve kanalize olabilmiş değildir. Ve toplumdaki eylemlilik henüz kendiliğinden bir tepkidir. Öte yandan, "faili meçhul" cinayetler, yargısız infazlar, gözaltında kayıplar, kitlesel katliamlar düşman güçlerin genel-geçer yönetim biçimi olmuştur. Yaşanılanlar da gösteriyor ki, bunun asıl çaresi toplumsal gelişme güçlerinin kendisindedir, kendi can güvenliğini kendisinin sağlayacağı örgütlemelerde ve tedbirlerdedir.

Elbette sorunların kaynağı ülkenin nesnel ortamıdır. Egemen güçlerin (burjuva parababalarının) ve onun yönetici aygıtının toplumsal halk güçleri üzerindeki daha fazla baskıcı, sömürücü, halk düşmanı uygulamaları ve tüm aymazlıklardır.

İşçi sınıfının toplumun öncü gücü olarak mücadelenin başını çektiği bu süreçte, Kürt ulusal hareketinin ve Alevi toplumun geleceği önemli olacaktır. Aleviliğin, kendi toplumsal kimliği, geleceği ve diğer demokrasi güçleriyle dayanışması ve kader birliği için, içinden geçtiğimiz günler yol ayrımını dayattığından Alevi toplumu ve örgütlenmesinin takınacağı tavır daha duyarlı bir hal almıştır. Tercihini belirlemede, mücadele araçlarını ve mücadele biçimini seçmede, eylemde demokrasi güçleriyle bağdaşma ve kaynaşmada Alevi toplumunun düşünecek fazla zamanı kalmamıştır.

O nedenle bu yolu-yükü götürmeye çalışan talibin-dedenin-mürşidin amaçsız-fakatsız yöntemi daha açık belirlenmeleri zamanıdır. Demek vb. sivil Alevi örgüt yöneticilerinin de, toplumun geçmişteki yerine ve yönüne uygun tavır ve yapılanmaları bugün net bir şekilde ortaya koymaları gerekmektedir. Yanlış yapanı, işçi sınıfı, Alevi toplumu, sosyalistler, komünistler affetmeyecektir. İki elleri yakalarında olacaktır. Ayrışma ve tercih belirleme süreci daha bugünden burjuva safta açık açık saf tutanları gösterdi. Yol yakın, dönen dönüyor.

Ülkede yaşanan demokrasi-hak-hukuk mücadelesinde bir yandan burjuvazi ve onun kapı uşakları saf tutmuş. Diğer yandan işçinin, emekçinin mücadelesinde cephesi saflarını toparlamaya doğru giderken, Aleviler elbette ne burjuva safta ve ne de "ara yer" de durup heba olmayacaklardır. Onların yeri dün de, bugün de bellidir zaten.

Ama bu sorun asıl olarak, Alevilik adına öne çıkmış yönetici-yazar vb. kişiler için acil bir hal almıştır. Alevi toplumu bu hak arama mücadelesinde o yanda mı, bu yanda mı yer alacaktır? Siz yazar-yöneticiler, toplumun ne yanda ve hangi mücadele yöntemleriyle yer alıp yürümesini istiyorsunuz? Yol henüz yakın. Sonra Alevicilik oynamanın miyadı dolacak.

Geçtiğimiz 12 Mart'ta yaşanan Gazi Mahallesi Katliamı, Aleviler içinde de, ama daha çok Alevi yönetici ve aydını arasında bir yol ayrımı ve tavır farklılığını ortaya konmasından öğretici, açık bir deney oldu. Farklılaşma ve netleşmeler bu düzlemde hâlâ sürerken, devletten yana ya da devletin kabul sınırları içinde kalmaktan yana tercih belirleyen yönetici-"aydın"-yeni yetme Hızır paşaların, bu tutumu Alevi kitle tarafından hızla dışlanmaktadır.

"Alevi toplumunu ilgilendiren inançsal, siyasal, sosyal, kültürel konularda muhatap" alınmanın yolu-yöntemi, Alevi toplumuna rağmen ve toplumun bilgisi, sorgusu, onayı dışında bir yol ve yöntemle yürümek değildir. Hele hele bu işin yolu-yönte-

mi hiç mi hiç bir Alevi partisi kummaya çalışmak(!) değildir.

Evet, "Alevi partisi"!.. Buraya kadar ifade etmeye çalıştığım tuzaklar içerisinde en tehlikeli olan girişimdir. Alevi partisi, en kısa "yol ve yöntemle" Alevi toplumunun başına örülmek istenen en iğrenç beladır. Yani deyim yerindeyse, Alevi Partisi=Alevi Tuzak Partisi'dir.

Bu sayfalardan daha önce defalarca karşı çıktığımız, topluma açık platformlarda dile getirdiğimiz bir konudur Alevi partisi. Konu bizler açısından hep ilkesel bir yaklaşımla ele alınmıştır. Sağa sola çekiltilen bir yanı yoktur.

Alevi-Bektaşî toplumu geçmişten bu yana insanlık kavgası vermiş, devrimci mücadelede tarih yaratmıştır. Büyük emekçi kitlesi bugün de işçi sınıfının devrimci saflarındadır, emekçi bir çizgiyi izlemektedir. Ama öte yandan Alevi-Bektaşî kimliğiyle bu öğretiyi, bu toplum bir inanç birliğine dayanmaktadır. Tek başına bir sınıf değildir. Partiler ise sınıf temeli üzerinde kurulur.

Alevi-Bektaşî toplumunun asıl örgütlenme modeli Dergah-Cem modelidir. Ve dernekleşme yolundaki örgütlenmelerde demokrasi mücadelesinde Aleviliği Türkiye'ye ve dünyaya tanıtmada ve geniş demokrasi güçleriyle mücadele birliğini sağlamada önemli sivil örgütlenme araçlarıdır.

Alevi-Bektaşî toplumu, bu kimliğinden dolayı ezilmektedir. Bugün bunun için bir hak arama mücadelesi de yükselmiştir. Ama diğer inanç gurubu-

na mensup emekçi kardeşleriyle birlikte bir sınıfsal bir sömürü ve ezgi altındadır. Dolayısıyla toplumda asıl siyasal özgürleşmesini sağlayacak araçlar, bu sınıfsal sürece dayalı olacak araçlardır. Alevi toplumun hak arama yolundaki örgütlülüğü ve mücadelesi önemlidir. Ama kendini daha geniş demokrasi güçlerinin önüne koymadan, ya kendini ondan soyutlamadan yapabilir bunu...

Bugün hak elde etmenin garantisi, işçi sınıfı, Kürt halkı ve Alevi güçlerinin birleşmesinden geçer. Demokrasi güçlerinin ülkedeki gerçeği bu iken, örgütlenme aygıtlarını yanlış seçme ve ayrı yoldan yürüme zarardan başka birşey vermez.

Alevi Partisi'nin yanlışlarını ve zararlarını birkez daha vurgulamakta yarar görüyoruz:

- Alevi partisi Laikliğe, Laik devlet anlayışına ters düşer. - Alevi toplumunu toplumun öteki kesimlerinden soyutlar, antipati yaratır. - Kurulacak böyle bir parti inanç temelli bir parti olur. - Alevi davasına büyük zarar verir, toplumu böler, dağıtır. - Şeriatçı RP'nin konumuna düşer, şeriata karşı mücadeleyi baltalar. - Tek konu üzerine kurulmuş partiler geçici "başarılar" dışında bir iş göremez ve yaşayamazlar.

Zaman zaman bu partiye karşı olup, bunu da Alevi toplumunun henüz örgütlenmesini tamamlamadığına, parasal imkanlara sahip olmadığına, vs. bağlayan görüşlerle de karşılaşırız. Bu ilkesiz bir yaklaşımdır. Altında yatan fikir şudur: Tam örgütlendiğinde ve parasal imkanlara sahip olduğunda Alevi partisi kurulmalıdır! Yani bu da

Bir Daha Alevi Partisi Hainliği Üzerine

anı

Alevi Partisinden yana bir fikirdir.

Sorun ilkeseldir.

Böyle bir parti KURULAMAZ. KURULMAMALIDIR.

“Bu yalnızca Alevilerin değil, diğer kesimlerin de partisi olacaktır. Diğer kesimleri de parti çalışmasının içinde görüyoruz...” gibi yanıltmacalar da antiği ele veriyor.

Sen bu çalışmayı Alevi toplumu içinde ve Alevilik adına yapacaksın. Sonra “bu alevi partisi olmayacak” diyeceksin. Bu da hiç inandırıcı değil.

Bugün yer yer falanca siyasi guruplar ya da kişi ve kesimlerle bir Alevi partisi çalışması, bu yönde bir dirsek teması olduğu da ortalıkta yayılmaktadır. Hepsi aynı doğrultuda iğrenç çabalar, ihanettir.

Alevilik, Alevi örgütlenmeleri eliyle yürüyecektir. Ama Alevilikle ilgilenmek, öneri üretmek, hizmet etmek, toplumu uyarmak da kimsenin ipoteğinde değildir. Toplumu uyarmak bizim de görevimizdir. Bu konudaki uyarılarımızda amacımız tehlike tellallığı yaratmak da değildir. Buna karşı hazırlıklı olma sorunudur.

CHP'yle “uygun” koşullarda pazarlık gücüne ulaşmanın iyi bir yolu olarak da sürdürüyorlar bu çalışmayı. Zaten çoğu CHP'li. Bazıları yönetici konumundan CHP'li, ama bu çalışma onları CHP'de daha sağlam koltuklara, parlamentoya da taşıyabilir.

Yani her türlü almasıklar hesap edilip yedekte saklanıyor.

Peki bu çalışmanın ana omurgası nerede ve kimler tarafından inşa ediliyor bugün? Biz gördüğümüzden, duyduğumuzdan, gözlediğimizden

konuşuyoruz. Yoksa gaibden izler sürmüyoruz. Gizli de yürütülse, bazen açık açık da dile getirilse, sonuçta böyle bir çalışma yürütülüyor ki, insanlar kalkıp lehte-alehte fikir beyan ediyor ve yazılı ifadeler öne sürebiliyorlar.

Kıskaca alındıklarında böyle bir çalışma yapılmadığını söylemenin mantığı yoktur. O kendilerini gizlemek bir başka tutarsız noktalar. Ve daha tehlikelidir.

Toplum hizmet ve uyarma görevi-bilinciyle söyleyelim: Son zamanlarda Alevi-Bektaşî Temsilciler Meclisi içine iyice taşınmaya çalışılan Alevi Partisi fikri, ABF'nin önde gelen merkez yöneticileri, Hacıbektaş Veli Dernekleri'nin genel merkez yöneticileri ve yanlarına aldıkları bazı diğer yazar ve yöneticileri tarafından savunuluyor. Son zamanlarda yalnızca Alevi partisi gündemli dar toplantı ve kulislerin yurt-ıçi ve yurtdışında yapıldığını belirtelim.

Görevleri, başında oldukları Alevi demek ve federasyonlarını, vakıf genel merkezi ve şubelerini, Alevi toplumuna hizmet verme noktasında iyi ve daha yararlı bir yere getirmek iken, bunların neye hizmet ettikleri bellidir. En basitinden kısa ve kolay yoldan popüler olmanın verdiği başdöndürücü sarhoşluktan bu. Alevi toplumundan ve laik-demokrat, emekten yana güçlerden kopuş sürecidir bu.

Alevi toplumunun bu demokratik mücadelesini, işçi sınıfının demokrasi mücadelesinden koparmak için teorilerde üretmeye başladılar bunlar. “Türkiye işçi sınıfı mı var? İşçi daha kendi mücadelesini veremiyor. Devrimciler, demokratlar mı? Onlar da kim oluyorlar. Kimse bizim işimize karışmasın. Biz kendi işimizi kendimiz görürüz. Alevilik ve Alevilerin mücadelesi herşeyden önce (Marksizm'den de önce) başlamıştır ve önce gelir...” Yani tek sınıf, tek ideoloji Aleviliktir. “Alevinin Aleviden başka dostu yoktur” gibi, burjuvazinin kullandığı, toplumu bölme edebiyatlarına ne kadar da benziyor. Ve yine bu, dünyada ve Türkiye'de egemen güçlerin, gerici ve milliyetçi hareketlerin siyasi üstünlüğü ele geçirdiği bu geçici sürecin, bazı Alevi yol şaşkınlıklarına söylettiği onursuz bir aymazlıktır.

Açık platformlarda ne kadar inkar edilirse edilsin (asıl tehlikeli yan da budur-takiyye yapmak), kapalı kapılar ardında yapılan kulis ve hazırlıklardan sonra Alevi-Bektaşî Temsilciler Meclisi gündemine taşınmaya çalışılan ve belli ölçüde taşınan bu konu iyice ısıtılır oldu. Bu ısıdırma yöntemi “mevcut partiler bizim sorunumuzu hiçe sayıyor, dikkate alınmıyoruz” (ki bu doğrudur) ağzıyla başladı. El çabukluğu marifet görenler daha sonra “artık siyasallaşmalıyız”, “siyasal bir güç haline gelmeliyiz”, “bu gücü parlamentoya taşımamız” söylemini yükselttiler. Arada birde, iyi aritmetik gücüne sahip olanlar çıktı: “Bu aritmetik toplamda o parlamentoda 100-150 Alevi milletvekili olması lazım” dedi. Parlamentar yaşama geçiş yapabilmenin bir başka adydı bu. Şimdilerde ise, kapkaççı bir zihniyetle, bir olan bulduğunda “parti... partileşmeliyiz...”, hatta hatta “Alevi partisi kurmalıyız” cüretine bürünmüş-tür bu konu. Arada bir, bir peşrev çekip-dönüp, “ama kuracağımız bir Alevi

partisi olmayacaktır ha !!” gibi bugünkü parlamenterlere bile taş çıkarırcasına politika kıvraklık göstermede daha şimdiden ustalaştıklarını da görebilmekteyiz.

Popülerite kazanımının verdiği sarhoşlukla parlamenter hülyalar peşinde olan bu çıkar gurubu, parti kurma konusunda sorgulandıklarında, “böyle bir çalışma yok, ben partiyi savunmuyorum zaten bu konuya bir tek siz karşı çıkarak gündemi saptırıyorsunuz...” gibi makyavelist bir kimliğe bürünüyorlar. Bu artık soytarırlık derecesidir. Konuyu gündeme getirip bu melaneti toplumun başına yıkmak isteyen sizler oluyorsunuz. Toplumda da kabulgör-meyen bu parti fikrine *Kervan* ilkesel bir tutumla karşı çıkınca, kolay yoldan suçunuzu gizlemek istiyor, takiyye yapıyorsunuz. Bardağı taşıyorsunuz. Toplumla birlikte, elimiz yakanızdadır. Hesap vermeden, “layık olduğunuz yere” gitmenizde öyle kolay olmayacak!

Türkiye Birlik Partisi örneği belleklerde henüz tazedir. Alevi toplumunu yeniden canlanma-toparlanma süreci yaşanmadan, dün geride kötü bir biras ve yaralar açan Alevi partisi (TBP) deneyi, tekrarlandığında bugün toplumu topyekün satmanın en “garantili” yolu olur. Bunu Alevi toplumu, sosyalistler komünistler, demokratlar görüyorlar. Ama, bir defa kapıldığınız milletvekili hevesinden dolayı siz göremiyorsunuz. Böyle olunca bize düşen de bir gerçeği gözünüze sokmak oluyor.

Bu partiyi kurmak ve toplumu da buna “ikna” etmek için şimdilerde ucube bazı teoriler ortaya atma aymazlığından geri durmuyorsunuz. Neymiş efendim, “Nelson Mandela'nın da partisi yoktu. Ama sonunda iktidara geldi”, “Biz de buna benzer bir ‘Alevi halk hareketi’ gerçekleştirmek istiyoruz”. Siyaset bilimcilik, çekirdekten yetişme baba mesleğiniz olsa gerek. Oldu olacak, “kurulacak” yeni devletin ismi de “Alevistan Cumhuriyeti” olur herhalde. Bu hareketin ve kurulacak yeni devletin ideolojisi ve sınıf içeriği ne olacak peki? Ha, sınıflar üstü olabilir yani. Fikir cimnastiğine de gelmiyor. Çok iğrenç tuzaklar bunlar.

Şehit Şah Hüseyin'ler, Seyid Nesimi'ler, Hallacı Mansur'lar, Şeyh Bedreddin'ler, Pir Sultan'lar, Kalender Çelebi'ler, Seyit Rıza'lar, ve günümüz devrimcileri, komünistleri bu iğrenç planlar için baş vermedi, beyler! Elinizi Alevi toplumundan çekin. Yol bu açıdan da hâlâ yakın.

Ezilen tüm kesimler, Kürt halkı, Alevi emekçisi bilmektedirler ki, işçi sınıfının başını çekmediği hiç bir demokratik sorun, nihai çözüme ulaşmaz. Ülkede tüm demokratik güçlerin haksızlığa-hukuksuzluğa, her türlü ezgiye ve sömürüye karşı yürüttükleri demokrasi cephesi işçi sınıfı, Aleviliğin, Kürt halkının birliğinden oluşmakta, başarının yolu buradan geçmektedir.

“Alevi Partisi” gibi, Alevi-Bektaşî toplumunu bu birlikten koparmanın en kestirme yoluna başvuranlara karşı mücadele günceldir, günün ana görevlerindendir. Sonuçta, burjuvaziye, onun devletine dayanan, devleti üzmemek noktasında “toplumsal barış” arayan bu seçenek sahiplerini teşhir etmek ve dışlamak demokrasi bilinciyle davranan

herkesin görevidir.

İşçi sınıfının, Kürt halkının, Aleviliğin ve diğer kesimlerin birliği temelindeki mücadelelerin yükseldiği ve keskinleştiği bu dönemde şer güçler boş durmuyor. Aleviliği bölme uyguladıkları yöntemlerden biridir. Eli kanlı MHP milliyetçi-ırkçı motiflerle Aleviliği bulandırıp Alevileri kendilerine ve devlete çekmeye çalışıyorlar. Diğer yandan devlet aynı planlarla, gelecek öğretim yılı için, kendisinin hazırladığı müfredatla Aleviliği din dersi içinde okutma kararı alıyor. Devlet eliyle (Tunceli'de) Cem evi açma kararı alınıyor. Çeşitli bürokratları ve partileri eliyle Alevileri çelmeleyip çekmeye çalışıyor. Süleyman Demirel'in, bu yıl da Hacı Bektaş Veli Anma törenlerine katılacağı duyuruluyor. “Alevi” zenginleri İzzettin Doğan gurubu eliyle (kendilerini “zenginler kulübü” diye lanse ediyorlar) ve ‘Alevi İslamı’ söylemiyle Alevilerle devlet arasında güven tazelemeye çalışıyorlar.

Bütün bu çabalara karşın bu safta görünüp, toplumu gizliden gizliye düşman güçlere yem etmeye çalışanlara ne demeli ya, daha büyük zarar vermiş olmuyorlar mı?

Alevi toplumuna “hizmet” politikalarını İzzettin Doğan ve Cem gurubunun yanlışları üzerine temellendiren, köylü kurnazlığı toplumda fazla tutmaz. “Bak İzzettin Doğanlar orada öcü. Biz doğruyuz. Bize gelmezseniz sizi bu öcüler kapar” gibi enkasler üzerine politika üretilmez. Onları kendinize kalkan etmeyin. Onları devletten, burjuvaziden, dinden yana açık ve “yürekli” bir tercih belirlemişlerdir. Toplum onları sizden önce gördü ve tanıdı. Ve onlara, sizlerin vermediği mücadeleyi daha tutarlı bir zeminde veriyor da.

Siz, kendinize bakın. Siz, ne kadar “tutarlı” olduğunuza bakın! Sizler Aleviliğin emek güçleriyle birlikteliğine karşı olduğunuz gibi, Dergaha, dedeye, ceme ve Aleviliğin öz değerlerine bir inançsızlık da taşıyorsunuz. Alevi davranış tavrı ve ifade biçiminden uzaksınız. Hiçbir konuda Alevi toplumuna tabana danışma, görüş alma, demokratik karar mekanizması oluşturma eğiliminiz olmamıştır. Dede-leri “aşağılayan” ve derneklerden kovmaya çalışan da sizlersiniz.

Asırlardır binlerce şehidi pahasına insanlık kavgasını veren Aleviler, gerçekler karşısında kendilerini aldatamazlar. Gerçeklerden kaçamazlar, ikranından dönen de layık olduğu yeri bulur.

Gazi katliamı, gibi gelişmelerde direnişten kaçıp direnen halkı uzlaşmaya ve teslim olmaya çağırınlar, hangi yanda siyaset yaptıklarını ortaya koydular. Eleştiri adına, sol düşmanlığını yayıyorsunuz bugün.

Bu Alevi ihanetçileriyle, Alevi Partisi fikriyle mücadele gerçekten günün ana görevi olmuştur. Bu görev bugün biraz daha netlik kazanmak durumundadır. Alevi partisinden yana olmayan bazı dost çevrelerin, bunu yanlış bulmaları yetmiyor.

Alevi Partisi çalışması yapanlara aktif, tutarlı, kararlı bir çalışmayla karşı koymaları gerekiyor. Bu, günün görevidir. ●

KIZILBAŞLIĞINI İNKAR “BEN KOMÜNİSTİM” D

Kızılbaşlığı kadar, komünistliğini de göğsünü gere gere söyler ve söylemelidir.

Burjuva devleti zaten politikasını bu gerçeğin üzerine oturtmuştur; bu yüzden saldırmakta, bu yüzden sizi Kızılbaşlığınızdan uzaklaştırarak din ve mezhep sınırında tutmak istiyor.

İsmail Kaygusuz

Kızılbaşlık, Anadolu Aleviliğinin siyasi adıdır

Kızılbaşlık, 15. yüzyılın sonlarından itibaren Anadolu Aleviliğinin siyasi adı olmuştur. Nasıl ki, 13. yüzyılın ortalarından, yani 1239-40'da Baba İlyas-Baba İshak önderliğindeki büyük halk hareketinden, Osmanlı Beyliğinin kuruluş döneminin sonlarına kadar siyasi adı Babailik idi! Nasıl ki, 1400'lü yılların ilk çeyreğinde Batı Anadolu ve Balkanları kaplayan büyük Şeyh Bedreddin halk hareketiyle siyasi adı Bedreddinilik idi! İran Selçukluları, Abbasi ve Emevi dönemlerindeki baskıya ve zulme başkaldırmış yüzlerce Alevi önderleri yönetimindeki halk hareketlerinin değişik siyasi adları olmuştur.

Bunların tümü de Alevilik inanç ve felsefesi tabanında, kendisinden önceki çeşitli inanç ve siyasetlerin deneyimlerinden devrimci sentezler oluşturarak ortaya çıkmışlardır. 8. yüzyıldan itibaren Müslümiye-Babek Hurremiye, Karmati ve İsmailiye gibi birbirini izleyen batını-rafizi (Esoterique-Heretique) Alevi siyasetleri, Mazdekizm senteziyle beslenip, Arab ve Türk-İran feodalizminin din devletleriyle tam 5 yüzyıl muhalif varlığını sürdürmüş ve sayısız toplumsal başkaldırlar yükseltmişlerdir.

13. yüzyıl Anadolu'sundaki Alevi siyaseti Babailik, Babek Hurremiye'den İsmaili dervişleri aracılığıyla ulaşan Mazdekizm ve Fırat havzası Manicheizm'i ile Kappadokya İkonoklasizm direnişçi keşişlerin yarattığı heretique hareketler senteziyle ortaya çıkmış, ezilen her inanç ve dinden halk yığınlarını peşinde sürükleyerek, Konya Selçuklu feodal beylerini tek tek yokedip, merkezi feodal devleti temellerinden sarsmıştır. Yenilgi de, büyük kırılmalar da Anadolu Alevi halkların bu siyasetini yokedememiştir. Babailik siyaseti Hacı Bektaş Veli gibi bir önder ve bugünün deyişiyle bir teorisyen yaratmıştır. 1250'lerde yerleşip Derğah'ını kurduğu Sulucakarahöyük, 20 yılı aşkın bir süre, Hünkar'ın dünyadan göçüşüne kadar, Moğol istilacılarının çıkarılması ve Anadolu'da güçlü bir merkezi yönetim kurulması için siyaset üretilip geliştirilen yer olmuştur.

Şeyh Bedreddin, Babailik siyasetini "Alem adem, adem de alem içindir.

Onlar Kızılbaş olduklarını inkar ederler
Onlar Kızılbaşlığından utanır reddederler
Ve onlar ki kendilerine "Kızılbaş"
diyenlere öfkelenip,
"Biz Kızılbaş değiliz; Aleviyiz,
Bektaşiyiz" derler
Ve kitaplar yazıp savunmaya geçerler
Onlar "Yezid ekmeği yeyip yezid kılıcı
çalındır"
Aleviyiz Bektaşiyiz demesi yalandır
İkrarını, dârnı-didarını çıkarları için
satandır
Yezidden de yeziddir "Varma Yezid'in
yanına
Kokusu siner tenine" diyorsa da ozan
Aleviye asıl düşman
"Aleviden yezid" olandır

İnsan ekmeğini kendi emeği, alın teriyle çıkartmalıdır. En büyük keramet çalışmaktır. Okunacak en büyük kitap insandır. Yolumuz ilim irfan ve insanlık sevgisi üstüne kurulmuştur. Benim kabem insandır. Emeğiyle geçinmeyenler bizden değildir. Bir olalım, iri olalım, diri olalım..." gibi ilkelere bağlayıp, yaymış olan Hacı Bektaş Veli'den aldıkları üzerine, Bizans dünyası filozoflarının maddeci inanç ve felsefesi, ütöpic komünist düşüncelerini de inşaa ederek kendi siyasetini oluşturmuştu. En sistemli bir biçimde uygulanan Alevi siyaseti Bedreddinilik olmuştur. Döneminin bu büyük din bilgini, önce bir prensin (Musa Çelebi) yanında yer alıp, siyasetini tepeden devlet yönetimine aktararak, hayata geçirmeyi denedi. Ancak rakip prens (Mehmet Çelebi) güçlü çıkmıştı. Bunun üzerine daha önceki propagandalarında Batı Anadolu, Ege adaları ve Balkanlarda kazanmış olduğu ezilen halk yığınları tabanını, müritleri aracılığıyla silahlı ayaklanmaya yöneltti. Belki bu ayaklanma önce başlatılıp, kardeşler arasındaki savaşlarda Musa Çelebi yanında yer alınsaydı hareket başarılı olur ve bu gün çok farklı bir dünyada yaşıyor olabilirdik.

Alevi siyasetleri felsefi materyalizm temeli üzerine kurulmuştur

Ezilen kitlelerin yararına dünyayı değiştirmek ve yaşamı kolaylaştırıp güzelleştirmeyi amaçlayan, değişik adlar altındaki bu Alevi siyasetlerinin tümü felsefi materyalizm temeli üzerine kurulmuştur. Üstündeki incecik inanç örtüsünü hafifçe araladığınızda

maddeyi görürsünüz. Tarih boyu Alevi siyasetlerin değişmez ilkeleri ise özetle şunlardır: *Dünya, istisnasız bütün insanlığın eşitce ve ortak yararlanması için varolmuştur. İnsandan daha yüce bir varlık yoktur ve dolayısıyla insan emeği kutsaldır. İnsan emeğini sömüren, zulmeden beyler alaşağı edilerek varlıklarına el konulup, paylaştırılmalıdır. Bütün dünya nimetleri ortak; ortak sahip olup, ortak üretilip, ortak yararlanılmalıdır. Açıkça görüldüğü gibi komünist ilkeler dışında birşey bulamıyoruz.*

Karl Marx'tan (1818-1883) tam bin yıl önce, Alevi siyasetlerinin komünist düşüncüyü halk ayaklanmalarıyla yönetime yerleştirip, hayata geçirme girişimlerini görüyoruz. Bu hareketler, yaşadıkları dönemde ortamın nesnel koşullarına uygun biçimde, komünist ilkelere dönün vermeden, siyasetler geliştirilerek yükseltilmiştir. Zaten amaç, toplumsal yaşam biçimlerini belirleyen Cem Düzenini (ortak kazandan yeme, eşit paylaşım, kardeşlik, kadın-erkek eşitliği, özgürlük, insanın yüceltilmesi, özeleştirisi, toplumsal adalet gibi tüm demokratik ve komünistik öğeleri içine alan) devlet yönetimine-iktidara oturtmaktır.

Bin yılı aşkın tarihi içerisinde Alevi siyasetlerinin devrimci yükselişlerle iktidara yaklaşmaları, zaman zaman yönetime gelmeleri, çok şiddetli karşı-koyumlar ve kanlı hücumlarla geri püskürtülmüş, Alevi halklara korkunç kırılmalar yaşatılmıştır. Ortodoks İslam (Sünnilik) yönetici ve uleması Aleviler için akıllamaz karaçalmalar üreterek, siyasetlerini içten çökerterek, yoketmeye çalışmışlardır. 11. yüzyılda, Selçuklu veziri İranlı büyük feodal işbirlikçi

Nizamü'l Mülk, *Siyasetname* adlı yapıtında, Batıniler hakkında; Mazdeki-Babek Hurremi ve İsmaili Alevi siyasetlerine ilişkin üretmediği küfür, yazmadığı hakaret kalmamıştır: *Mallar gibi kadınları ortak kullandıkları, aile tanımadıkları; biraraya geldiklerinde ana bacı demeden cinsel ilişkide bulundukları ve evine gelen erkek kapıda bir serpuş asılıysa, içeri girmeyip karısıyla konuşunun işini bitirmesini beklediği* namussuzca yalanların hepsi Nizamü'l Mülk patentlidir. Batınilere ve Alevi siyasetlerine bu büyük düşmanlığının bedelini, sonunda bir İsmailiye fedaisinin hançerinin altında ödedi.

Osmanlı yönetimi Nizamü'l Mülk patentli yalanları Kızılbaşlar için daha da artırarak kullandı

Anadolu Selçuklu ve Osmanlı padişahlarına tebaa yönetimi ve siyaset yolu göstermiş olan Nizamü'l Mülk'ün bu kitabı, değişmez siyaset doğrularını içerdiği kabul edilmiş ve bir arpa boyu bile aşılmamıştır. Anadolu Aleviliğinin Kızılbaş siyasetinin yükselip sürdüğü 16. yüzyıl boyunca, padişah fermanları ve adaletnamelerde Nizamü'l Mülk'ün iftiraları, bölge bölge ve isimler verilerek kullanıldı. Sünni tebaa bu yolla Kızılbaşlara düşman ettirildi. Kızılbaşlık suç ve cürüm kapsamına, görünüşte bu ahlaksızlıklar(!) nedeniyle alınmıştı ve bu yüzden tek tek katli vacipti. Kızılbaş ihbar eden ödülünü alıyordu. Ayrıca Şeyhülislam fetvalarıyla Kızılbaş öldürenlere Cennet müjdesi veriliyordu. Cahil ve fakir Sünni tebaa kandırılıyor ve Kızılbaşlarla dostluk ilişkileri kurmaları önleniyordu. Bu

ETMEYEN HİÇBİR ALEVİ, EMEKTEN DE ÇEKİNMEZ

ilişki kurulunca, Kızılbaşlar onları rahatlıkla yanlarına çekeceklerdi. Kızılbaş siyasetinin ne olduğunu yönetim gayet iyi biliyordu; en kısa söylemiyle: *İstanbul'daki padişahın tacını tahtını alıp, ulemanın ve umeranın zulmüne son vermek!*

Şah İsmail'in babası Şeyh Haydar döneminde (1470-1488) Erdebil müridlerince başa giymeye başlayan ve Şah İsmail'in zorunlu kıldığı kızıl renkli, *Haydari taç* adıyla anılan başlık 1540'dan sonra Şah Tahmasb tarafından kaldırılmış olmasına rağmen Kızılbaş siyasetinin simgesi olmuştu. Köken olarak her ne kadar İmam Ali'nin (Ö.661) Muaviye ile yaptığı Sıffin savaşında yandaşlarına kırmızı sarık sardırmasına bağlanıyorsa da, gerçekte bu simge Babek Hurremiye Alevi siyasetiyle ilişkili olmalıdır. 816 yıllarında aynı bölgede çıkıp yükselen Babek başkaldırısı Bağdad'a kadar uzamış ve 20 yıl boyunca Abbasi halifelerini kan kusturmuştu. Babek Hurremiler de başlarına ayırdedici kızıl sarıklar sardıkları için kendilerine Farsça *Sürhseran* (*Kızılbaşlar*) denilmekteydi. Hiç kuşkusuz ki, efsaneleşmiş Babek Hurremi Kızılbaşlarından bölgede hâlâ söz ediliyordu. Aslında Osmanlı'nın Erdebili Şah İsmail'e ve peşindeki Alevi topluluklara hakaret olsun diye "Kızılbaş" demesini de burada aramak gerekiyor. Çünkü Nizamü'l Mülk'ün *Siyasetname*'sinde Babek Hurremi ve yandaşları, yani *Sürhseran*'ı (Kızılbaşlar'ı) hakkında neler yazdığını yukarıda zikretmiştik.

Komünistler için de Nizamü'l Mülk'e sarıldılar

Kızılbaşlar için Osmanlı'nın kullandığı Nizamü'l Mülk politikasını, Cumhuriyet döneminde Kemalizm siyaseti, komünistler için gündeme getirdi. Burjuvazi bunu, Sovyetler Birliği'nin yıkılışına kadar kullanmaktan çekinmedi. Suçlama aynıydı. Osmanlı'nın Kızılbaşlar için söylediklerini, ne bir eksik ne bir fazla, komünistler için söylüyorlardı: "Dinsiz imansız sapıklar; aile ana-bacı tanımaz cinsel ilişkide bulunurlar(!) Kapiya şapka asıp, karılarını ortak kullanırlar(!)" Elbetteki Kızılbaşlar için yüzyıllardır söylenenler, Sünni toplumu bilincinde yer etmiş; cahil ve dinci kesimde korkunç düşmanlık sürüyordu.

Cumhuriyetin ilk dönemlerinde Tekkelerin kapatılmasına hem gerekçe hem de tepkilere önlem olsun diye, İstanbullu genç ve yakışıklı bir Bektaşî babasının aşk maceralarını konu alan *Nur Baba* benzeri romanlar yazdırıldı. Zaten gizli yapılmakta olan Cemler basıldı, dedeler tutuklandı. Kış mevsimleri sık ihbarlar yüzünden, Alevi köylerine geceleri jandarma baskınları düzenleniyordu.

Derken yanlış yaptıklarını düşündü-

ler: Kızılbaşları, aynı suçlamaları yönelttikleri komünistlerden ayrı tutmak ve onları aklamak gerekiyordu. 50'li yılların başlarında Demokrat parti döneminde Ziya Şakir'in, Nüzhet Ergun'un Alevi-Bektaşî-Kızılbaş şairleri üzerine, onların çok sevdiği Ehlibeyt ve Ali üzerine kitaplarını görüyoruz. M.Tevfik Oytan, Bektaşîliğin İçyüzünü yazıp, ayin ve inançlarını, Şiilikmiş gibi yanyana sergiliyordu. Hz. Ali'nin cenkleri, Ebu Müslim ve Kerbela olaylarını anlatan Maarif baskılı halk kitapları ortalığı doldurdu.

Bu arada Elbistanlı Halil Öztoprak, *Kuran'da Hikmet Tarih'te Hakikat* kitabını yazarak, at sırtında terki heybesine doldurup Alevi köylerini dolaşması, ortalığı allak bullak etti. Bir çeşit Sünniliğe reddiye ve Kuran'ın Alevi yorumu olan kitap yasaklandı, yazarı idamla yargılanıp beraat etti. Arkasından birdenbire halka dönük Kızılbaş kitaplarının artırılması durduruldu. İ. Hakkı Uzunçarşılı, Fuad Köprülü gibi iktidar partisinden bilim adamları Üniversite araştırmaları düzeyinde, tarih içinde Kızılbaşlık konumunu ele aldılar. Ancak karşılaşılan bilimsel ve tarihsel gerçeklik, Devlet siyasetinin derhal Kızılbaşları aklamaktan vazgeçip, *Tecrid*'le değiştirilmesi gerektirdiğini fark ettirdi. İnanç ve ahlak değerleri üzerine bir düzine suçlamalarla, halka öcü gibi ve bir toplumsal tehlike gibi gösterilen komünizmin, tarihteki en yakın atasının Kızılbaşlık siyaseti olduğunu görmüşlerdi. Komünistlere küfür ettikçe, Kızılbaşları onlara yaklaştıracak ve bütünleştirecekti. 60'ların başına kadar anti-komünizm propagandası ve amansız komünist takibi sürdürüldü.

Bunlar yapılırken, bir yandan da, zaten sinmiş durumda bulunan Alevi toplumunu, *Kızılbaşlığından tecrid etmeğe* başlamıştı. Zaten alabildiğine artmış olan gericilik ortamında, "ateş olmayan yerde duman tütmaz" gibi saçma bir atasözü öne sürülerek, Kızılbaşlar için suçlamalar yeniden gündeme getirildi. Yanılmıyorsak bu dönemde, tanınmış bir yazar tarafından *Mum Söndü* piyesi yazılmış ve sahnelenmişti. Öbür taraftan A. Gölpınarlı, İ. Z. Eyüboğlu, Bedri Noyan Dede baba vb. "Alevi ve Bektaşîleri bu ahlak dışı suçlamalardan tenzih ederiz, Kızılbaşlar ayrı bir zümredir, ne idüğü belirsiz bir kavimdir." diye kitaplarında ciddi ciddi yazdılar.

Devlet siyaseti, Alevi-Bektaşîler'le Kızılbaşlar'ın aynı olmadığı propagandasına tam yüklenmişti. 1961 *Anayasası*'yla birlikte yükselmiş olan ve çeyrek yüzyıldan fazladır *devrimci akımların devrimci tavrı*, devlete yardım etti. Eski siyaseti örtüleyip, doğru dan devrimcilerin üzerine giderek, onları yoketti. Büyük çoğunluğu Kızılbaştı, Alevi kökenliydi öldürülenlerin. Onların sloganları, onların şiirleri ve

müziğiyle kitleleri ajite edip, peşlerinden çekmeğe çalışırken, bir kez olsun Kızılbaş ya da Alevi sözcüğü kullanılmamış ve devrimcilik solculuk adına - Sanki Kızılbaşlık-Alevilik bunların dışındaymış gibi!- kendi özlerini yadsı-mışlardı. Oysa Türkiye Komünist Partisi genel sekreteri Rıza Yürükoğlu'nun çok yerinde saptamasıyla:

"Türkiye'de sol hareket aslında hep 'Fransızca konuştu'. Hep dışarının kavramlarıyla devrimcilik yaptı. Kendi tarihini analiz etmedi. Kendi tarihinde, kendi insanın geçmişine dayanması gereken, rahatlıkla dayanabileceği, dayanmakla gurur duyabileceği şeyler olduğunu farketmedi. Bir Şeyh Bedreddin'i insanlarımız yeterince bilmiyor. O Bedreddin ki, Marks'tan kaç yüzyıl önce yaşamış ama, yaklaşık aynı yapıda bir toplum önerebilmiş bir büyük insan. Kendi açımızdan amacımız, Alevilikten öğrenmek, komünist çalışmaların eksik bıraktığı yönü tamamlamak. (Kervan 44, 1995)" olmalıydı.

Devletin amacı Alevi toplumunu ağır baskı altında tutarak sindirip, devrimci komünistlerin özkaynağını kökünden kurutmaktır

Devlet aygıtları ve burjuva siyaset bilimcileri ise herşeyin farkındaydılar. Devrimcilerin, *özünde komünist olan Kızılbaş siyasetini* yanlarına alması, devletin işini çok kolaylaştırmıştı. Aksi taktirde kitlelerin ayağa kalkması tehlikesiyle yüzyüze gelecekti. Geniş bir nefes alarak, bıyık altından gülümseye gülümseye devrimcileri birbirine düşürdü ve binlercesini yoketti. Asıl gözden kaçmaması gereken aynı devletin; bu yıllar içinde milliyetçi ve dinci gerici güçleri yanına alarak, destekleyerek, devrimci komünistlerin öz kaynağı olan Alevi-Kızılbaş toplumuna -çoğu bu özü yadsımış olsa da, gerçek budur- değişik bölgelerde, çok sayıda saldırılar düzenleyip, kıyımlar yaptırmasıdır. Amaç, Kızılbaş toplumunu ağır baskı altında tutarak, sindirip kaynağı kökünden kurutmaktır.

Maraş kıyımından, Sivas yakımına kadar değişik örtüler altında yürütülen bu saldırıları, devrimci kesimin büyük bir kısmı Alevi toplumuna değil, ilerici ve devrimcilere, aydınlara yapılmış kabul ettiler. Çıkışlarını, protestolarını hep bu temel üzerine oturtular. Kendi kendilerine sormadılar: Neden Zonguldak'ta, Trabzon'da Bursa'da vb. kentlerde olmadı bu kıyımlar? Buralarda devrimciler, ilericiler ve aydınlar yok muydu? Neden Maraş, Malatya, Çorum ve Sivas illeri seçilmişti? Ama sonuncu saldırıda, Gazi ve Okmeydanı çevresinde farklı sonuçlara, yanlışla ulaşılar; ona daha sonra geleceğiz.

Devrimci kesimin büyük çoğunluğu,

tersini söylese de, Alevi toplumu saldırılarda hedef kendisi olduğunu biliyordu. Ancak nedenlerini yüzyıllardır sürüp gelmekte olan Alevi-Sünni inanç çelişkisine bağlama yanılgısı içindeydi. Alevi aydınları, yazarlar da habire kitaplar, makaleler yazarak Alevi inanç ve felsefesini, tarihini herkes kendi yetenek ve görüşü doğrultusunda anlatma çabasında - Kızılbaş sözcüğünü daha az kullanarak - Aleviliği savunmaya girişiyor. Yukarıda sözünü ettiğimiz bir kesim var ki, yeni isimlerle yeniden harekete geçerek bazı dergilerin çevresinde, "Asıl müslüman biz Alevileriz; namaz da bizim niyaz da; Ali'miz de, Veli'miz de namazında niyazındaydı. Ali'ye Ehlibeyt'e Emeviler camide küfrettikleri için, camiye gitmiyoruz, evimizde halka namazı kılıyoruz!" biçiminde Aleviliği savunarak, Kızılbaş zümresinden olmadıklarını vurgulamaya başlamıştı. TKP dışında, devrimci solların hiçbiri, Marksist yöntemlerle ve tarihsel materyalizmi gözönüne alarak Aleviliği ve tarih boyu siyasetlerini incelemeye tenezzül etmediler. Alevilik hakkında, sadece belirttiğimiz cinsten yazıları okuyunca, din ve mezhep olarak değerlendirip, materyalist temeli ve komünist özü görmek istemediler. Bu özü yakalayanlara ve Aleviliğe Marksist gözle bakarlara saldırmak ve çeşitli biçimlerde suçlamakla zaman geçirdiler.

Oysa "Aleviliğin de komünizmin de tarihsel amaçlarında bir çelişki yoktur". Dün Aleviliğin siyaset adı Kızılbaşlıktı, bugün ise işçi sınıfının ideolojisi olan Komünizm ve onun felsefesi Marksizm'dir. Rıza Yürükoğlu yoldaşın bir yazısında belirttiği gibi:

"Aleviliğin hem Marksizm'e hem işçi sınıfına büyük gereksinimi var. İki yönden gereksinimi var: Birincisi tarihsel amaçlarını günümüz koşullarında yerine getirebilmesi için. İkincisi Türkiye'nin somutunda ortaya çıkmakta olan büyük tehlikelere (Hızla yükselmekte olan karşı-devrimci /K.) karşı. Ve Alevilik tarihteki onurlu rolünü bugün de oynamak istiyorsa, işçi sınıfına yaklaşmak, işçi sınıfıyla dost olmak, onunla dayanışmak zorundadır." O zaman işte:

"Ancak bugünün gerçekleriyle donanmış bir biçimde, Aleviliğin de, Komünistlerin de ortak tarihsel amaçları olan amaçları gerçekleştirebiliriz." (Kervan 44, 1995)

Yineliyoruz: Dün Anadolu Aleviliğinin siyasetinin adı Kızılbaşlıktı, bugün ise Komünizm'dir. Kızılbaşlığını inkar etmeyen hiçbir Alevi, "ben komünistim" demekten çekinmez. Kızılbaşlığı kadar, komünistliğini de göğsünü gere gere söyler ve söylemelidir. Burjuva devleti zaten politikasını bu gerçeğin üzerine oturtmuştur; bu yüzden saldırmakta, bu yüzden sizi Kızılbaşlığınızdan uzaklaştırarak din ve mezhep sınırında tutmak istiyor. KIZILBAŞ OLARAK KALINIZ VE KOMÜNİSTLİĞİNİZİ YÜZLERİNE YÜZLERİNE HAYKIRINIZ; KURTULUŞ BURADADIR! ●

Benliğin her türüne karşıyız

Mehmet Aydoğmuş,
Folklor Araştırma
Derneği'nin kurucusu.
1972 yılından bugüne
kadar halk oyunları ve
özellikle semahlar
alanında çalışmaları,
araştırmaları var. Aynı
zamanda futbol
antrenörlüğü yapmıştır.
Evli, 5 çocuk babası. Şu
anda Pir Sultan Abdal
Kültür Derneği İstanbul
Şubesi'nde kültürel
faliyetlerle ilgileniyor.
Özellikle semahla ilgili
çalışmaları oluyor.
Söyleşiyi
muhabirlerimiz Fikriye
Kaya ve Ahmet Koçak
canlar yaptılar.

Neden semah öğretmenliğini seçtiniz?

Dünya insanlık tarihini öğrenmeye başladıkça bir birey olarak üretken olmanın gerekliliğine inandım. Bunun için imkanlarım içinde çaba göstermeye çalıştım. Hazıra konmayı hiç sevmedim. Önce kendi yöremde Malatya'da, Malatya folklor Araştırma Derneği'ni iki üç arkadaşla kurarak, sergilenmeyen semah ve halk oyunlarını araştırıp, derledik.

Yaptığınız çalışmalardan bahsedermisiniz?

Semahlarla, 1972 yılında halk oyunları oynarken tanıştım ülkemizin en ünlü müzisyenlerinden biri olan Vahap amcamız vardı. *Kırat Semahı*nın müziğini ondan duyduğum da yanına gittim, müzik beni çok etkilemişti. Vahap amca bu hangi oyun dedim bana "Mehmet bu sizin semah müziğiniz. Kıratın müziği bilmiyor musun?" dedi. Daha sonraları bu semahı ekibime davul-zurna ile 1986 yılına kadar oynattım. 1986 yılında sonra da kurduğumuz dernekte araştırma ve çalışmalarımızla diğer semahları hazırladık. Örneğin Malatyalı *Hıdır Kolu* açık dedeyle, *Koçbaba Semahı*nı, Dertli Divani babanın *Başım açık yalın ayak yürüttüm*, adlı semahını ilk çıktığında kızım Serpil ile birlikte figürlerini oluşturduk.

Muhabbet eyledik, *Sadık yar* adlı semahı yine zengin, özüne uygun figürler ile donattık. Bu semah ya *Hızır semahı* ya da *Arapgir Semahı* adıyla da bilinir. Hazırladığımız semahları 1987 yılında Hacı Bektaş Veli, Abdal Musa, Adana, Mersin, İstanbul Lütfi Kırdar Spor Salonu'nda 2 yıl içerisinde sergiledik. İnsanlarımız bu semahları bağrına bastı.

Bilhassa bir konuya değinmeden geçmeyeyim. *Urfa Semahı*nı hazırlar-

ken Divani Baba'yı arayıp Malatya'ya misafir ettik, şu anda F.E.D. başkanlığını yapan Hamza Doğan arkadaşımızla da Divani Baba iyi dosttur. Hazırladığımız semahı dönmeden önce Divani Baba ve arkadaşları oynadı, daha sonra biz semahı sergiledik. Divani Baba'nın söylediği şuydu: "Sizler Urfa yöresinin semahını izlemeyen bu semahı organize etmişsiniz, çok iyi erkânımıza uygun. Ancak ki bu kadar olur bu semah. Bizi çok mutlu ettiniz bu çalışmalarınızla." dedi.

Bu çalışmalarımız sürerken güzelim kültürümüzün asimile edilmek istendiğini gördük. Dönemin kültür bakanları tarafından. Namık Kemal Zeybek'in Hacı Bektaş'a Türk müziği korusu, halk müziği korusu ve içi boş etkinliklerle geldiği dönemi unutmak mümkün değil. Bu oyunları bizzat gördüğümünden kitle örgütlerinde laiklik, demokrasi, insan hakları çerçevesi içinde mücadele etmeye karar verdim.

Semah dönerkenki duygularınızdan sözeder misiniz?

Semahta oynayan, dönen, yürüyen biri olarak semahları söyleyen zakirin sözleri, sazın vuruşları, ritmi, tavrı ile bütünleşmiş isem, o an sahnede olduğumu hiç hissetmedim ya Maraş'ta, Dersim'de, 16.yy. Anadolu'sunda yani Pir Sultan'ın asıldığı kaoslarla dolu yüzyılda, Madımak Otel'i'nde, Nazım'ın yanında, Nurhak'ta, Ruhi Su'nun duygularında olurum. Pir Sultan Abdal'ın "Gamdan hasar oldu mekanım yurdum" adlı sözleri ile semah dönerken ellerimin titrediğini ve ağladığımı biliyorum. İnsanlık tarihini resmi ideolojisinin dışında öğrenen insanlar yani geçmişini öğrenen insanlar bunu yaşar.

Semah gurupları semahları otantik bir yapıda sergiliyor ise izleyen insanları hemen sarar tüm benliği ile izlerler. Biz ekibimizle semah dönerken, bizi

izleyenlerin kalplerini yerinden çıkarıp yanımıza getirdiğimize, bizimle semah dönderdiğimize inanıyorum. 1994 yılında Hacı Bektaş Veli törenlerindeki semahların Kültür Bakanlığı adına bir çekimini yapıyorduk. Ali Kızıltuğ ve hanımı izleyenler arasındaydı. Çekimden sonra hanımı Ali Kızıltuğ'a hadi gidelim diyor. Ali Kızıltuğ gözleri dolu dolu hayır semahçıları tek tek öpeceğim diyor. İşte bu duygu hepimizin ortak yanı.

Semahlar insanın kendisini sorgulamasına, hatta tanımaya yardımcı oluyor mu?

Evet, hâlâ da bu süreç sürüyor. İnsana çok şey veriyor. Bugünden örnek veririm, semah kursuna gelen gençler Aleviliğin toplumsal önderlerini, onların hayatı yorumlayışını, inançlarını, politik kurumlarını, yaşamın gerçeklerini öğreniyorlar.

Şunu da belirtiyim, kitle örgütlerimiz belki şu anda tam işlerlik kazanmadı ama toplumun sorunlarını kucaklayıcı nasıl çalışma yapabileceklerine dair daha fazla kafa yorulmalıdır.

Hocam, 1992'ye kadar yoğun olarak kültürel çalışmanız oldu. 1992'den 1995'e kadar olan kitle örgütündeki çalışmalarınızdan sözedebilir misiniz?

Pir Sultan Abdal kültür derneğiyle tanıştımda derneğin merkez hariç 3 şubesi vardı: Merkez, Eyüp, Ümraniye ve Kadıköy. Bir arkadaştan öneri gelmesi üzerine semah çalışmalarını dernek bünyesinde götürmeye başladım. Bu arada 2 Temmuz 1993 Sivas olayları olmuştu. Bu olaylardan sonra İstanbul'un çeşitli semtlerinden dernek şubelerinin açılması için yoğun talepler sonucu İstanbul'da 15 şubeye ulaştık. Şubelerimiz açılırken bazı zorluklar çıkmaya başladı. Bu zorluklar kadrola-

rın yetersizliğindendi. Şariatçılığın devlet tarafından geliştirilmesinin netçe görülmeye başlanması akın akın insan gelmesini getiriyordu ama bilgili kadro eksikliği vardı, bunun sonucunda ister istemez sağlıksız bir gelişim söz konusu oldu. Zaman içinde yapının düzeleceğine inanıyorum.

Beni en çok sevindiren olay dokuz şubenin kültürel ve sosyal faaliyetleri var. Bu şubelerimizin en az beş tanesinde kadrolarımız çok iyidir. Bölgedeki sorunların üzerine gidip çözecek durumdalar. Bunların yanında sanatsal ve kültürel faaliyetlerle birlikte eksiklerimizde vardır. Örneğin iki yıldır toplantılarımızda bası bası söyledim, hem yöneticilerimizin hemde komisyonlarımızın (gençlik, kültür, kadın) P.A.K. derneğinin tüzüğü doğrultusunda iç eğitim yapılmasının gereğini anlatıyorum. Aslında bu istek benim isteğim de değil, toplumsal yapımızdan kaynaklanan bir istemdir.

Demokratik kitle örgütü deyince ne anlamamız gerekiyor. Herkes farklı farklı değerlendiriyor kitle örgütünün işlevini. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Belki dar olacak ama önce demokrasi-nin işlerlik kazanması için mücadele edilmelidir. Bireyin yaşama hakkının tehlikede olduğu bir ülkede başka ne yapılabilir?

Ayrıca varolan yozlaşmış kültürün karşısına kendi öz kültürünü vermek zorunluluğumuz var.

Pir Sultan Abdal Kültür Derneğinin amacı nedir?

Tüm kitle örgütleri ile birlikte laikliğe, demokrasiye, insan haklarına karşı saldırılara ortak tavır almak.

Derneğimizin bunların yanında diğer özellikleri Anadolu Halk Kültürünü yaşatmak, geliştirmek, yaymak yani özelde Alevi Felsefesini evrensel değerlerde halkların kardeşliği temelinde tanıtmak. Yaşadığımız sorunları bir daha yaşamamak için mücadele kaçınılmaz. Bu durumda, kadrolaşmayı artırmak lazım, dernek düzeyinde söylersek dernek kadrolarına tüzüğünü uygulamak zorundadır.

Demek topluma bir mesaj veriyor: Şu şu olumsuzluklara karşı yapmamız gerekenler var diyor. Ve üyelerimle şunları yapacağım diyor bilhassa İstanbul'da bunları söylerken söylediklerini uygulayacak kadroların sayısal anlamda az olduğunu görüyoruz. Örneğin tüzüğümüzün 2. maddesinde, "Anadolu halk kültürünü yaşatmak için bu değerlere sahip çıkacak samimi, dürüst yansız siyasi demokrasiyenin yanı sıra (Halk demokrasisi) insanların olması gerekir" diyor. Bu şu an tartışılır.

Yine tüzüğümüzün üçüncü maddesinde, "amaçlar doğrultusunda açık oturum panel, araştırma, her türlü gezi, toplantı, sergi, fuar, gösteri etkinlikleri düzenlenir" diyor ayrıca "amacı doğrultusunda yayınlar yapar, yarışmalar düzenler ödülleri koyar" diyor. Bunları pratiğe döndürmenin yollarını aramalıyız. Genç bir derneğiz, kurulduğumuzdan beri çok şey yaptık

ama bunları yeterli bulmamalıyız. Daha çok şey yapmalıyız. Ben genel merkezinin bunları yaptığına inanıyorum İstanbul şubeleri olarak genel anlamda bu maddeleri pratikte uygulayacak duruma gelmeliyiz diyorum. Bilhassa bu gün ülkemizin durumu ortada, yani yargısız infazların devlet eliyle gelişmesi, aydın insanlara baskı yapılması, işten çıkartmaların arttığı, hapishanelerin çoğaldığı dönemde geçiyoruz.

Geçen günlerde bu yapıda bir arkadaşla konuşuyoruz yoğun çevresi olan aydın, demokrat, Aleviliği bilen aynı zamanda Dede olan bir insan. Şubenin işlevini tek başına götürür. Bize eleştiri getirdi. Eleştirisini not aldım. Fakat eleştiri yapmaya hakkının olmadığını dernekte görev yapması gerektiğini kendisine söyledim. Sonuç olarak şunu söyleyeyim bizim gibi demeklere bu tür kadrolar gerekiyor.

Yani duyarlı insanlar sorunlara sahip çıkmalı diyorsunuz.

Evet. Bu çalışmaları bir an önce başlatmalıyız.

Onun haricinde etrafımızda dönen oyunlara karşı uyanık olmalıyız. Anadolu Alevilerini kullanmak isteyen yapılanmalara merkezde ve şubelerimizde yer vermemeliyiz. Pir Sultan'ın adını kullanarak derneğimize bu tür amaçlarla gelen insanlar var ise ve bu yapıların temsilcileri olarak gelip ve şube açmak istiyor iseler, bunlar tespit edilmeli ve kesin önlem almalıyız. Derneğin örgütlülüğünü bozmadan siyasi fikri varmış o ayrı birşey. Ama devletin Alevileri sindirmek için yaptığı çeşitli oyunlardan birine de biz alet olmayalım. Derneklerde aydın, devrimci, demokrat, yurtsever insanların görev almasına bu dönem özel itina göster-

Sorunlarımızı halka götürelim ve iş yapmaya kararlı olalım, tüzüğümüzü işletelim.

Kısa zamanda misyonundan çok fazla şey üstlenmiş, birçok güzel şey yapmış derneğimiz ilerleme yolunda daha hızlı ilerleyecektir

meliyiz.

Örneğin amaç uğruna düzenlenen tüzüğün uygulanması yerine, ayrı ayrı tüzüklerin hayata geçirilmek istenmesi söz konusu oluyorsa, böyle yapılar derneğin içinde yer almamalı diyorum. İşte bu çalışmalar demeklerimiz içerisinde olmamalı hiç bir yapının siyasi misyonlarını derneğimizde *yaptırım gücü olarak kullanılmasına* izin vermemek gerekir diyorum.

Pir Sultan Abdal Kültür derneğinin kendi alanında da yapacağı çok işleri var. Kendi bahçesinin önünü temiz tutmalı. Örneğin, tabanımızın demokrasi sorunu içinde varolan Aleviliğin de örf, adet, ananesini de öğrenmesinden yanayız. İnsanlarımızın tarihsel konumlarını öğrenmesinden yanayız. 800 yıldan bugüne kadar Anadolu kültürleri hangi aşamadan geçti, nelerle karşı karşıyayız. Bunları insanlarımızımıza öğretmeliyiz bu bilgileri resmi ideoloji vermiyor. Zaten öyle bir derdi de yok.

2 Temmuz'a kadar bize gerici vb. diyenler bitti, herkes parsa kapma savaşına girdi ama Alevi halkımız dostunu, düşmanını seçiyor, seçecektir.

Bu ülkede laikliğin yerleşmesi için çaba sarf eden bir örgütün gerici olması mümkün değil.

İyi bir hazırlık dönemi geçirmeliyiz her alanda. Sosyal, siyasal, merkezi örgütlülük anlamında, bir bütün olarak

yenilenmeliyiz. Yoksa gelecek sorunları çözemeyiz. Bu yüzden 1995 yılını sorunlarımızı çözme açısından eleştiri ve özleştirilerimizi yapmamız gereken yıl diyorum.

Gerek merkezde, gerek şubelerimizde ahabap-çavuş ilişkilerini kaldırmalıyız. Olaylara feodal bakış açısıyla bakmamalıyız.

Örneğin, A, B, C şubelerinde bazı arkadaşlarımızın hiç tüzüğe bakmadıklarını, kültür düzeyi ne olursa olsun kendi fikrini, düşüncesini hayata geçirmek istediğini görüyoruz. Bu tabii ki, onların samimiyetinden geliyor, dürüst olabilirler. Ama bu samimiyet amaçsız olur. Bir bireyin yanlış biçimi ya da bireyin yenilgisi derneğimize zarar veriyor.

Karşı devrimci güçlerin geliştiği dönemde artık her türlü benliğin ortadan kaldırılması, toplumsal hareketin ivme kazanması gerekir. Yani dernekler demin belirttiğiniz gibi siyasi kariyerizmi de, kişisel kariyerizmi kaldırmaz, diyorsunuz.

Tabii. Bu aşamada derneğin ekonomik durumunun iyi olmasından yanayım. Genel anlamda Pir Sultan Abdal Kültür derneğinin yenilgiye uğramaması, bu tür sorunları da aşması için yeni demokrasi mücadelesi içinde güçlü olmak için demek kendi samimi kadro-

larını her anlamda korumalı. Örneğin tüzüğümüzün bir maddesinde, "dermek, yardıma ihtiyacı olan gençlere burs verir." diyor. Bu konuyu en çok gericiler iyi yapıyor. Bizler bu çalışmalarını savsaklıyoruz. Bunları bir an evvel hayata geçirmenin yolu derneğin ekonomik gücünün iyi olmasıdır. Bu yüzden paranın önemi vardır tabii ki.

Ekonomik güç sadece bunlar için lazım değil biliyorsunuz. Yapılacak çok şeyler var. Son dönemlerde açtığımız ve açılacak cem ve kültür evlerimizde sosyal, siyasal, hukuksal, inançsal sorunlarını çözülür, dayanışma burada yakalanır. Bunların da tümü ekonomikle oluyor. Bu konularda sistemli çalışmak gerekir.

Bunları söylerken derneğimiz geceler yaparak bu ekonomiyi oluştursun demiyorum. Samimi bir biçimde sorunlarını halka açsın halkla paylaşınsın diyorum. Tüzüğümüzde bunlara da önlem söylenmiş aslında.

Alevi-Bektaşî Temsilciler Meclisi var, bu konu hakkında ne düşünüyorsunuz?

Alevi Birlikleri Temsilciler Meclisinin bu mevcut istemlerimizi yapacağına inanmıyorum.

Neden dersiniz Alevi Birlikleri Temsilciler Meclisi çoktan beri düşünüldüğü, kurmak istediği Alevi Partisi olayının içinde. Partiyi kurabilirler, devlette onlara destek verir, Ama Anadolu Alevilerinden iyi bir tokat yerler.

Bu tür parti deneyimleri, Alevilerin sorunlarını çözmez, daha da artırır ve bu sorunlara da partisel anlamda tahammülümüz yok. Üyelerimizi iyi tanıyorum. Taban komple bu girişimi teşhir edecektir. ●

Bir yandan Kürt halkının hak, adalet, özgürlük kavgasının haklılığını tüm dünyaya duyurmaya, desteklemeye çağıracağız, hem de azgınlaşan karşı devrim saldırısı karşısında Kürt halkının, Alevi halkının güç birliğinin kaçınılmaz olduğunu vurgulayacağız. Böyle bir birlik olmazsa ne işçi sınıfının zaferi, ne de ezilen halkların emperyalizmin boyunduruğundan kurtuluşu olanağı vardır.

Türkiye burjuvazisinin Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü kirli savaşın faturasını, Türkü ile Kürdü ile emekçi yığınları ödemektedir.

Toplumsal yapıda onarılmaz yaralar açan bu savaştan dolayı binlerce köy yakılmış, yüzlerce genç şehit düşmüş ve yığınlar halinde Kürt emekçileri yerinden, yurdundan, alışmış olduğu kültürel yapıdan, zorla kopartılıp büyük şehirlere göç etmesine sebep olmuştur. Türkiye burjuvazisi son zamanlarda da kendine alan olarak Tunceli'yi seçmiştir. Tunceli bugün kan

Kürt-Türk emekçi halk sesleniyor: Yarınlar bizimdir

ağlıyor. Herkes bu gidişe dur demelidir. Halkın haklı isteklerinin yanında olduğunu göstermelidir.

Bugün Kürdistan, anti-demokratik uygulamaların şaha çıktığı, baskının doğal hale geldiği, en küçük demokratik bir istemin bölücülük olarak nitelendirildiği bir toprak parçası haline getirilmiştir.

Bütün bu olumsuz gelişmelerin yanı sıra Kürt ve Türk emekçisi birbirine düşünden daha çok yaklaşmış ve kenetlenebilmiştir. Burjuvazinin, gerici ve faşist güçlerin yapmaya çalıştığı ayrılık duvarlarını yıkmış, tek bir

yürek tek bir yumruk olabilmıştır. Çünkü kapitalizm geliştikçe karşısında kendi mezar kazıcısını da büyötmektedir. İşte bu noktada Kürdü, Türkü, Alevisi, Sünnisi hepsi birdir.

Türkiyeli komünistlere bugün ağır görevler düşmektedir. 9. Kongre Belgelerinin belirttiği gibi, bir yandan Kürt halkının hak, adalet, özgürlük kavgasının haklılığını tüm dünyaya duyurmaya, desteklemeye çağıracağız, hem de azgınlaşan karşı devrim saldırısı karşısında Kürt halkının, Alevi halkının güç birliğinin kaçınılmaz olduğunu vurgulayacağız. Böyle bir birlik olmazsa ne

işçi sınıfının zaferi, ne de ezilen halkların emperyalizmin boyunduruğundan kurtuluşu olanağı vardır.

Üzerinde durulması gereken ikincil bir noktada şudur: "Egemen" ulusun proletaryası, ezilen ve bağlı halkın ulusal kurtuluş hareketini desteklemelidir. Kuşkusuz ki bu proletarya, her ulusal hareketi her zaman ve her yerde, her özel ve somut durumda desteklemelidir anlamına gelmez. Tarihte öyle durumlar olmuştur ki, ezilen belirli bir ülkenin ulusal hareketi, proletarya hareketinin gelişmesinin çıkarlarına aykırı düşmüştür. Böyle bir durumda desteğin olamayacağı açıktır. Ulusal sorun, "bütüne bağlı ve bütün içinde ele alınması gerekir. Bazı durumlarda, parçanın, bütünü ile çelişkiye düşmesi olasılığı vardır. O zaman parça atılmalıdır." (Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı üzerine bir tartışma c:XIX, s:257-258, rusça)

Biz şunu biliyoruz ki ulusal sorunda madalyonun iki yüzü vardır. Birincisi ezen ulusun komünistlerinin "ayrılma hakkı" üzerinde ısrar etmeleri, ikincisi ise ezilen ulusun komünistleri "birleşme özgürlüğü" üzerinde direnmele-ridir. Bu, proletarya enternasyonalizmine giden yolda başka bir seçeneğin olmadığını, olamayacağını göstergesidir.

Bugün Kürt emekçisi ve Türk emekçisi aynı saflarda alanlara dökülebilmektedir. Birleşme sağlanmıştır bunu güçlendirmek ve bu kenetlenmiş yapıyla ufukta gözükken özgürlüğe doğru yürümek gerekiyor.

G. Coşar

Eylemde birlik, eylemde birlik

İsmail Bey son çalışmalara ilişkin bilgi verir misiniz?

Belki "son çalışmalara nasıl geldik" diye sorulsa daha iyi olurdu. *Kervan* Dergisi olarak iki yıldır bizi izliyorsunuz.

Okmeydanı bölgesi gecekondulaşan bir semtimiz. Daha çok ilerici, emekten yana insanların, Alevi çoğunluğun yaşadığı bir bölge. Bu insanlar özellikle Sivas yöresinden aş için, iş için gelmişlerdir. Bunları kısmen belli düzeye getirdiklerinde, kültürel kimlik sorunları çıkmıştır. Dernekleşmeye gitmişlerdir. 1967 yılından itibaren hızlı bir dernekleşme olmuş. Bu derneklerin kuruluş amacı ilk aşamada köylerine yol, su, elektrik getirme vb. çalışmaları. Yani devletin yapması gereken işlevi üstlenmişler. İnsanlar burada kendi mutfak masraflarını kısarak, köylerine hizmet götürmeyi hedeflemişler. Kısmen de olsa bu hizmetleri yapmışlar. Ama şu anda zaten oralarda insanlar yaşamıyor. Daha çok yazları giderler, turistik bölge gibidir. Kış mevsiminde her köyde ancak yirmi kişi vardır. Onlar da köyünü baba ocağını terketmek istemeyen yaşlı insanlar. Çoğu köylerde okullar işlemez halde.

Köy dernekleri kurulması belirttiğiniz gibi 1967-1970 yıllarına rastlıyor. Şimdi köy derneklerinin ortak sorunları nelerdir?

12 Eylül darbesiyle beraber, tüm demokratik kuruluşlar yasaklandığı gibi, köy dernekleri kapatılmıştır. Daha sonra sıkı bir yasal çerçeve içinde köy dernekleri yeniden açıldı. Bu aşamada kurucu insanların biraz daha okur yazar, tahsilli olması gerekmiştir. Bu kişilerin köylerde sayıları artmış ve İstanbul'a yerleşerek çalışmaları başlatmışlar. Bu derneklerin merkezi yoktu. İlk biz lokalleşmeyi önerdik. Şu anda Okmeydanı'nda hemen hemen her köy derneğinin bir lokali var. Ancak lokallerden kültürel alana atlayamadık.

Birbirine yakın halen 26 köy derneğimiz var. Çevre il derneklerini açtığımız zaman bu sayımız çok daha fazla olacak. Ancak yasalarda köy derneklerinin federasyonlaşması yok, federasyonlaşamıyoruz. Bu noktada, bizim bu köy derneklerimiz ayrı ayrı köyleri için değil de, köy dernekleri olarak; artık İstanbul'a, Türkiye'ye çalışmak istiyorlar. Hayatın dayattığı şartlar karşısında birlikte olmak istiyorlar. Bir merkezi yapımız yok. İşte bu ihtiyaçtan dolayı şu anda biz 26 köy derneğini bir araya getirerek bir komite oluşturduk. Bu komitenin geçici sözcüsü benim...

26 Köy derneğinin hepsi Sivas'a mı bağlı? Başka illere bağlı köy dernekleriyle ilişkileriniz hangi düzeyde bulunuyor? Hedef ve çalışmalarınızı biraz açar mısınız?

Sivas'ın Hafik ilçesine ve doğrudan Sivas'a bağlı olan var. Şu an hâlâ Sivas'ın bazı köylerine ulaşamadık. Bizler gibi Tokat'ın 40 köyü de bir platform oluşturdu. Platform düzeyinde onlarla da görüşmelerimiz var.

Birincil hedefimiz, Okmeydanı'nda

Okmeydanı'nda laik-demokrat güçlerin yoğunlaştığı 26 köy derneğinin oluşturmuş olduğu platform, çalışmalarını güç kazanarak sürdürmektedir.

Yürütme komitesi sözcüsü İsmail Saçlı ile söyleşiyi Ahmet Yılmaz yaptı.

birlikteliği sağlamaktır. Şimdiye kadar iki hastamız için tüm köy dernekleri destek vererek gece düzenledik. Bunun birisini geçen ay yapmıştık. Bunun ismi Durmuş Kaya'ydı. Siz de yazmıştınız. Ayın 7'sinde Salim Kaya diye bir arkadaşımıza yaptık. İnsanlar sadece kendi köylüsüne değil çevresinde duyduğu tüm konularda duyarlı. Bizim bu insanların inançsal bir bütünlüğü var. Bu 26 köy derneğimiz, 26 Alevi köyününün adını taşıyor. Ortak bir örgütlenmede mutlaka bazı ortak yollar gerekiyor. Sınıfsal bir noktada birleşmeniz gerekiyor.

Biraz ekonomik, ama asıl kültürel ve ilerici anlamda inançsal ortak yanımız var. Hedefimizde dernekler kurarak, ahkam keserek yeni tahlillerle Türkiye'yi kurtarma iddiası yoktur.

Ama bu demek değildir ki Türkiye'nin sorunlarından kendimizi soyutlayacağız. Sorunlarımızla içiçe yaşıyoruz. Sıraladığımızda birincisi Güneydoğu, yani Kürt sorunuysa, ikincisi Alevi sorunudur. Bunu artık kimse reddemez. Geçmişte Alevi arkadaşlarımız ya da sol düşünen arkadaşlarımız "Alevilik şövenizimdir, Alevilik gibi bir sorunumuz yoktur." diye üstüne basıp geçmişlerdir. Ama o sorun çözülmemiş sorunun üstüne toprak atılmış.

Hedefimiz şu: Okmeydanı'nda bu 26 köy derneğinin önderliğinde, tüm çevre

illerine de açılarak bir vakıf kurmak. Bu vakfın görevi de bir Kültürevi açmak. Kültürevi'nden ne anlıyorsak, hepsi içinde bulunacak, yani Alevi inanç ve kültürü rahatlıkla sergilenebilecek; cenazesini rahatlıkla yakıtap kaldırabilecek; Dede'sini yetiştirebilecek.

Böyle bir yerin girişimlerine başladık. Belediye başkanlarıyla görüşmemiz devam ediyor. Öncelikle resmi bir kimliğimizin olması gerekiyor. Şu anda bir vakfın ismi ya da bir vakfın İstanbul şubesi olma aşamasındayız. Bu noktalandığında derginize detaylı bir bilgi veririz. Şu anki çalışmalarımız bu aşamada.

Hedefinize ulaşmak için nasıl bir kolektif çalışma yapıyorsunuz? Bu konularda tabana inebiliyor musunuz? Yani her köy derneği temsilcisi alınan kararı götürüp, arkadaşlarının aktif desteğini alabiliyor mu?

Her köyün bir tane temsilcisi var. Köyün lokalinde çalışmalarımız aktarıyor, lokaller de kendi köylerine aktarıyor. Bizzat biz de gidip görüşüyor, anlatıyoruz. Çeşitli törenlere ve 20 civarında ceme katıldım. Küçükköy'e, Gazi'ye ve Ümraniye tarafına gittim. Nerede halkımız bir cem yapıyorsa, gidip sorunlarımızı anlattık. Yaklaşım çok iyi oldu.

Dedelik kurumunun da gözden geçi-

rilmesi gerektiğini oralarda da anlattık. Bazı arkadaşlarımız hemen cahil dedeler bizi bu noktaya getirdi, deyip sorunu Dede'de bulmaya çalışıyorlar. Ben öyle görmüyorum. O Dede'ler, o aşıklar olmasaydı bu kültür bugüne gelmezdi. Bu toplantıların çoğunda *Kervan* da vardı, bir çok şeye şahitsiniz yani.

Bizim bu toplantıları başlatmamızdan önce, bazı kuruluşların ya da dergilerin bir sürü toplantı çağrısı, gerekli ilgiyi görmüyordu. Gerçekleştirse bile çok kafadan çok ses çıkıp dağılıyordu. Bizim toplantılarımıza tüm kitle katılıyor. Bölgede ne kadar demokratik kitle örgütü varsa onlara da haber vereceğiz. Ama şu aşamada çalışmalarımızı çekirdek oluşturmaya yönelttiğimiz için daha sınırlı tutuyoruz. Yoksa daha niyetimizi kimseye anlatmadan, biri çıkıyor, "siz şövenistsiniz, siz Alevicilik yapıyorsunuz" diyor ve toplantı sabote oluyor.

Şimdi şeriatçı güçlerin 5 vakit camilerde örgütlenme çalışmaları var. Fakat bizim köy derneklerinin çalışmalarında lokallerin, o daha ziyade kahvehane türü bir işlevi var ve bunun sancısını çekiyor. Bu konuda ne yapmak gerekiyor?

Siz de biliyorsunuz ki, bu köy derneklerinin düzenlediği geceler oluyor. 1000-1500 kişi katılıyor. Buralardaki konuşmalarında en çok vurguladığım nokta budur, lokalleştirerek bu kahve kültürünü aşalım! Aleviliğin sorunları, demokrasinin sorunları üzerine değerli konuşmacı arkadaşları çağırır, genel sağlık, kadın ve çocuk sağlığı hakkında doktor arkadaşlardan hizmet isteriz, eğitimler yaparız, ancak bu yolla lokallerin kahveye dönüşmesi, daha doğrusu kahve alışkanlığından insanlarımızı kurtarabiliriz, diye düşünüyorum.

Alevi ve Kürtlerin yoğunlaştığı köy dernekleri olarak, laik demokrasi ve toplumsal kültürel sorunlarda ilerici, aydın, demokrat insanlarla ortak yürümeyi hedef alan bir anlayış içinde ilerliyorsunuz denebilir değil mi?

Tabii. "Alevi örgütlenmemizi yapalım, Cemimizi yapalım, ibadetimizi yapalım, Türkiye'deki laiklik sorunu, demokrasi sorunu, Güneydoğu sorunu, enflasyon sorunu, işsizlik sorunu bunlar bizi ilgilendirmiyor" demek yanlış. Zaten Aleviler kimlikleri gereği, ta Hacı Bektaş Veli'den, Pir Sultan'dan bu tarafa, hep zulme baş kaldırmış, hep ilerici olmuştur. Kürt halkı da öyle baskıya maruz kalmış ve dolayısıyla bunun karşısında aktif yeralmıştır. Bu anlamda yerimiz laik demokratik cephe. Ha, bunun adı laik cephe olsun, demokratik cephe olsun, platform adına söylüyorum. Ne dersin de; yeter ki radikal şeriatçı, faşist kesimlere karşı anti-emperyalist, anti-faşist bayrağı dalgalandırın.

Bu temelde bir birliktelik artık düşüncenin de ötesinde, zorunluluktur. Bunu yaşam artık dayatmıştır. Gurupçuluklar bitmelidir artık. Aynı sandaldayız, biri battı mı ötekisi de batacak.

Düşüncelerdeki farklılıklarımız ana düşmana karşı birleşmemizi engellemeli.

Peki bu konuda ne öneriyorsunuz? Örneğin bir Gazi olayı yaşandı.

Biz köy dernekleri olarak, Türkiye'de gelişen olayların öncülüğünü yapacak bir yapıya sahip değiliz. Bana göre, Türkiye'de sendikal kuruluşların, meslek kuruluşlarının, insan hakları derneğinin, demokratik yapıda olan her kuruluşun temsilcileri bir araya gelerek bir yapı oluşturmalıdır. Bir olay geliştiğinde bu arkadaşlarımız basın bildirisi yayınlamalıdır. Kitleye hakim olmalıdır, yönlendirme yapabilmelidir.

Gazi'de organizasyon eksikliği ilk başta çok kayıp vermimizi getirdi. Oraya 30-35 bin kişi gelmiş, bir megafon ancak 100 kişiye sesinizi ulaştırabiliyor. Her kafadan bir ses çıkıyor. İnsanlar örgütsüz, insanlar kendiliğinden haklı olarak oraya gelmiş, sesini duyurmak istiyor, artık yeter demek istiyor. Toplu katliamlar devletin gözü önünde yapılıyor, yargısız infazlar, insanlar artık son sabrıyla oraya gelmiş, ölümü göze almış insanlar!

Yani bizim gurup, sizin gurup olayını aşmamız gerekiyor; benim beklediğim tüm demokratik kitle örgütleri, başta sendikalar...Gerçekten toplum sendikaya güveniyor, 1980 öncesi sendikalar eylemlere bakın, sendikalar önderliğinde gelişen eylemler daha sağlıklı oluyor, büyük kitleler katılıyor. Elbette bu meşru komitenin içinde her türlü dernekler de olmalı. Basın açıklamaları, yürüyüşler ortak yapılınsın, kitleleri ikiye, üçe bölmenin hiç bir anlamı yok.

Gazi olaylarını öğrenmeye başlar başlamaz insanlar harıl harıl oraya akmaya başladı. Tepki çok büyüktü. Oradaki dernek yöneticilerine bir komite kurulması için çok ısrar ettim, ama onlar haklı tepkiyi yönlendirme yerine tepkiyi bastırma yolunu seçtiler. Bu şimdi daha iyi anlaşılıyor.

Okmeydanı'ndan bir Pir Sultan resmi taşındı, bir de Okmeydanı halkı taşındı. Kendiliğinden oraya yürüyen kitle hiç kimsenin kitle si değil, sadece Okmeydanı halkıydı. Biz orada, Karakolun önüne gidilmesi gerektiğini söyledik. Cenaze 2:30'da kalkacaksa hep beraber kaldıracaktık. Kararsızlık içinde Cemevinin önüne gidilmesi isteniyordu, kitle kararsızlık içinde tam böyle seyrettiği bir noktada, polis saldırdı.

Cenazelerimizi hemen vermediler, barikatın kalkması isteniyordu, kabul etmedik tabii. Epey oyaladılar o yüzden ama sonunda aldık cenazelerimizi. Aileler, halk kesinlikle cenazemizi Okmeydanı halkına yakışır bir biçimde kaldırmak istiyordu. "Aileler cenazelerinin buradan kaldırılmasını istiyor evinde yıkatmak istiyor, cenaze sahiplerine saygı gösterilmesi gerek." diye konuşulmuştu ve bu karar uygulandı. Ailerin son isteklerine karşı çıkmak olmazdı.

Mezarlıkta Gazi olaylarını kınadık. Bu olayları gerçekleştiren zihniyetin belli olduğunu, Maraş'ı, Sivas'ı, Madımak otelini, Uğur Mumcu'ların, Musa Anter'lerin, Bahriye Üçok'ların katleden zihniyetle aynı olduğunu vurguladık. Oradan kortej halinde, yine slogan atarak geri döndük. Özellikle vurguladığımız sloganlar şunlardı: "Alevi-Sünni bir olsun Faşizm kahrolsun!",

"Alevi-Sünni kardeşler faşistler kalles-tir!", "Alevi-Sünni bir olsun, faşistler kahrolsun!" ve "Kahrolsun şeriat!"

Bu bölgedeki Alevi ve Sünni insanlar şunu iyi bilmeliydiler ki, bu gelişen olay Alevi-Sünni çatışması değildir. Biz özellikle bunu vurgulamak için bu sloganları attırdık. Ha değişik sloganlar zaman zaman atılmıştır, atılabilir. Sloganlarda mesaj verildikten sonra ben değişik slogan atılmasına karşı değilim.

İBDA-C son olarak Okmeydanı bölgesini hedef gösterdi...

Ben o dergiyi henüz okumadım. Okumaya da gerek yok. Şuraya saldıracakız buraya saldıracakız demesine gerek yok. Zaten saldırıyorlar. Bunun açılışını Sivas'ta Madımak otelinde yaptılar. Değişik ortamlarda zaten yapıyorlar. Türkiye de bir şeriat tehlikesi var.

nız işte Okmeydanı'na yönelik tehditleri var. Bu daha önce Gazi'ye de yapıldı. Sivas'a söylendi yapıldı. Bu insanlar "Yaşasın Şanlı Sivas katliamımız" diyorlar. Niye suçu getirip Alevi örgütlerine ya da soldaki örgütlere dayandırıyorlar. Buraya böyle bir saldırıya geçtiğinizde tüm uzantılarınızı yerle bir ederiz diyeceğiz. Bizim de tehdit etmemiz gerekiyor.

Bu çağrı geniş tabanlıdır. Alevileri, solu, sosyalistleri gerçekten birbirinden ayıramayız. Bu konuda birlik olmamız lazım. Benim size önerim olsun isterse-niz, KERVAN dergisi olarak bu çağrıyı siz yapın, bizde katılalım. Arkadaşlarımızı da çağıralım. Siyasi parti temsilcilerini de çağıralım. Gerçekte Okmeydanı hassas bir bölgedir. Bunların oyununu bozalım. Uygun bir tarihte bu toplantıyı yapın basına bunu vere-

Sosyetenin çanak yalayıcılarından kendimizi, toplumumuzu uzak tutalım. Gücümüzü ve zamanımızı birliğin kurulması için harcayalım. Bizi bu konuda pasifistliğe, hareketsizliğe iten kişi ve kurumlara da dikkat edelim.

Buna karşılık laik cephede, demokratik cephede birlik gerçekten gerçekleşmeli. Örneğin Kervan dergisi, Pir Sultan Abdal dernekleri tek başına kendini savunamaz. Bir yere saldırı olduğunda mutlaka ortak tepki göstermeliyiz. Ama ortak hareket etmemiz için saldırı olmasını beklemeye gerek yok.

Mevcut köy dernekleri bu tip şeyin önderliğini yapamıyorlar. Tüzel olarak bir takım engelleri var. Ama burada belli 4-5 tane dernek var, ya da siyasi akım var. Bunların mutlaka burada bir arada olması gerekiyor. İşte İBDA-C hedef gösteriyor. Saldırı olmadan demokrat ve sosyalist basın bunu şimdi den teşhir etmelidir. Hem devrimciler, ilericiler, demokratlar ölüyor, hem de sanki bunlar öldürmüş gibi, TV'ye çıkarıp teşhir ediyorsunuz, diye haykır-malıyız. Bizim burada Okmeydanı'nda ki demokrat kitle örgütlerinin ve siyasi dergilerin şunu yapabilir: Bu dergi ellerinde, bir basın açıklamasıyla tüm medyaya adamların planına karşı örgüt-lülüğümüzü almalıyız denilmeli. Bakı-

lim. Yöneticilerimizi bu yapıya uygun kişilerden seçelim. Gazi olayları bunu da gösterdi.

Bu konuda gerçekten halk, kim kimin ağzıyla konuşuyor daha net anlad. Bu konudaki görüşlerinizi biraz daha detaylı alabilir miyim?

Siyasi bir çizginizin olduğunu biliyo-rum. Siyasi çizginizin meseleye sınıfsal olarak baktığını biliyorum. Tabii Tür-kiye'deki sorunlar sınıfsal sorunlardır. Sınıfsal sorunun ürününü nereye veri-yorlar? Türkiye'deki çabuk kanayabile-cek yaralar açarak! Bu da örneğin Alevi, Sünni çelişkisi oluyor. Derginiz-de yayımlanan "Alevi partisi bir tuzak-tır" yazımda da belirttiğim gibi Ale-viler Türkiye'de yasalar çerçevesin-de kültürel kimliklerini elde etmedikleri sürece birincil değindikleri nokta o olacaktır. Yani meseleye sınırsal ola-rak değil, sınıfsal olarak bakılsaydı, eğer Aleviler bunu aşmış olsaydı bir Güner ÜMİT'in 'kızılbaşlık' kelimesi-ne Aleviler ayağa kalkar mıydı? 5

Nisan kararlarıyla enflasyon %160'a geliyor ayağa kalkmıyor. Demek ki Türkiye'de daha aşılmamış sorunlar var. Bizim böylece kitlelerin kimlik sorununu halletmemiz gerekiyor. Ben Kürt olmadığım halde, Güneydoğu'daki olaylara nasıl bakıyorsam, yani ulusal meseledir bu insanların hakları demok-ratik çerçevede içerisinde verilmelidir, diyorsam Alevilerin sorunları da böyle-dir. Alevilerin sorunlarının çözülmesin-de her ilericinin, sosyalistin, demokratın aynı düşünmesi lazım.

Devlet medyayı çok iyi tezgahlıyor. Bir Siyaset Meydanı programında 5 tane şeriatçı dinci çıkıyor, birbirlerini tamamlayıcı konuşma yapıyorlar. Buna karşılık, diyelim ki 4 tane Alevi dernek temsilcisi çıkıyor, birbirleriyle çelişkili noktalar üzerinde konuşuyor ve kamu-oyuna bir güvensizlik sergiliyorlar. Medya açıkça Alevi önderlerine, siz kendi aranızda bir olmuyorsunuz ki tabanda bir olasınız, demeye getiriyor.

Öte yandan Alevileri sindirmek için Alevi önderliği adı altında çeşitli isimler çıkıp hedef şaşırtıyor. Gazi'de de yaşadık bunu. Bir İzzettin Doğan çıkıyor, "herkes nüfusu oranında diya-netten pay alsın" diyor. Bu ne demek? Alevi felsefesine kökünden karşı bir öneri. Ya Rıza Zelyut gibilerine ne demeli? Okmeydanı'ndaki ölen çocuk ailelerini tanıyoruz, akrabalarımız. Adam kalkıyor, "orada ölenler ya da taşıyanlar provakatördür" diyor. Hayır yanlış oradaki provakatörlükleri yapan-lar belli, kurşunu sıkanlar belli. Anne-sine cop vurulmuş, kardeşine cop vurulmuş, kafası yarılmış; atabilseydi 300 tane taş atardı. Biz buna nasıl kışkırtıcı provakatör diyebiliriz? Orada bir takım pankartlar açıldı diye, onlar bizden değildi demek yanlış! İnsanlar oraya destek için geldiler, siyasi güçler, siyasi dergiler katliamı kınamaya geldi-ler.

Ortada halkın tepkisi var. Acıların dan ve kinlerinden dolayı haklı tepkileri için, bizim kendi çocuklarımıza, kendi insanlarımıza provakatördür bunlar, demek sermayeye yağ çekmektir. Bu kişiler Alevi temsilcileri olamaz, bunlar sosyetenin çanak yalayıcılarıdır.

Peki son olarak, yani bir mesaj ya da birliktelik üzerinde söyleyeceğiniz bir şey var mı?

Son mesajı Gazi olayları verdi. Benim verecek bir mesajım yok, yaşam dayatıyor. Birbirimizi geçmişte sevmek bile, birbirimizi geçmişte kişisel neden-lerden dolayı kırıncı olsak bile, dergile-rimizde birbirlerimize atıfta bulunarak karalamaya çalışmış olsak bile, faşiz-me, şeriata karşıysak artık birbirimizi eleştirmeye gücümüz ve zamanımız yoktur.

Benim kısaca söyleyeceğim şu ola-cak: Adını kim bir araya gelip koyarsa koysun, bunu ortaya daha önce kim atmış olursa olsun; laik cephe mi olur, demokratik cephe mi olur yoksa de-mokratik güçlerin birliği mi olur, isim önemli değil, ama güçlerin birliği olsun.

Önemli olan içerik. Adını isterseniz, şeriata karşı duvar birliği, deyin ya da anti-faşist barikat birliği deyin, ne dersiniz deyiniz.

Ama kesinlikle eylemde birlik olma-mız gerekir. Bir daha ansız yakalanma-yalım. Bizi bu konuda pasifistliğe, hareketsizliğe iten kişi ve kurumlara da dikkat edelim. Son olarak, yine eylemde birlik diyorum. ●

PENDİK PİR SULTAN DERNEĞİ

Kurulalı daha bir yıl olmamasına rağmen Pendik Pir Sultan şubesinin güzel çalışmaları örnek şekilde sürüyor. Sonuçta herkes ne ekerse ve iyi bakarsa o kadar verim alır. İşte bir taraftan güzelim kültüre sahip çıkıp yaşatmaya çalışırken, diğer taraftan emek ve insan hakları, sınıf mücadelesi yerini hakkıyla alabilmek, topluma ürün sunan budur.

Bilindiği gibi, özelde Erzurum üzerinde, genel olarak da bütün cezaevlerinde insan onuruna ve haysiyetine yakışmayan baskılar ve saldırılar her geçen gün artarak devam etmektedir. Erzurum ve diğer cezaevindeki yaşama hakkına yönelik saldırıların son bulması, gözaltı kayıplarının sokak ve ev infazlarının son bulması için çeşitli kampanyalar Türkiye'nin her tarafında sürmektedir. 31.5.1995'de Kadıköy Altı Yol'da demokrasi platformu Hasan Ocak ve Hüseyin Toraman, "ışıklar sönmedi, işkence sonucunda öldürülen tüm insanların anısına bir mum da sen yak", kampanyasına 45-50 dostumuzla katıldık. "Hasan bulundu katiller nerede", "Devlet terörüne son", "Sokak infazına son", "Analar ağlasın", "Şehitler bizim onurumuzdur" vb. sloganlarla açlık grevimizi dönüşümlü olarak bir hafta sürdürdük. 2.6.1995 Cuma günü eylemimize destek vermek amacıyla bizi yalnız bırakmayan halk sanatçısı Deste Günaydın ziyarette bulundu. Bir saatlik programıyla kararlılığımıza, azmimize, neşemize neşe kattı. Orada bulunan dostlar çok mutluydu. Deste Günaydın'a teşekkür ederiz.

İşkenceyle öldürülen Hasan Ocak'ın öldürülme taktikine benzeyen onurumuz Rıdvan Erkoç'un 3.6.1995 Cumartesi günü Gazi Mahallesi'ndeki cenaze törenine de katılım hayli fazla oldu.

Bütün bu ve bunun benzeri gibi çalışmalar, gözaltındaki kayıplardan Ayşenur Şimşek ve Hasan Ocak'ın katledilmesi için İnsan Hakları Bakanını devlet adına halktan özür dilemeye itmiş ve 295 kişinin adli tıp raporunda aynı yöntemle usulsüz olarak kimsesizler mezarlığına defnedildiğini açıklamak zorunda bırakmıştır.

Pendik Pir Sultan Abdal Derneği olarak, 4.6.1995 Pazar günü de Eminönü Belediyesi'nden atılan 270 işçiye ziyaret ettik.

Sivas, Gazi ve Ümraniye olaylarında katillerinin bulunup sorgulanması ve cezalandırılmasıyla ilgili eylemlerimiz devam ediyor. Bunun için Mayıs sonu Haziran başları arasında süren Pendik Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nin açlık grevine de katıldık.

4 aydır derneğin Yönetim Kurulu ile Pendik Belediye Başkanı arasında Cem ve Kültür Evi arsası için görüşmeler sürüyor. Ama bu görüşmelerden pek bir sonuç çıkmadığı için, dernek de üyeleri ile 27.5.1995 Cumartesi günü hazine bölgesi olan Cem ve Kültür Evi arsasını işgal etti. İşgalde bulunan 500-600 civarında, yaş oranı 7'den 77'ye baylı bayanlı kitle jandarmayla karşı karşıya geldi. Bu işgalden sonra Pir Sultan Abdal Şube başkanı Cafer Doğan ve

Pendik Şubesi Başkanı'yla Mehmet Yorulmaz'dan oluşan bir heyetin Pendik kaymakamı ve belediye başkanıyla görüşmesi sonucunda Cem ve Kültür Evi arsası kazanılmış oldu. Şu an belediye tarafından gönderilen görevlilerin arsa üzerinde plan ve projenin verilmesi bekleniyor.

Dernek sınıf mücadelesindeki yerini kavrayarak davrandığı için önümüzdeki günlerden çok umutluyuz. Dostlar, bu arada tekrar kurucu üyeleri olmak üzere, emeği geçen tüm dostlara ve şu anki yönetim kuruluna tekrar çalışmalarında başarılar diler.

Cem ve Kültür Evi için ekonomik sıkıntılardan dolayı dergimizi okuyan tüm dostlarımızın maddi manevi destek ve yardımlarını bekliyoruz.

Süleyman Dönmez,
Kartal Kervan Temsilciliği

TEKİRDAĞ HALKEVİ

Tekirdağ Halkevi olarak 1995 yılında birçok eğitim-kültür sanat etkinliklerimizden sonra ikinci panelimizi yaptık. Konusu "Demokrasi ve dış politika" idi.

Onursal Genel başkanımız Ahmet Yıldız panelin genel çerçevesini çizdi. Çıkarıcı güçlerin palazlanarak ülkemizde demokrasiyi cumhuriyeti laiklik-bağımsızlık gibi kurumların altını boşaltmaya çalıştıklarını, emekçi halkımızın haklarını ellerinden almaları yetmiyormuş gibi her geçen günle yoksullaşmakta olduğunu ama halkımızın demokratik hakların uygulamasında ve genişlemesinde ısrarlı olduklarını belirtti.

Genel başkanımız Ergin Atasun da, geri bırakılmış ülkelerin sanat kültür eğitimde yozlaştırıldığını yalan ve dolanın yasallaştığı bir toplum haline geldiğine değindi. Memet Tıgılay (Fabrika dergisi yazarı) sosyalizm-emek paylaşımından bahsederek sosyalist bir düzenden yana olduğunu, emeğe saygılı olduğunu, demokrasinin hoşgörülü olduğunu, diğer görüşlere de saygılı olduğunu vurguladı.

Demokrasi karşıtlarını dört bölüme ayıran ve bu karşıtların birtakım gerekçeler ile demokrasinin yerleşmesini engellediklerini belirten Ahmet Yıldız ise, bu durumu sağ partilerin yarattığını, bundan kurtulmanın tek yolunun da solu desteklemek olduğunu olduğunu belirtti.

Kervan Dergisi yazarlarından Ali Arı, söze Marksist-Leninizimin bilim

dışı bir düşünce olmadığını, Marksizmin bir bilim olduğunu, Sovyetler'de bürokrasinin neden olduğu ekonomik bunalımdan sıkıntılar doğduğunu ama bu sıkıntıların aşılabileceğini, işçi sınıfı düzeninin dünyada yeniden inşaa edileceğinden bahsetti. A. Arı'nın konuşmaları insanlara umut, güven, sosyalizme uzak duran insanlara moral vermiş oldu.

Panelden sonra insanlarla konuştuğumuzda, özellikle böyle bir toplantıya ilk defa gelenlerin emek-sermaye ilişkisine bakışlarının değiştiğine, panelden çok memnun kaldıklarına şahit olduk. İlimizde sosyalizmin tartışılmasının sağlıklı bir şekilde yapılması bizler sevindirdi. Yaptığımız çalışmalar ve uğraşmalarımızın meyvasını bir anlamda almış olduk. Panelistlerimize teşekkür ediyoruz.

Biz Tekirdağ Halkevi olarak bugüne kadar yaptığımız eğitim kültür-sanat etkinliklerimize devam ederek, ekonomik-demokratik haklarımıza sahip çıkma için politik kültür yayma çerçevesinde çalışmalarımıza devam edeceğiz. Açılalı çok kısa bir süre olan Tekirdağ Halkevi'nde düzenlediğimiz kumaş boyama kursu sonunda kursiyerlerin ürünlerinin yer aldığı sergi Tekirdağlılar'dan büyük ilgi gördü. Bundan sonra da tiyatro eğitimi, halkoyunları çalışmaları, müzik eğitimi, okuma alışkanlığı kazandırılması sportif faaliyetlerimiz sürecektir.

Halkın desteğini yanına alamayan, halkla bütünleşmeyen hiçbir görüşün iktidar olamayacağı düşüncesinden hareket ederek, eğitim-kültür-sanat etkinliklerimizin bizleri kitleleşmeye doğru götürdüğünü, toplumsal muhalefete zemin hazırladığını bizzat çalışmalarımızın içinde gördük.

Kemalettin Kaya,
Tekirdağ Halkevi Başkanı

ESENYURT'TA CEM VE KÜLTÜR EVİ

Seriatın, irticanın, ırkçılığın ve faşizmin tırmandığı bu dönemde demokrasinin ve laik cumhuriyetin kalesi Esenyurt halkı, sazlı sözlü, Nazım'ın şiirleriyle bezenmiş bir halk mozaigi ile Cem ve Kültür evinin temel atma töreninde buluştular.

Erzincan, Kars, Sivas, Tunceli, Tokat, Amasya, Samsun, Kayseri, Elazığ, Erzurum, Bingöl, Urfa gibi Anadolu kültür mozaigi içinde Erenler Cem ve

Kültür Evi temel atma töreninde bir şölene dönüştü.

Dr.Gürbüz Çapan da aramızda bulunarak konuşma yaptı. Konuşmasında şunlara değindi: "Günümüzde yığınlarca cami var ama camiler kötü emellere araç oluyor. Ben Alevi değilim ama Alevi dostuyum, sizlerle beraberim. Size katılabilirsem ne mutlu. Yaptığınız şey güzel birşey olmalı, kütüplaşma düşmanlık açmamalı. Alevi Şünni kardeşliği yaratmalı. Merter Çeşme'de bir cemevi yeri verdim. Şimdi İncirtepe mahallesinde yer veriyorum. Daha başka mahalleler devam edebilir. Kötü emellere mal edilmemeli. Alevi Şünni kardeşliğinin olmasını dilerim. Bazı şeriatçılar, canım şeriata kurban diyor. Benim canım da laikliğe kurban derim. Laikliği korumalıyız."

Daha sonra Nazım Hikmet'in dizelerini bir arkadaşımız okudu. Bu dizelerle Alevi özü ile sosyalizmin aynı şey olduğu daha iyi görüldü.

Alevi büyüğü Musa Dede'nin konuşmasıyla törene başka bir boyut getirdi. Musa Dede şunlara değindi: "Alevi toplumu bölücüye sahip çıkmayalım. Alevi felsefesi bölücülükse sahip çıkmayalım, yıkıcılıksa sahip çıkmayalım. Ama bunlar yoktur Alevilikte. Cemevi Can Evidir. Cemevi kültür evidir. Değerli gençler sizler gelenek ve geleceksiniz. Geriden gelen nesilleri sizler devam ettireceksiniz birlik ve örgütlü bir toplum olalım."

Ali Ekber Gündüz Dede ise şunlara değindi: "Bizim yolumuz sevgi yolu insanlık yolu birlik yolu. Canlar biz 1400 yıllık bir geçmişe sahibiz ezilmemiş, kıyılmışız hiç kimseye kin duymadık insan sevgisiyle yaşadık bugüne geldik. Eline beline diline sahip ol. Bizler Enel Hak diyen ve hak sevgisiyle yaşamışız. Pir Sultan Abdal gibi, 'gelin canlar bir olalım iri olalım diri olalım.' Şeh Bedreddin, Hallacı Mansur, Nesimi'nin, Hacı Bektaş ve Allah Muhammet Ali üçlüsüne bağlı bir geleneğimiz felsefe yapımız var."

Aşık Veli Selman gibi yerel sanatçıların, Ayhan Yardımcı, Niyazi Haydar Bayar gibi sanatçıların katılımı ve 70'li ninelerin semah dönmeleri, halkı bambaşka bir haz, başka bir duygu ile donadı. Aşık Mahmut Erdal, Sivas, Gazi olayları üzerine yazmış olduğu şiirleri okudu.

Daha sonra kurbanlar kesildi, lokmalar dağıtıldı. Cem birleşti. Alevi geleneği bir çok yönüyle ortaya döküldü.

Erenler Cem ve Kültür evi 670 metrekaare üzerine kuruldu. 3 katlı olacak, cem evinin birçok tesisi olacak, arsası yaklaşık 1500 metrekaareyi buluyor.

Ardahan Hanak Damal yöresi dernekleri başkanı Yücel Ekinci ve Doğan Geygel'in öncülüğünde faaliyetin başlaması kısa sürede tüm Esenyurt ve Avcılar-Firuzköy'ün katılımı gerçekleşti.

Burada medyayı eleştirmek gerekiyor. Bir olay olsa, bir cami yapılırsa hepsi oraya üşüşür kargalar gibi. Bugün Alevilerin cemevi temel atma törenine nedense hiçbir basın mensubu gelmedi.

Emekten, haktan yana olanlar oradaydı.

Bunları kimse unutmaz.

Kazım Açıkgöz

Sibel Yalçın'ın cenazesinde devrimci dayanışma

Cenaze töreni, emek cephesinin sermaye cephesine yanıtı oldu

Tüm kamuoyu gözleri önünde gelişen ve Sibel Yalçın'ın katledilmesiyle devletle demokrasi güçleri arasında bir onur kavgası mevzisi daha gelişmeye başladı.

Bilindiği üzere devlet son yıllarda uyguladığı aynı yöntemle bir devrimciyi daha infaz etti. Ardından hem suçlu, hem güçlü, hem hırsız, hem ev sahibini bastırıcısına cenazenin nereye gö-

müleceğine de karar vermeye kalktı. Sibel Yalçın'ın ailesi ve arkadaşları Gazi mezarlığına gömüleceğini açıklaması üzerine devleti de bir korku aldı. Gazi ve Alibeyköy mezarlığının dışında bir mezarlığa gömülsün diye talimat vermeye çalıştı. Bir yandan bu korkusunu gizlemeye çalışırken diğer yandan güç gösterisi yapmaya çalıştı.

Sibel Yalçın'ın cenaze töreni Ali-

beyköy cemevinde yapılacağı duyurulduğunda tüm devrimci ve demokrasi güçleri de kısa süre içinde de olsa hazırlıklarına başladılar. O gün geldiğinde sabah saat 10.00 sularında insanlar cemevinin önünde toplanmaya başladılar. Polisin yakınlarda görünmesi dikkat çekti.

Sibel Yalçın'ın cenaze töreninde güzel olan bir şey daha vardı: Devrim-

ci dayanışmanın öne çıktığı böyle bir günde, atılan bir çok sloganı tüm kortejler sahiplenerek ortak atıyordu. Devrimci dayanışmanın böyle yüksek olması da demokrasi düşmanlarına inen tokat oldu.

Yaşasın devrimci dayanışma!

Yaşasın kavgamız!

Kahrolsun kanlı katil devlet!

G.Oku, GOP

Devrimci Marksizm

her somut koşulun

somut

değerlendirmesini

yapmayı, her dönemin

gerektirdiği tutumu

almayı öğretir.

TKP'ye reformist

eleştirisi getirmek,

ırmağı denize düz

akmadığı için

suçlamaya benziyor.

Haftalık Devrimci Sosyalist Gazete *Atılım*'ın 17-24 Haziran 1995 tarihli 36.sayısında, Platform köşesinde "Özgürlük Dünyası'nda panik var" başlıklı bir eleştiri yazısı yayınlandı. Geneliyle TDKP'ye ve *Özgürlük Dünyası*'na yönelik olan yazının bir yerinde Gazi olaylarında TDKP'nin tutumu yerilirken Türkiye Komünist Partisi'nden şöyle söz ediliyor:

"(TDKP'liler) Devrimci Gazi deneyiminden hiçbir devrimci sonuç çıkarma yeteneği gösteremediler. Öyle ki, Yörüköğlü'nün reformist/modern revizyonist TKP'sinin bile gerisine düştüler. Silahlı mücadele biçimleri bakımından da durum farklı sayılamaz." (*Atılım*, s.11)

TKP olarak görüşlerimiz açıktır, dolayısıyla eski Maocu köylü devrimcileri ekolünün "menşeviği" olarak nitelenebilecek olan TDKP'yle karşılaştırılmaktan gocunacak değiliz. Ama ciddi bir siyasal hareketin sesini yansıttığını düşündüğümüz *Atılım*'ın Türkiye Komünist Partisi'nden söz ederken böyle bir üslup kullanması doğrusu bizi şaşırttı.

Söz konusu yazıda *Atılım* yazarı şöyle yazıyordu: "Üslup amacı eleveren ilk unsurdur... üslup ilk elden dikkati çeker, amacın ikna ve dönüştürme, ortak doğrulara ulaşmak mı, yoksa bir başka şey mi olduğunu ele verir."

Buna katılmamak elde değil!

Solda "Yörüköğlü'nün TKP'si" adında bir siyasal parti olmadığının göre, devrimciye yakışmayan bir üslup kullanıldığı açıktır. (Ayrıca sözü edilen kişinin adının "Yörüköğlü" değil, Yürüköğlü diye yazıldığını hatırlatmak isteriz. Farklı siyasal hareketler birbirlerinin liderlerini komünistlere yakıştır biçiminde andığında sol hareketin yetişkinliğinde önemli bir merhale alınmış olacaktır.)

Asıl üstünde durmak istediğimiz, Türkiye Komünist Partisi'nin "reformist/modern revizyonist bir parti" olarak algılanışdır.

TKP Tüzüğü'nün amaç maddesinde şöyle yazar:

"Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmine bağlı komünistlerin gönüllü birliği, işçi sınıfının ideolojik, siyasal öncüsü olan Türkiye Komünist Partisi, devrim yoluyla proletarya diktatörlüğünü kurmayı ve komünizme varmayı amaçlar."

Bunun yanı sıra, Türkiye Komünist Partisi Programı'nda, *İşçinin Sesi* ve öteki yayın organlarında, kitaplarında açıkça görülür ki, TKP her zaman devrim ve sosyalizm mücadelesinin propagandasını yapmış, işçi sınıfının bu amaca uygun örgütlenmesinin ve hazırlanmasının kaçınılmazlığını vurgulamıştır. Böyle bir partiye reformist denmesi, gerçek reformistleri şaşırtırdı.

TKP, devrimci bir partidir, Marksist bir partidir. Marksizmin ilkelerinde değişikliğe gidilmesini ne savunmuş, ne de önermiştir. O zaman "reformist/revizyonist" suçlaması ne oluyor?

Devrim, işçi sınıfı devrimcilerinin kendi iradeleriyle yarattıkları bir değişiklik değildir. Marksizm böyle öğretiyor. Devrim için gerekli nesnel koşullar yoksa en mükemmel irade, en mükemmel örgüt bile onu gerçekleştiremez. Ve de, üretici güçlerin gelişme düzeyi sosyalizmi çağırmyorsa, en kararlı, "dediği dediği" komünist liderlik bile sosyalizmi yerleştirmeye yetmez. Bu da bir veridir. Müthiş bir militanlıkla

başlatılan Kültür Devrimi'nden 30 yıl sonrasının Çin'i, "voluntarizmin" başarısının sınırları konusunda yeterince aydınlatıcıdır.

TKP ne devrimi, ne de bu tür sorunların varlığını yadsımıyor. Genel devrimci hareketten farkı buradadır. TKP komünizmi amaçlıyor, bu amaçla devrim yoluyla proletarya diktatörlüğünün kurulmasını öngörüyor. Türkiye ise, sosyalizmin minimum koşullarına sahip olmakla birlikte, üretici güçlerin gelişme düzeyi açısından sosyalizme henüz hazır olmayan bir ülke. Ve, dünya çapında karşı-devrim ve gerici-liği giderek ağırlaşan etkileriyle yaşadığımız şu dönemde, devrime de yakın değil.

Bu durum, TKP'yi devrim ve sosyalizm uğruna mücadeleden alıkoymuyor. Ancak, "yanlışta tutarlı olmaktansa doğruyu söylemek" gibi, Türkiye devrimci hareketinde ender rastlanan özelliğiyle TKP, her zaman somut koşulların somut değerlendirmesini çekinmeden, teoriyi acımasızca sinayarak yapmıştır.

Bu temel yaklaşımı ile TKP, her dönemde o dönemin koşullarına uygun olarak nasıl bir taktik izlenmesi gerekiyorsa onu kendi çapında başarılı biçimde yerine getirmiş, öteki akımlara da gerekli uyarıları yapmıştır:

12 Eylül askeri faşist diktatörlüğü ülkeye çöktüğünde buna uygun çalışma yöntemlerini değerlendirmiştir. Tüm dönemleri faşizm gören bilimdisilikle elele yürümemiş, 1983'den itibaren faşizmin çözülüşünü doğru saptamıştır.

TKP, faşizm sonrasında işçi sınıfının sendikal birlik eğilimini ilk tespit eden, sendikal birliğin Türk-İş'te pekişmesine yardımcı olan örgüttür. Sendikal birliğin 1986'lardan itibaren işçi hareketine getirdiği müthiş militanlaşma, sendika-içi demokrasi ve militan eylem isteminin yükselişi değerlendirmemizin doğruluğunu bir kez daha gösterir. Bu eğilim bugün bile o kadar güçlüdür ki, hiçbir bölücü akım Türk-İş'te birliği sarsamamaktadır. TKP, Sovyetler'in ve sosyalist blokun likidasyonu konusunu

ta 1981'de değerlendirmiş, konferans kararı olarak devrimci kamuoyuna duyurmuştur. Dünya çapında karşı-devrim ve gerici-lik döneminin gelişini TKP'nin Sovyetler'in çöküşünden önce görmesini sağlayan da onun devrimci Marksist teorisiydi. Aynı devrimci Marksizmdir ki, TKP'nin bugün devrimci hareketin Alevilik konusuna dünden daha sağlıklı bakabilmesinin yolunu açmasını sağlamıştır. Devrimci ve Marksist TKP, bugün de yaklaşan karşı-devrime karşı tüm solu, tüm ilerici-demokrat-laik yurttaşları seferberliğe çağırıyor.

Son olarak, Türkiye devrimci hareketi kendini merkez sanan irili ufaklı tekkelerin denizi iken, TKP, genelin, Türkiye işçi sınıfının uzun erimli çıkarlarını öne alan tutumuyla, komünistlerin birliği yönünde atılan adımlara aktif destek vermiştir.

Diyeceğimiz o ki, Türkiye Komünist Partisi, devrimci hareketin öteki ırma-kları gibi denize akmak istiyor. Ancak, hiçbir ırmağın denize düz bir çizgi çizerek akmadığı, hayatın bir gerçeğidir. Dağa tırmanırken de izleyeceğimiz yolu cetvelle çizmezsiniz, her somut koşul kendine uyarlı somut yöntemini ortaya çıkartır. Devrimci hareketin, son 40 yıl boyunca, karşılaştığı hemen her virajda direksiyonu çevirmede ender rastlanır bir beceriksizlik gösterdiği bugün herkesin bildiği bir sır iken, somut koşulların somut değerlendirmesini yapmadaki yeteneği (ve de ne yazık ki, devrimci hareketi Marksizmi öğrenmeye iknadaki beceriksizliği) açık olan TKP'nin reformizmle suçlaması, belki de bu ayıbı saklamak içindir.

Komünistler, temel konularda *Atılım*'ın temsil ettiği çizgiyle çoğunlukla aynı ya da yakın düşünüyorlar. Kimi ayrılık noktalarının birlikte yol almayı engellemeyeceği, bazı farklılıkların da, bilimsel bilginin özümsemesiyle zamanla giderileceği kanısındalar. *Atılım* yazarının kullandığı üslup bazı çevrelere hoş gelebilecek de olsa Türkiye komünist hareketinin geleceğini gölgelemiş olmuyor mu? ●

Solda Durmak Sınıfın Yanında Olmaktır

Güzel bir çıkış yapmakta olan “memur” kamu işçi hareketi, önündeki dönemeçte sınıf sendikacılığı ilkelerine sarılırsa Türkiye’de demokrasi mücadelesine gerçekten devrimci bir katkısı olacaktır. Ayrılgayırıcı, “radikal” tutumlar ise bu katkıyı önlemeye çalışan güçlere yarar.

Mercan Köklü

Kamu işçilerinin tam sendikal haklar mücadelesinin son sıralarda güzel bir yükseliş eğrisi çizmesi ve harekete yığınsal katılımın iyice artmasıyla birlikte sağdan-soldan eleştiriler de yükseliyor. Bunlardan biri, hareketin liderliğini (Kamu Çalışanları Sendikaları Konfederasyonlaşma Kurulu’nu-KÇSKK) eleştirirken komünistlere de sataşıyor ve şöyle diyor:

“KÇSKK’nın yönetimine çöreklenen sağcı anlayışın sahipleri büyük oranda TKP, TSİP, DY ve TDKP çevresince temsil edilmektedir. Bu çevre, mücadele çizgisini devletin icazeti altında yürütmeye çalışmakta kendilerini devlete kanıtlamak, kabul ettirmek endişesiyle yaklaşmaktadır.” (“Kamu emekçileri kazanmak için uzlaşmacı sendikacılık anlayışını mahkum edecektir”, *Kurtuluş*, 17 Haziran 1995, s.29)

“Yönetime çöreklenme” iddiasını KÇSKK yönetimi kendisi yanıtlasın. Ancak yeri gelmişken, bu yönetimin oraya tabanın seçimiyle geldiğini, ve onu orada tutan gücün aynı taban olduğunu söylemeliyiz.

Kamu işçi hareketinde “sağcı anlayış” ve bunun TKP ile bağı konusuna gelince, kısaca hatırlatmakta yarar görüyoruz ki; Türkiye Komünist Partisi, Marksizmi rehber edinmiş, komünist bir partidir, işçi sınıfının tam siyasal özgürlüğünü kazanması için savaşım verir. Varlığını emeğin kurtuluşuna adanmış ve 75 yıllık tarihi bu mücadeleden izleriyle dolu olan TKP’nin sendikal mücadele anlayışı da komünisttir. Temelinde “sendikal birlik, sendika-içi demokrasi ve militan eylem” ilkesi yatan bu anlayışın kendisini devlete kanıtlama gibi bir sorunu yoktur, tam tersine her gelişmeyle işçi sınıfına tekrar tekrar kanıtlamaktadır.

“Komünistler sendikaların er ya da geç kendi görüşlerini benimseyeceğini bilirler, geleceğin kendi düşüncelerine ait olduğuna inanırlar ve sendikaları bölmez, sürekli ve güvenli Marksist propaganda yürütürler... Komünistler sendikal birliği gözetirler. İşçilerin büyük sendikalarda toplanmasından yanadırlar... Komünistler, sendikalarda, yönetiminde kimin olduğuna bakmadan aktif çalışma yürütür, burjuva görüşlerin işçi sınıfı içinde zehir saçmasını önlemek için savaşır. Ücretli kölelik sistemi yıkılmadan hiçbir sendikal istemin kalıcı olarak elde edilemeyeceğini anlatırlar. Komünistler sendikalara savaşım hedefi olarak kapitalizmin ve sınıf savaşımının ulaştığı gelişkinlik düzeyine uyarlı hedefler gösterirler...” (TKP, *Program*)

Bu sendikal anlayışın sağcı olduğunu ileri sürmek için Marksizmi, işçi sınıfı devrimciliğinin teori ve pratiğini hiç anlamamış olmak gerekir. Hele işçi sınıfı devrimcilerinin komünist (sınıf sendikacılığı) anlayışını, Devrimci Yol çevresinin “sağ” olduğu kuşku götürmez anlayışıyla, ya da TDKP gibi eski Maocu çevrenin “menşeviği” olarak bilinen bir çizgiyle birarada göstermek, söz konusu yazının talihsizliklerinden biridir.

Bunlar bir yana, yazının ana fikirleri, sınıf mücadelesinde teorik kavrayıştan çok “eylem”e yatkın olan radikalizmin zaafalarını da güzel yansıtır. Kamu işçi hareketinde belli bir ağırlık taşıdığı görülen bu görüşleri burada ele almak yararlı olacaktır.

Söz konusu “radikal” eleştiri yazısının ana fikirlerini şöyle özetleyebiliriz:

KÇSKK’nın yönetimine egemen olan uzlaşmacı reformistler, kamu işçi hareketini yasal zemine oturtmaya çalışmaktadırlar. Bunların “hesaplı davranışları pratikte devrimciliğe hizmet etmemekte, düzende sağlam yerler edinmek için yapılmaktadır”. (agy) Böylece “devletle buluşmaktadırlar”. Ürünü kof bir kitlelilik olan reformist anlayışın, “kamu emekçisinin mücadelesini ekonomik mücadeleyle sınırlaması” yanlıştır. (Reformistlerin suçları arasında, “süresiz iş bırakma eylemine grev adını koyacak denli korkaklıklarını göstermiş” (agy) olmaları ve Türk-İş genel başkanı “Bayram Meral’in hiçbir kurultaya ve faaliyete çağrılmama kararı varken” bu kararı çiğnemiş olmaları vardır.) Yasallık zemininde oturan uzlaşmacı anlayış aşılmalı, devrimci sendikacıların radikal eylem önerileri kabul edilmelidir. (Örneğin, Ankara’daki oturma eylemi ile süresiz iş bırakma eylemi iki radikal(!) eylemdir.) “Kamu emekçisini pasifist bir çizgide yasal sınırlar içinde tutmak devrimci sendikacılık anlayışına sığmaz. Devrimci memurların görevi uzlaşmacı çizgiyi tasfiye etmek, yalnızlaştırmak, yeni birliklerin önünü açmaktır... Devrimci memur hareketi kamu emekçilerinin doğru önderliğidir...” (agy)

Yazının özü böyle. İnsicamsız, sendikal mücadele bilgisi çok zayıf. Dolayısıyla, “radikal” birşeyler önerme çabası içinde baltayı kendi ayağına vuruyor. Kamu işçilerinin mücadelesine “ekonomik mücadele” diye burun bükmesi bunun bir örneği.

1. Sendikalar işçilerin en geniş, en yığınsal, ekonomik mücadele örgütleridirler. “İşçilerin ekonomik

mücadele örgütleri sendikalar olmalıdır.” (Lenin, *Ne Yapmalı*) Esas mücadele alanları tabii ki ekonomik-demokratik mücadele olan “sendikaların bu faaliyeti, yalnızca meşru değil aynı zamanda gereklidir. *Mevcut üretim sistemi sürdükçe de onusuz yapılamaz.*” (Marks, “Sendikaların Görevleri”, aktaran TKP’nin *Sendikal Harekete Bakışı* (1980-1990), 1991) Yani yalnızca şimdiki düzende değil sosyalist kuruluş döneminde dahi, sendikalar, *esas olarak ekonomik mücadele araçları* olmaya devam edeceklerdir. Bu işlevleri tedricen kalkacaktır.

Bu çerçevede, kamu işçi sendikalarını bu görevlerini yeterince yapmama eleştirmek gerekirken, “mücadeleyi ekonomik mücadeleyle sınırlama” eleştirisini getirmek, bize, sendikaların esas görevlerini küçümseyen ve onlara siyasal partilerin görevlerini yüklemeye çalışan anarko-sendikalistleri hatırlatıyor. Oysa “radikal”lerin burun büküğü “ücret sendikacılığı” yapılmadan daha ileri hakların elde edilemeyeceği, sınıf mücadelesinin reddedilemeyecek bir gerçektir.

2. Sendikal mücadele tabii ki ekonomik mücadeleden ibaret değildir. Lenin’in de vurguladığı üzere “sendikalar yalnızca ekonomik mücadeleyi geliştirip konsolide etmede çok büyük değer taşımakla kalmazlar, ama aynı zamanda politik ajitasyon ve devrimci örgütlenme için çok önemli bir yardımcı olabilirler.” (Lenin, agy) TKP’nin sınıf sendikacılığı anlayışının işçi sınıfına gösterdiği de budur:

“Sınıf sendikacılığı, işçi sınıfıyla kapitalistlerin çıkarlarının uzlaşmaz olduğundan hareketle, sendikaların yalnızca sermayeye karşı güncel, acil hedefler için savaşıma yoğunlaşmaması, işçi sınıfının genel siyasal ve toplumsal hareketine kayıtsız kalmaması, milyonlarca ezilen işçinin genel kurtuluşu için mücadele vermesi gerek-

tiğini savunur.” (TKP’nin *Sendikal Platformu*)

Bu mücadelede, hele kamu işçi sendikaları gibi yolun çok başlarında olan kuruluşlar için büyük önem taşıyan bir sorun, “sendikaların olabildiğince kamuya maledilmesi”dir. (Lenin, agy) “En geniş, en yığınsal” oluşları bu amaca hizmet eder.

3. Çok özel koşullarda ortaya çıkan illegal sendikaları bir kenara koyarsak, sendikalar (kapitalist sistem içinde kurulmuş yapılar olarak), bu düzende *en legal, en yasal zemine* oturmak, “muhatap” olarak varlığını karşı tarafa kabul ettirmek durumundadır. Bu, işin abc’si olan bir veri iken, KÇSKK’yı “devlete kendisini kanıtlama”, “düzende sağlam yerler edinme” çabası içinde olmakla eleştirmesi, yazarın ekonomik-demokratik mücadelesinin mekanizmalarından hiçbirşey anlamadığını anlatır. Kamu işçilerinin mücadelesinde bugün ana halka, kamu işçi sendikalarının aynen kurulu işçi sendikaları gibi, grevli-toplu sözleşmeli haklara dayanarak tanınması değil mi? Tanıyan merci devlet değil mi?

KÇSKK’ya “uzlaşmacı” suçlamasını getirmek de buna benziyor. “Memur” statüsündeki kamu işçilerinin temel sendikal hakları daha elde edilememişken ne uzlaşması? Grevsiz toplu sözleşmesiz, dernek benzeri bir sendikal yapıyı kabul etmek uzlaşma değil mücadeleyi satmaktır. Hiçbir kamu işçisi böyle bir oldubittiye onaylamayacaktır. Ama unutulmamalı ki, sendikacılık uzlaşmanın reddi değildir. Her toplu sözleşme bir uzlaşmadır. “Ya hep ya hiç”, sırtında küfe taşımayan “radikal”lerin ise her zaman savunduğu bir tutumdur. Sendikal mücadele ise ender durumlarda bu tutumu benimser.

4. Aslında bu tartışma bizi radikal-lik-reformculuk tartışmasına getiriyor. Sendikal alanda bu tartışmanın denek noktası, “yere oturma” gibi, kendi başına radikalliği su götürür

KAMU İŞÇİ HAREKETİ İLERLİYOR

eylemlerin yapıp yapılmaması değil, TKP Sendikal Platformu'nun vurguladığı gibi, "toplumsal gelişmenin çıkarları açısından işçi sınıfının alması gerekenin ne olduğu ve onu elde etmek için ne yapıldığı"dır. Bu mücadeleyi "sendikaların alabileceği" ya da "burjuvazinin verebileceği" çerçevesine sokmak, *işte bu reformizmdir*. Devrimci Yol denilen çevre bu anlamda hakiki reformist bir anlayışa sahiptir. TDKP'si, vb'si de öyle. Saf kullanılan yöntemle bakarak radikallik-reformculuk tartışmasına girmek (yazı boyunca "pasifist" suçlamasının getirilmesi buna güzel örnektir) ise son derece yanlıştır.

"Memur" denilen kamu görevlilerinin grevli-toplu sözleşmeli sendikal hakları için mücadelenin *kendisi* genel anlamda *devrimcidir*. Ülke çapında büyük değişikliklerin yolunu açacaktır, açmaktadır. Bu özelliğiyle de kamu işçilerinin tam sendikal haklar mücadelesi, Türkiye'de demokrasi mücadelesinin kilit bir halkasıdır. Bu mücadelede yığınsal etki gücünü artıracak en basit "yere oturma" eylemi bile devrimci olurken, yığınların yalıtılıp esas mücadeleden uzaklaştırılması sonucunu doğuracak bir "radikal" eylem en karşı-devrimci sonuçlar doğurabilecektir. Görüldüğü gibi, yöntemler açısından kesin bir reçete vermek mümkün değildir. Mücadele yöntemlerinin her somut koşulda yeniden değerlendirilmesi gerekir.

Son olarak, "devrimci memur" kavramına takıldık. Kamu işçilerinin memurluğunu benimsemiş görünen bu tanımlama teorik ve politik olarak yanlış ve bilim dışıdır. Emine Engin'in bundan birkaç yıl önce yayınlanan *Marksizmden İşçi Sınıfının Kapsamı ve Türkiye* kitabında bu konu derinliğine açıklandığı için üzerinde fazla durmayacak, yalnızca "memur"ların ezici çoğunluğunun kamu işçisi olduğunu hatırlatmakla yetineceğiz.

Devrimci kesimde sık rastlanan bu yanlışın, "memur"ların gerçekten de işçilerden ayrı algılanmasıyla (yani yenilginin baştan kabullenilişiyle) bağlantılı olduğunu biliyoruz. "Memur" denilen kamu işçi hareketinin, işkollarında zaten kurulu olan işçi sendikalarında örgütlenmeye yanaşmaması, *ayrı* örgütlenme gibi kökten yanlış bir yolu izlemesi (ve bu yolda bugün bile ısrarlı oluşu), 4. Konfederasyon provokasyonuna eğilim duymakta oluşu, vb. vb. "memur" hareketinin bilincinde güçlü olan küçük burjuva mentalitesinin dile, tutuma, örgütlenmeye yansımasıdır. Bu, endüstri işçileri arasında dikiş tutturamayan "radikal" akımların kamu işçi hareketinde neden hâlâ gücünü koruduğunu da açıklayan bir öğedir.

Marksistler görüntülerle değil, özle uğraştıklarından, radikallerden farklı düşünüyorlar. Marksistlere göre sendikal birlik sınıfın her müfrezesinin acil hedefidir. Gündemden hiç kalkmaz. Çünkü "işçilerin tek toplumsal gücü onların sayısıdır. Bununla birlikte sayısal güç bölünmüşlük yüzünden kırıılır. İşçilerin bölünmüşlüğü, parçalanmışlığı onların birbirleriyle kaçınılmaz rekabeti tarafından yaratılır ve sürdürülür." (Marks, *agy*) Sendikal birlik, sayısal (yani kelle sayısı açısından) birlik demektir. Bunun

"Komünistler sendikaların er ya da geç kendi görüşlerini benimseyeceğini bilirler, geleceğin kendi düşüncelerine ait olduğuna inanırlar ve sendikaları bölmez, sürekli ve güvenli Marksist propaganda yürütürler... Komünistler sendikal birliği gözetirler. İşçilerin büyük sendikalarda toplanmasından yanadırlar... Komünistler, sendikalarda, yönetiminde kimin olduğuna bakmadan aktif çalışma yürütür, burjuva görüşlerin işçi sınıfı içinde zehir saçmasını önlemek için savaşırlar. Ücretli kölelik sistemi yıkılmadan hiçbir sendikal istemin kalıcı olarak elde edilemeyeceğini anlatırlar. Komünistler sendikalara savaşım hedefi olarak kapitalizmin ve sınıf savaşının ulaştığı gelişkinlik düzeyine uyarlı hedefler gösterirler..."

(TKP, *Program*)

"kof bir kitlesellik" sözyle küçümsemesi, sendikaların en yığınsal, en geniş işçi örgütleri olduğu gerçeğinin reddi olup sendikal hareket açısından çok tehlikeli bir çizgiye işaret eder.

Bugün "memur" olsun "işçi" olsun tüm işçiler için sendikal birlik Türk-İş'te birliktir. (Bunu anlamak için profesör olmak gerekmiyor, istatistiklerde yansıyan yılların eğilimine bir göz atmak yeterlidir.) Ve Türk-İş düşmanlığı sendikal birlik düşmanlığıdır. Dolayısıyla, işçinin sınıf gözlüğünden bakınca, Türk-İş genel başkanı Bayram Meral'in kamu işçi sendikalarının herhangi bir toplantısında konuşması kadar doğal (ve de gerekli), onun "hiçbir toplantıya vb. alınmaması" kararı kadar da akıl almaz birşey olamaz. KÇSKK eğer toplantılarına Türk-İş'i çağırma kararı vermişse, bırakın eleştirmeyi, doğru bir karar olarak alkışlanmalıdır.

Kamu işçi hareketinin birçok yanlış var. Biz yeri geldikçe *Kervan*'da bunları ele alıp düzeltilmesi yönünde yol gösterdik. Ama hiçbir zaman, yanlış yoldadır diye kamu işçi hareketini bırakıp gitmedik. Çünkü tutumumuzun özündeki yaklaşım şu oldu:

"Çoğunluk bilinç sorunudur. Bugün durduğu yerde komünistlere göre kararlar alabilir. O yapıya komünist fikirleri hakim kılmak istiyorsak, o çoğunluğun aldığı kararlara uymak

zorundayız... O örgütün aldığı kararları en dürüstçe, en uyumlu şekilde yapmak, ama dönüp şunu da diyebilmek: Bu karar yanlış oldu, bir dahaya daha iyisini yapalım." (R.Yürükoğlu, "Bugün Türk-İş'ten yana kesmeyen bıçak burjuvadan yana keser", *İşçinin Sesi*, 17 Haziran 1987)

Bu nedenle, burjuvazinin "yeni" DİSK provokasyonunun alkışlayıcıları, 4. Konfederasyon provokasyonunun destekleyicileri, Türk-İş içinde Türk-İş düşmanlığının örgütleyicileri arasında hiçbir zaman yer almadık. "Komünistler sendikaları bölmez, disiplinine uyarlar. Siyasal görüşler nedeniyle tasfiyeciliğe karşıdırlar." (TKP'nin Sendikal Platformu) Komünistler, kabaca söylersek "işçi neredeyse oradadırlar". Sınıfla omuz temasını hiç kaybetmezler. Sınıfı terketmezler, "pireye kızıp yorgan yakmazlar".

Komünistlerin yaklaşımına "sağcı" diyen radikallerin şu yazdığına ne demeli: "Devrimci memurların görevi uzlaşmacı çizgiyi tasfiye etmek, *yalnızlaştırmak, yeni birliklerin önünü açmaktır.*" (*agy*) İnsanın aklına "acaba KÇSKK'ya küsen 'devrimci memurlar' kamu işçi hareketinde yeni bir ayrılık çıkarıp, kendilerine ait bir hareket oluşturma yolunu mu hazırlıyorlar" sorusu geliyor. Böyle bir tutum bölücülük olmaz mı?

Radikallerin bu tutumu, olağan

"Sınıf sendikacılığı, işçi sınıfıyla kapitalistlerin çıkarlarının uzlaşmaz olduğundan hareketle, sendikaların yalnızca sermayeye karşı güncel, acil hedefler için savaşıma yoğunlaşmaması, işçi sınıfının genel siyasal ve toplumsal hareketine kayıtsız kalmaması, milyonlarca ezilen işçinin genel kurtuluşu için mücadele vermesi gerektiğini savunur."

(TKP'nin Sendikal Platformu)

koşullarda yanlış olurdu. Günümüzün olağandışı koşullarında daha da yanlış. Dünya çapında bir karşı-devrim ve gerici dönemimiz. Burjuvazinin başta komünistler olmak üzere Sol hareketin tümüne saldırısı giderek azıyor. Sendikal hareket, işçi sınıfının sendikal-ekonomik kazanımları dünya çapında saldırı altında. Yüksek teknolojilerin üretime sokulmasıyla birlikte yığınsal işten çıkarmalar iyice sıklaştı. Yapısal işsizlik dünden daha da belirginleşti. Bu ortamda işçiler, radikallerin kendilerinden beklediği "ya hep ya hiç" türünden çıkışları benimsemiyor, intihar uçuşu yapmıyorlar. Zararı bir noktada sınırlamaya, bulunulan noktadan daha geriye gidilmesini önlemeye çalışıyorlar. Sendikalarına, işlerine daha çok yapışıyorlar. Sınıf mücadelesinin dinamiğini kavrayamayan radikaller, işçi sınıfının bu tutumunu da anlayamadığı için, sağa sola ateş püskürüyorlar. Dahası, sınıfa kızıp, kendi başlarına iş yapmaya hazırlanıyorlar. "Grevli-toplu sözleşme hakkı alınmadığında eylemlerin yapılmasının da bir yararı olmayacaktır", "önemli olan kof bir kitlesellik değildir" gibi sözlerin mantığı sınıfın reddine, eylesizliğe vanyor.

Yaptıkları yanlıştır. Devrimci niyetle yola çıkanların devrimci enerjilerinin çölde kurutulması ile sonuçlanacaktır. Bulunulan noktada görev, işçileri, "memur" kamu işçisi yığınları anlamak, "sınıf nerede ise biz oradayız" demek, yanlışlara dikkat çekip işçinin şimdiki mevziden daha geri bir noktaya gitmesine engel olmak, onu yarı yine yükselcek gerçekten militan eylemlere hazırlamaktır. Lenin bize şöyle yol gösteriyor:

"Bu adamlar, 'oportünizmin önderleri', komünistleri sendikaların dışında tutmak, onları her yolla yerlerinden etmek, sendikalardaki çalışmalarını olabildiğince zorlaştırmak ve onları tahkir etmek, tuzağa düşürmek ve onlara eza cefa çekirtmek için burjuva diplomasinin, din adamlarının, polis ve mahkemelerin yardımına kuşkusuz başvuracaklardır. Sendikalara girdiğimiz, burarlarda kaldığımız ve buralarda görevlerimizi her ne pahasına olursa olsun yürüttüğümüz sürece, bütün bunlara katlanabilmeli, her fedakarlığı yapmayı kabul etmeli ve - eğer gerekirse - çeşitli oyunlara, hilelere ve illegal yöntemlere başvurmalıyız." (Lenin, *agy*, s.370-371)

Şuna katılmak elde değil: "Alınan kararlar doğru bir şekilde hayata geçirilebilmelidir. En önemlisi sonuçlandırılabilmesi, sonuna kadar radikal ve kararlı bir şekilde götürülebilmelidir..."

Mücadeleyi oportünizme terketmemeliyiz. Kendi politik gücümüze güvenmeliyiz." (*agy*)

TKP'nin savunduğu sınıf sendikacılığı ilkeleri devrimcilere tam da bu yönde yol gösteriyor.

"Komünistler... sürekli ve güvenli Marksist propagandalarını yürütürler. Yaşamdan dersler çıkararak işçilere sabırla Marksizm öğretirler. İlkesiz gruplar arasındaki hiçbir pazarlık onları bu yoldan ayıramayacaktır." (Lenin, *Toplu Yapılar*, İng.basım, c.20, s.141)

Sınıfın önderinden de zaten bu beklenir. ●

Abdal Musa Sultan'ı Anma Törenlerinden İzlenimler

Hayatı boyunca, paylaşımı, kadın-erkek eşitliğini, demokrasiyi ezilen sınıfın sözcüsü olmayı kendine erdem edinmiş, Alevi-Bektaşî felsefesinin neferi olmuş Abdal Musa, yüzyıllar geçmesine rağmen hala aramızda ve o tarihsel misyonunu yerine getiriyor. Ve Pir'in Tekke köylülerine hitaben yüzyıllar önce, "Benim misafirlerim gelecek, onları en iyi şekilde ağırlayın!" dediği misafirler, Türkiye'nin değişik illerinden ve yörelerinden akın akın geldiler. 40-50 insanı evinde barındırmaktan onur duyan Tekke'lilerin yüzlerinden, yüzyıllar önce Pir'e verdikleri sözü tutmanın mutluluğu okunuyordu.

Bu seneki şenliğe katılan yönetici konumundaki şahıslar şunlardı: Burjuva Alevilerin örgütü "Cem Vakfı"nın yöneticisi İzzettin Doğan, Hacı Bektaş Dernekleri genel başkanı Selahattin Özel, Pir Sultan Birlikleri genel başkanı Murtaza Demir, Karaca Ahmet Derneği Başkanı Mehmet Başaran, Eski Kültür bakanı Fikri Sağlar, Deniz Baykal, Antalya Belediye Başkanı, Hacı Bektaş belediye başkanı, çeşitli partilerin Antalya Milletvekilleri, Semah Vakfı başkanı Lütfi Kaleli değişik bölgelerden Alevi-Bektaşî Dernek yöneticileri.

İzzettin Doğan, yaptığı konuşmada özetle; Alevi-Bektaşî derneklerinin, Cem Vakfı'na bağlanmaları ve bu derneklerin Vakıf tarafından finanse edilmesi gerektiği yönündeydi. Özellikle, yakalarına kadar işçi-emekçi, Kürt ve Alevi kanına bulanmış burjuva siyasetçilerine ilişkin şu sözleri dikkat çekiciydi: "Siyasilerin yakalarına yapışacağız, ama yırtmak için değil gül takmak için yapışacağız."

İzzettin Doğan'ın bu söylemi, kendi sınıfsal konumunun ve hangi sınıfın hizmetkarı olduğunun göstergesidir. Alevileri Devlete çekmeye çalışan İzzettin Doğan ve tayfasına karşı her alevi emekçisi uyanık davranmak ve savaşımak zorundadır.

Alevi Partisi aşkıyla yanıp tutuşan(!) Selahattin Özel de, konuşmasında pis burjuva siyasetinin inceliklerini tam bir ihanetlikle sergiledi. Ama konuşması boyunca Alevi Partisi meselesini hiç

ağzına almayan Özel, tehlikeli bir biçimde, bu fikri kitlelerin bilinç altına yerleştirmeyi deniyordu.

İkinci gün yaptığı konuşmasında burjuva siyasetçilerini yerden yere vuran Murtaza Demir, ayrıca Sivas katliamı ve Diyanet konusunda özetle şunları söyledi: "Madımak yangını devam ediyor. Bizim bir yanımız yanmaya devam ediyor. Hukuk devleti olduğunu söyleyen bu ülkede, demokrat olduğunu söyleyen bu ülkede, laik olduğunu söyleyen bu ülkede bir hukuk devletinden ne yazık ki bunun hesabını soramadık. Onun için bir yanımız yanmaya devam ediyor. Onun için Madımak yanmaya devam ediyor. Sevgili arkadaşlar bu gün burada politikacılar politikalarını yaptılar, geldiler konuştular, geldiler dinlendiler sonra uçaklarına atlayıp gittiler. Bir vakıf yöneticisi arkadaşımız dedi ki "parası olan konuşur" dedi. Ne yazık ki doğru bir laf. Parası olanlar geldiler, ön tarafa kuruldular uzaktan konuştular, uçaklarına atlayıp gittiler."

"Bunlar diyor ki, biz Diyanetten para alacağız. Bunlar diyor ki, Alevilik dersi de, din dersi gibi konulsun. Bunlar bizim için tuzaktır. Biz bunları reddetmeliyiz biz diyanetten para almak değil, diyanetin kaldırılmasını istiyoruz. Açıkça söylüyorum diyanetten para almak isteyenler Hızır paşalardır. O Pir Sultan Abdal'ı asan, onun idam fermanını

yazan Hızır Paşalardır. Açıkça söylüyorum ve ne söylediğimi çok iyi biliyorum. Sizler biliyorsunuz. Sizleri artık kimse kandıramaz. Laik devlette dinin yeri yoktur. Laik devlette din işlerine para ayrılmaz. Bizden ayrılan paralarla hocanın, imamin maaşı verilemez. Bunları buradan haram ediyor muyuz? Bizden alınan vergilerle caminin elektrik, su parasının verilmesini, hocanın imanın maaşının verilmesini bunları haram ediyor muyuz? Evet, biz bunu haram ediyoruz. Ama biz haram etmemize rağmen, devlet imamin maaşını vermeye devam ediyor..."

"Biraz önce protokolde konuşan bir takım insanlar, diyanetten önümüzdeki yıl para alacaklarını söylediler. Ve din derslerine Alevilik derslerinin de konulmasını istediler. Tekrarlıyorum; bunların her ikisinde bizim için tuzaktır. Bunlar şeriat devletine giden yolda, bizim tarafımızdan bizim yanımızdan bizim direncimizi kırmaktır. Bakın nasıl bölücülük yapıyorlar. Alevilik dersi koyacağız diyorlar. Alevilik dersini bu okullarda kim verecek? Hangi alevi öğretmen verecek alevilik dersini? Yine imamhatip okulundan mezun olan şeriatçılar verecek. Ve daha ilkokul çağında Aleviler ayrılacak, Sünniler ayrılacak ve insanları daha ilkokul çağında bölmeye başlayacaklar. Bunun yerine zorunlu din dersinin kaldırılması varken bunu istemek varken, sahtekar-

lık yapmayın Hızır Paşalık yapmayın. Bırakın artık bunları da adam olmaya çalışın, demokrat olmaya çalışın, laik olmaya çalışın. Laiklik bir ilkedir. Ya laik olursunuz ya da olmazsınız. Laikliğin kuralları vardır. Laik devlette devlet din işlerine para ayırmaz. İnançlarından birisine karşı taraf olmaz. Onların birini destekleyip öbürüne katliam yapmaz. Laik devlet tarafsızdır. Bu bakımdan siz birine para finans edip öbürünü görmezden gelerseniz bunun adına bölücü derler."

İki gün boyunca çeşitli bölgelerden gelmiş Alevi-Bektaşî dernek yöneticileri ve Alevi canlarla, Alevi Partisi meselesi üzerine yaptığımız söyleşilerde, birşey özellikle dikkatimizi çekti:

Alevilik felsefesini iyi bilen ve siyasetten nasibini almış ve böylece meseleyi kavramış dernek yöneticilerinin büyük bir çoğunluğu Alevi Partisi kurma fikrine şiddetle karşılar. Kurulacak olan Alevi Partisi'nin neye hizmet edeceğinin ve laiklik'le nasıl çelişeceğinin bilincine varmış durumdalar.

Buna karşılık Alevi Partisi fikrine sıcak bakan canlar da yok değildi. Yalnız meseleye derinlenmesine indigimizde ve soruna laiklik penceresinden de bakılması gerektiğini söylediğimizde; "Çok doğru düşünüyorsunuz, böylesi bir inanç partisi kurduğumuzda, diğer inanç sahiplerine iyi gözle bakamayız. Bizler Laikliğle demokrasiyi temel edinmiş sınıf partisi istiyoruz." diyerek fikirlerimizi benimsemede hiç tereddüt etmediler.

İnsanlarımız bilgiye, bilgilenmeye aç. Yoluna-erkamına, felsefesine ilişkin bilimsel bilgiden yoksun. Ve doğru görüşlerle gelene sahip çıkıyor ve saygı duyuyor. Panellere, seminerlere olan gereksinimlerini şiddetle hissettiriyor. İvedilikle kendilerine sahip çıkacak ve Laik Demokrat tüm canların tek kanalda birleşip, bütünleşip akmasını sağlayacak örgüt, daha doğrusu sınıf Partisi arıyorlar.

Öyleyse yoldaşlar, sınıf partisini her yere taşıyalım ve buradayız, aranızdayız, sizinleyiz, sizinle varız diyelim. Öncü olmak görev ve sorumluluğumuz, layıkıyla yerine getirelim.

Mustafa Borklücke

Pir Abdal Musa Sultan'ı Andık

17-18 Haziran tarihleri arasında yapılacak şenliklere bir gün önce gelmiştik. Kervan çalışanları ve dostlarımız kalacakları yerlere yerleştikten sonra Abdal Musa Türbesini ziyaret etti. Daha sonra Kervan bürosu, İstanbul Temsilciliği ve Kartal Temsilciliği kitap-kaset dergi standlarını açtı.

Şenliklerin 1.günü standlarımıza "Alevi Partisi hain bir tuzaktır", "Alevi örgütlenmesine evet, Alevi Partisine hayır!" ve "Alevi partisi bölücülüktür" yazılı afişlerimizi astık. Bir taraftan da Alevi toplumunun "önde gelen liderlerine", Alevi-Bektaşî temsilciler meclisinin Kervan'a yönelik tutumunu içeren, Kervan özel

sayısını verdik. Bu eylemimiz "bazı kesimleri" rahatsız etti.

Bu "bazı kesimleri", Kervan okulları kadar tüm Alevi-Bektaşî toplumu da tanıyor ve artık çok iyi tanınalıdır. Bunlar bin yıllık tarihin inkarcıları; Alevi-Bektaşî geleneğinin sömürüye ve zulme başkaldıran yanını yok etmeye çalışanlar ve Alevi toplumunun emekçi kesimini devlete peşkeş çekmek isteyenlerdir.

Bunları anlattığımızda, standlarımıza gelen emekçi (işçi-köylü) dostlarımız, yanıtlarını şiddetle tepki göstererek verdiler. Ellisini aşmış bir teyze, "ben bir sosyalist bayan olarak Alevi Partisi'ne karşıyım" diyerek tepkisini dile getirdi. Türkiye'de yaşayan insanların arasına bu tür nifakların

sokulmasının yanlışlığını vurguladı. Dile gelen ortak düşünce: Aleviler örgütlenmeli, mücadelesini vermeli ama Alevi Partisi'yle değil.

10 yıldır yapılmakta olan Abdal Musa Şenliklerinde İbrahim Polat ve İzzettin Doğan tayfası neredeydi? O büyük "finans güçlerini", (tuvaletinden tutunuz da suyuna ve şenliklerin yapıldığı alana kadar) imkansızlıklar içinde varlık göstermeğe çalışan Tekke köyüne neden kullanmamışlar?

Evet sormak gerekiyor: Bugün nereden çıktı Abdal Musa'yı, Tekke köyünü ziyaret? Bunun yanıtını biz biliyoruz. Toplum da biliyor, siz de biliyorsunuz. Ama işinize gelmez gerçeği itiraf etmek! Sakın sizleri buralara getiren, bu zorunlu ziyareti yaptıran devletin

"güçlü kolları" olmasın?

Haydi bunlar burjuvazinin temsilcileri ve devletin adamları! Ya diğerlerine ne demeli? Sivas'da, Gazi'de, Ümraniye'de katledilen Alevi ve Sünni'lerle ileri, devrimci, demokrat insanların kanı üzerine çirkin burjuva siyaseti yapanları; Alevi toplumunu komünistlerden, devrimcilerden (etle tımağı birbirinden ayırarcasına) koparmağa çalışan sizleri hangi adla çağırma?

Yoksa çağın Hızır Paşa'sı olmaya mı adaysınız?

Ulu Pir Abdal Musa'yı sevgi, saygı ile tekrar anıyor, yolunun takipçisi olduğumuzu tüm insanlığa haykırıyoruz.

Ahmet Koçak